ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ΜΗΔΕΙΑ.
EURIPIDIS MEDEA,

CUM

VERSIONE ET NOTIS,

VIRI ERUDITISSIMI

SAMUELIS MUSGRAVE, M. D.

Juxta Editionem *Oxonienſ.*

Acceſſere

NOTÆ et ANIMADVERSIONES

Cl. RICH. PHIL. BRUNCKII

Argentoratenſis.

ETONÆ: Ex Officina T. POTE,

MDCCXCII.

46.
12 17.
110.

AD LECTOREM

Paucula.

IN Penuria bene nota librorum in opem ſtudioſæ Juventutis qui in Græcis Scenicis laborant; per varios antehac annos, ex optimo conſilio, ſeparatim prodiere

Euripidis Medea,
Ariſtophanis Plutus,
Æſchyli Prometheus,
Sophoclis Philoctetes,
Euripidis Hippolytus.

Hæ Fabulæ, in eſtimatione ab Eruditis ſemper habendæ, in levamen Adoleſcentium in ſuis ipſorum ſtudiis, et ad humaniores literas, præſertim in Academiis, promovendas, cum verſione et notis Doctorum in ſingulas impreſſæ fuere.

In temporis progreſſu, priore Medeæ Impreſſione exhauſta, ne vacent Exemplaria hujus Dramatis Græci principis, ad Adoleſcentium et rei literariæ incommodum, ſecundis noſtris curis ad prelum mandatur, et nunc prodit Editio altera majoris pretii, ex recenſione ad præclaram illam

editionem, *Oxonii* editam, Viri clariſſimi SAMUELIS MUSGRAVE, Medici celeberrimi, et induſtria et eruditione inſignis.— Ad adornandam præterea hanc novam operam, bene moniti ſumus ſubjungere notas et animadverſiones, quas nuperrime, in publicum beneficium et ornamentum, Vir ille, optime et veriſſime in re critica longe eximius, RICHARD. PHILIP. BRUNCKIUS Argentoratenſis, pari etiam diligentia ac eruditione, donavit.

His obſervandis, reſtat tantum notare, ſi hic noſter labor ad adjuvandam rem literariam gratus ſit, propoſitum eſt, ſimili attentione, ex admonitu Eruditorum, parare, et in manus erudiendæ Juventutis tradere, alias Græci Dramatis Fabulas: In hac re, communem accommodationem et utilitatem ſemper ſpectans magis quam proprium emolumentum. His noſtris conatibus L. B. fave, et candore uſitato accipe.

*** Monendus eſt L. in hac *Medeæ* Editione, etiam et in *Hippolyti* Fabula, Verſionem ad calcem ſingularum, poſt Notas, &c. appoſuiſſe, quo aptiores ſint ad uſum Academiarum, vel Eruditorum, qui cum Originale ſolummodo ſe delectare malunt.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΙΑΣΩΝ εἰς Κόρινθον ἐλθὼν, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγγυᾶται τὴν Κρέοντος, τῦ Κορινθίων βασιλέως, θυγατέρα Γλαύκην πρὸς γάμον. Μέλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθε, παραιτησαμένη πρὸς μίαν ἡμέραν μεῖναι, καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάριτος δῶρα διὰ τῶν παίδων πέμπει τῇ Γλαύκῃ, ἐσθῆτα καὶ χρυσῦν στέφανον, οἷς ἐκείνη χρησαμένη, διαφθείρεται· καὶ ὁ Κρέων δὲ περιπλακεὶς τῇ θυγατρὶ, ἀπόλλυται. Μήδεια δὲ τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀποκτείνασα, ἐφ' ἅρματος δρακόντων πτερωτῶν, ὃ παρ' Ἡλίε ἔλαβεν, ἔποχος γενομένη, ἀποδιδράσκει εἰς Ἀθήνας, κἀκεῖσε Αἰγεῖ τῷ Πανδίονος γαμεῖται. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν, ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσειε. περὶ δὲ τῦ παιρὸς αὐτῦ Αἴσονος, ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας, φησὶν ὕτως·

Αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον κόρον ἡβώοντα,
Γῆρας ἀποξύσασ' εἰδυίησι παραπίδεσσι,
Φάρμακα πόλλ' ἔψασ' ἐπὶ χρυσέοισι λέβησιν.

Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς τῦ ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΤΡΟΦΟΙΣ ἱστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύσε τροφὰς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα, ἐνεοποίησε. Στάφυλος δὲ φησὶ, τὸν Ἰάσονα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι. ἐγκελεύσασ-

θαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς αὐτὸν καθακοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεὼς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου. ἐπιπεσούσης γοῦν τῆς πρύμνης τῷ Ἰάσονι, τελευτῆσαι αὐτόν.

ΑΛΛΩΣ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΜΗΔΕΙΑ διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν, τῷ ἐκείνου γεγαμηκέναι Γλαύκην τὴν Κρέοντος θυγατέρα, ἀπέπτεινε μὲν Γλαύκην καὶ Κρέοντα, καὶ τοὺς ἰδίους υἱοὺς· ἐχωρίσθη δὲ Ἰάσονος, Αἰγεῖ συνοικήσασα. Παρ' ἑτέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιΐα.

κ/ Soph. et Aesch.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων. Ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντος, κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἑβδόμην Ὀλυμπιάδα. Πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισταὶ Σάτυροι, ἡ σώζεται.

προλογίζει δὲ τροφὸς Μηδείας

gl.

ΤΑ ΤΟΥ

ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΤΡΟΦΟΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.	ΙΑΣΩΝ.
ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.	ΑΙΓΕΥΣ, Βασιλεὺς Ἀθηνῶν.
ΜΗΔΕΙΑ.	ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.	ΠΑΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.
ΚΡΕΩΝ.	ΕΤΕΡΟΣ παῖς.

Προλογίζει δὲ ἡ Τροφός.

v.1. Ita Ennius apud Ciceronem ad Heren. II. 2

Utinam ne in nemore Pelio securibus
Casa cecidisset abiegna ad terram trabes
Neve inde navis inchoanda exordium
Cepisset, quae nunc nominatur nomine
Argo, quâ vecti Argivi delecti viri
Petebant illam pellem inauratam arietis
Colchis, imperio regis Peliae per dolum
Nam nunquam hera errans mea domo efferret pedem
Medea animo aegra amore saevo saucia.

Ovidius etiam Her. XII. 7.

Hei mihi cur unquam juvenilibus acta lacertis
Phryxeam petiit Pelias arbor ovem?
Cur unquam Colchi Magnetida vidimus Argo
Turbag Pharsiacam Graia bibistis aquam?

Idem. Am. II. XI.

2. Κυαν. Συμπ.] Audiunt πέτρας Κυανέας apud Apollon. Rhod. I. 2. juga concita apud Val. Flacc. I. 3. cf. Senec. Med. 341 sq. Hom. Od. M. 71.

5.6. χρύσειον μετὰ κῶας ἐύζυγον ἤλασαν Ἀργώ. Apoll. Rhod. I. 4.

χριστέων. alg. altera quae vehat Argo
Delectos heroas. Virg. Ecl. V.

12. Reisk. emendat φυὴ (φυτλὴ) πολιτων saeculi vel nationi civium. Auctor. Bibliothk. Lait. II. p. 40 conjicit φυσει ingenio pro φυγῃ. Amil. Portus explicat quasi πολιτων ων αφικετο χθονα poni posset pro πολιτας ων Urbem quam statuo vestra est

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΜΗΔΕΙΑ.

Ἰαμβοί.

Τρο. Εἰθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπλῶσθαι σκάφος ά β.
Κόλχων ἐς αἶαν, Κυανέας Συμπληγάδας,
Μήδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε
Τμηθεῖσα πεύκη, μήδ' ἐρέμωσαι χέρας
Ἀνδρῶν ἀρίστων, οἳ τὸ πάγχρυσον δέρας δέρος P.
Πελίᾳ μετῆλθον· ἡ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμή,
Μήδεια, πύργους γῆς ἔπλευσ' Ἰωλκίας
Ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος·
Οὐδ' ἂν κτανεῖν πείσασα Πελιάδας κόρας
Πατέρα κατῴκει τήνδε γῆν Κορινθίαν,
Ξὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἀνδάνουσα μὲν
Φυγῇ πολιτῶν, ὧν ἀφίκετο χθόνα, πολίταις P
Αὐτή τε πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι,
Ἥπερ ἐς "Ημερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,
ἐς "Οταν

"Οταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ." 15
Νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλτατα.
P. ἕντου Προδὺς γὰρ αὐτὸν τέκνα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,
Γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται,
19 Schol. αἰσυμνᾶν ἐστὶ τὸ ἡγεῖσθαι καὶ ἄρχειν Γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.
Μήδεια δ' ἡ δύσμορος, ἠτιμασμένη, 20
Βοᾷ μὲν ὅρκοις, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιὰς, ας P.
Πίστιν μεγίστην, καὶ θεοὺς μαρτύρεται,
Οἵας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.
Κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόσι, VI P.
Τὸν πάντα συντήκουσα δακρύοις χρόνον, 25
Ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἤσθετ' ἠδικημένη,
Οὔτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ', οὔτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς
Πρόσωπον· ὡς δὲ πέτρος, ἢ θαλάσσιος
Κλύδων, ἀκούει νουθετουμένη φίλων·
nisi quando Ἢν μή ποτε στρέψασα πάλλευκον δέρην, 30
Αὐτὴ πρὸς αὑτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον·
Καὶ γαῖαν, οἴκους θ', οὓς προδοῦσ' ἀφίκετο
vide Brunck ad Aeschyli Prom. v. 9. Μετ' ἀνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.
Ἔγνωκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὕπο,
Οἷον πατρῴας μὴ 'πολείπεσθαι χθονός. 35
Στυγεῖ δὲ παῖδας, οὐδ' ὁρῶσ' εὐφραίνεται·
Δέδοικα δ' αὐτὴν, μή τι βουλεύσῃ νέον·

Βαρεῖα

28. Ut dura cautes undique intractabilis
Resistit undis et lacessentes aquas
Longè remittit, verba vic sperit mea.
Seneca Hippol. v. 580.
nec longè aliter Virg: An. VI. 469 de Didone.

Βαρεῖα γὰρ φρὴν, ὐδ' ἀνέξεται κακῶν
Πάσχουσ'· ἐγ' ὦδα τήνδε· δειμαίνω δέ νιν, τε P.
Μὴ θηκτὸν ὥσῃ φάσγανον δι' ἥπατος,
(Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἑστῶσαι λέχος·) omittit P.
Ἢ καὶ τύραννον, τόν τε γήμαντα, κτάνῃ, μὴ
Κἄπειτα μείζω συμφορὰν λάβῃ τινά. ξ
Δεινὴ γάρ· ἤ τοι ῥᾳδίως γε συμβαλὼν
Ἔχθραν τις αὐτῇ καλλίνικον οἴσεται. ἄσεται Muret: edita P.
Ἀλλ' οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι
Στείχουσι, μητρὸς ὐδὲν ἐννοούμενοι
Κακῶν· νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ. vide Schol. ad Soph: Trach: v. 1267.

Παι. Παλαιὸν οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,
Τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγυσ' ἐρημίαν
Ἔσχηκας, αὐτὴ θρεομένη σαυτῇ κακά;
Πῶς σε μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει;

Τρο. Τέκνων ὀπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσονος,
Χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν
Κακῶς πίπτοντα, καὶ φρενῶν ἅπτεσθαι.
Ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος,
Ὡς θ' ἱμερός μ' ὑπῆλθε γῆ τε κὐρανῷ
Λέξαι, μολούσῃ δεῦρο, Μηδείας τύχας. μολουσαν P.

Παι. Οὔπω γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γόων; δεσποίνης. Pal. Ed. Flor.

Τρο. Ζηλῶ σ'· ἐν ἀρχῇ πῆμα, κὐδέπω μέσοι.

Παι. Ὦ

49. Antiqua herilis fida custos corporis
Quid sic extra aedes exanimata eliminas
Ennius apud Nonium

57. Cupisdo capiti miseram nunc ora proloqui
Calo atq; terrae Medeai miserias
Cicero Tusc. III, 26.

ως ἱμερος μ' υπηλθε γη τε κ'υρανω
λεξαι μολουσι τουψον ως εσχ εγω δα
Androm. 93. Philemon apud Athenaeum
confer Soph: Electr: v. 426. 86 199. L. VII. p. 288. D.

Παι. Ὦ μῶρος, εἰ χρὴ δεσπότας εἰπεῖν τόδε,
Ὡς ὐδὲν οἶδε τῶν νεωτέρων κακῶν.
Τρο. Τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιέ; μὴ φθόνει φράσαι.
Παι. Οὐδὲν· μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα.
Τρο. Μὴ πρὸς γενείου κρύπτε σύνδυλον σέθεν,
Σιγὴν γὰρ, εἰ χρὴ, τῶνδε θήσομαι πέρι.
Παι. Ἤκουσά τ' λέγοντος, ὡ δοκῶν κλύειν,
Πεσσοὺς προσελθὼν, ἔνθα δὴ παλαίταλοι τεροι P.
Θάσσουσι, σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ,
Ὡς τέσδε παῖδας γῆς ἐλᾷν Κορινθίας
ξ P. Σὺν μητρὶ μέλλει τῆσδε κοίρανος χθονὸς
conjungit P. Κρέων· ὁ μέν τοι μῦθος εἰ σαφὴς ὅδε,
Οὐκ οἶδα· βουλοίμην δ' ἂν ὐκ εἶναι τόδε..
Τρο. Καὶ ταῦτ' Ἰάσων παῖδας ἐξανέξεται
Πάσχοντας, εἰ καὶ μηδὲν διαφορὰν ἔχει;
Παι. Παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων,
Κὐκ ἔς' ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.
Τρο. Ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν
Νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξηνλημένα.
Παι Ἀτὰρ σύγ', ὡ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε
Δέσποιναν, ἡσύχαζε, καὶ σίγα λόγοις. λόγον P.
Τρο. Ὦ τέκν', ἀκούεθ' οἷος εἰς ὑμᾶς πατὴρ;
Ὀλοῖτο μὲν μὴ, δεσπότης γὰρ ἔς' ἐμὸς,

Ἀτὰρ

87. Musgravius in supplemento T. III. p. 341 huyusce versûs correctionem proponit

οὐ μὴν δικαίας, οἵδε Κυπρίδος χάριν

"Atqui judicii matrimonii nullam Medeæ gratiam "refert Jason, si quidem susceptorum liberorum amor "novo matrimonio minuitur." Euripidis tamen vss ita expressit H. Grotius Excerpt. ex Trag. et Com. p. 193

Adeone morem sæculi ignorat, sibi
Ut quisque cupiat esse melius quàm alteri;
Pars jure, pars privata dum inhiant commoda
Quando ita sobolem posthabet læto pater.

Ἀτὰρ κακός γ' ὢν εἰς φίλους ἁλίσκεσαι.

Παι. Τίς δ' οἶχὶ θνητῶν; ἄρτι γινώσκεις τόδε, 85 γιγνώσκεις P.
Ὡς πᾶς τις αὐτὸν τὸ πέλας μᾶλλον φιλεῖ,
Οἱ μὲν δικαίως, τὸ δὲ καὶ κέρδους χάριν, οἱ P.
Εἰ τόσδε γ' εὐνῆς ἕνεκ' ἐ ξέργει πατήρ;

Γρθ. Ἴτ', εὐ γὰρ ἔσαι, δωμάτων εἴσω, τέκνα.

δ' P. Σύ θ' ὡς μάλιστα τόσδ' ἐρημώσας ἔχε, 90
Καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμουμένῃ.
Ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμά νιν ταυρουμένην
Τοῖσδ'; ὡς τι δράσειουσαν· οὐδὲ παύσεται
Χόλου, σάφ' οἶδα, πρὶν καλασκῆψαί τινα,
Ἐχθρός γε μέν τοι, μὴ φίλος δράσειέ τι. 95

Ἀνάπαιστοι.

Μή. Δύσανος ἐγὼ, μελέα τε πόνων.
Ἰώ μοί μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;

Γρθ. Τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες· μάτηρ
Κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον.
Σπεύσαλε θᾶσσον δώμαλος εἴσω, 100
Καὶ μὴ πελάσητ' ὄμμαλος ἐγγὺς,
Μηδὲ προσέλθητ', ἀλλὰ φυλάσσεσθ'
ἄγριον ἦθος, συγερᾶν τε φύσιν
Φρενὸς αὐθάδους.

Ἴτε νῦν, χωρεῖθ' ὡς τάχος εἴσω. 105

ἀρχῆς ἐξαιρόμενον P. Δῆλον δ' ἐξ ἀρχῆς αἰρόμενον
Νέφος οἰμωγῆς, ὡς τάχ' ἀνάψει
Μείζονι θυμῷ τί ποτ' ἐργάσεται
Μεγαλόσπλαγχνος, δυσκαλάπαυστος
Ψυχὴ, δηχθεῖσα κακοῖσιν. 110

Μή. Αἴ αἴ αἴ αἴ,
Ἔπαθον τλάμων, ἔπαθον μεγάλων
Ἄξι' ὀδυρμῶν· ὦ καλάραι
Παῖδες ὄλοισθε συγερᾶς μαλερὸς
Σὺν πατρὶ, καὶ πᾶς δόμος ἔρροι. 115

Ξὺν

Τρο. Ἰώ μοί μοι, ἰὼ τλῆμον. τλημων P.
Τί δέ σοι παῖδες πάλαι ἀμπλακίας
Μετέχουσι; τί τόσδ' ἔχθεις; οἴμοι,
Τέκνα, μή τι πάθῃθ' ὡς ὑπεραλγῶ.
Δειναὶ τυράννων λήματα, καί πως 120

Mussg. paucâ aliorum voluntate, plerasq; suâ agentes
Ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες,
Χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσι. σιν P.
τὸ δ' ἀρ' P. Τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισι σιν P.
Κρεῖσσον· ἐμοιγ' ὄν, εἰ μὴ μεγάλως,
γ' P. Ὀχυρῶς τ' εἴη καταγηράσκειν. 125
Τῶν γὰρ μετρίων, πρῶτα μὲν εἰπεῖν,
Τὔνομα νικᾷ, χρῆσθαί τε μάκρῳ

Λώϊσα

v. 80

120. vide Eustathium ad Hom: Il: Δ. fr. 41. l. 47-48. qui ibidem excitat ex Antigon: Soph: v. 485. ὃ γὰρ ἐκπελεῖ φρονεῖν μεγ' οὔτις ἄλλος ἐξι των πελας. quæ verba Sophocleï Euripidem παρεφθαζειν affirmat Eustathius: apud quem μεταβαλλουσιν videre est — vocatè; id flagitante metro.

123. το γαρ. Brunck το δ' αρ'

125. ὀχυεως τ'. Brunck. ὀχυεως γ' Schol. μετειως. ασφαλως.

129. nullam efficiunt opportunitatem mortalibus.
vis et usus elegans verbi δυνασθαι pro efficere praestare
Thucydides VIII. 36 οι αγγελοι τουτο δυνανται haec est vis
ramorum. Demosth. de Cherson ... τι δε τουτ' ηδυνατο
ω ανδρες Αθηναιοι εγω διδαξω.

132 et sqq. videntur Anap. et Dact. 137. aut γύναι
omnino delendum aut legendum fortasse ὦ γυναι
139. e ~~dochmio~~ dochmio conflatur et antispasto,
ὅπει μη φιλι - α κεκρανται
nisi mavis cum Porsono in not. legere
ὅπεί μοι φιλία κέκρατται
qui v. eff. Antisp. dim. hyp. metri secundi soluta
secunda

Λῇξα βροτοῖσιν· τὰ δ' ὑπερβάλλον-
τ', ὐδένα καιρὸν δύναται θναλοῖς·
Μείζως δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῇ
Δαίμων, οἵκοις ἀπέδωκεν.

Chorus nunc primum ingreditur et
Prooedos. auditum interrogat de clamore quem Medeam excitasse audiverat.

Χο. Ἔκλυον φωνὰν, ἔκλυον δὲ βοὰν
Τᾶς δυσάνυ Κολχίδος.
Οὐδέ πω ἤπιος, ἀλλ', ὦ γεραιά,
Λέξον· ἐπ' ἀμφιπύλυ γὰρ ἔστω
Μελάθρυ βοὰν ἔκλυον.
Οὐδὲ συνήδομαι, γύναι,
Ἀλγεσι δώμαλος,
Ἐπεὶ μὴ φίλα ἄ κέκραλαι. P. φίλια κέκραντα

Ἀναπαιστοι.

Τρο. Οὐκ εἰσὶ δόμοι· φρεῦδα τάδ' ἤδη· γὰρ
Ὁ μὲν ἔχει λέκτρα τυράννων, τὸν μὲν γὰρ ἔχει P.
Ἡ δ' ἐν θαλάμοις τάκει βιοτὰν
Δέσποινα, φίλων ὐδενὸς ὐδὲν
Παραθαλπομένα φρένα μύθοις.
Μή. Αἲ, αἲ διά μυ κεφαλᾶς φλὸξ ὐρανία
Βαίη· τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;

Φεῦ, φεῦ· θανάτῳ καλαλυσαίμαν
Βιοτὰν ζυγερὰν προλιπεῖσα.

Στροφή.

Χο. 1 Ἄϊες, ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς,
2 Ἰαχὰν, οἵαν ἃ δύσανος
3 Μέλπει νύμφα;
Τί P. 4 Τίς σοι ποτὲ τᾶς ἁπλήςω ἁπλάστου P.
5 Κοίτας ἔρος, ὦ μαλαία,
6 Σπεύσει θανάτῳ τελευτάν;
7 Μηδὲν τόδε λίσσω.
8 Εἰ δὲ σὸς πόσις
9 Καινὰ λέχη σεβίζει,
μὴ τοῦτο κείνῳ P. Κείνῳ τόδε μὴ χαράσσω· κείνῳ
τόδε 11 Ζεύς σοι τάδε συνδικάσει·
12 Μὴ λίαν τάκου,
δυρομενα P. 13 Ὀδυρομένα σὸν εὐνέταν. ἐυνήταν P.

Ἀνάπαιςοι.

Μή. Ὦ μεγάλα Θέμι, καὶ πότνι' Ἄρτεμι,
Λεύσσεθ' ἃ πάσχω, μεγάλοις ὅρκοις
Ἐνδησαμένα τὸν κατάραλον
Πόσιν; ὃν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοι-
μ' αὐτοῖς

– – ∪ ∪ | – ∪ – ∪ est Ion. a maj. dim. constans
ex pede Ionico et Troch. Syz. – Idem acephalus fit
Chor. Dim. cat. ex gr. – ∪ ∪ – | ∪ – ∪ ; confer vss. 5 et 7.

Strophe.

1. 2. 3 sunt Anapaestici

4, 5, 6, 7. Ion. a maj.

8. Troch. Penth.

9. Chor. Dim. cat.

10. 11. idem ac 4. 5. 6. 7.

12. idem ac 7 duabus brevibus in unam longam
conflatis — μηδὲν τόδε
μὴ λί – αν

13. est 9. Dim. acat.

162. Ἄρτεμι] Dianam invocat utpote quae, uti
scribit Seneca, "genialis tori custos" est. vide
Senecae Med. v. 1.

166. διακναιομένους] φθειρομένους. vide Hesychium v.
διακναιόμενον ibique interpp.

168. ἀπενάσθην] ἀπωκίσθην unde fortasse corrigendum
Hesychium in v.

173. Non facile secum versat aut medium scelus
Se vincet: ira novimus veteres notas.
Magnum aliquid instat effrorum, immane, impium

μ' αὐτοῖς μελάθροις διακναιομένοις,
Οἳ γέ με πρόσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν.
Ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὧν ἀπενάσθην
Αἰσχρῶς, τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν.
Τρο. Κλύεθ' οἷα λέγει, καὶ πιβοᾶται
Θέμιν εὐκλαίαν, Ζῆνά θ', ὃς ὅρκων
Θναλοῖς ταμίας νενόμισαι;
Οὐκ ἔξιν ὅπως ἔν τινι σμικρῷ
Δέσποινα χόλον καταπαύσει.

Ἀντιστροφή.

Χο. Πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἀμετέραν
2 Ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων
3 Δέξαιτ' ὀμφάν,
4 Εἴ πως βαρύθυμον [illegible],
5 Καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη.
Τρο. 6 Μήτοι τόγ' ἐμὸν προθυμον
7 Φίλοισιν ἀπέσω·
8 Ἀλλὰ βᾶσά, νιν
9 Δεῦρο πόρευσον οἴκων
10 Ἔξω, φίλα, καὶ τάδ' αὔδα·
11 Σπεῦσον, πρίν τι κακῶσαι
12 Τὰς εἴσω· πένθος γὰρ
Μεγάλως τόδ' ὁρμᾶται.

Ἀνάπαιστοι.

Ἀναπαιστοι.

Τρο. Δράσω τάδ' ἀταρ φόβος, εἰ πείσω
Δέσποιναν ἐμάν.
Μόχθε δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω·
Καί τοι τοκάδος δέργμα λεαίνης
Ἀποσαυρῶται δμωσὶν, ὅταν τις
Μῦθον προφέρων πέλας ὁμαθῇ. ὁ ἐρεμαθῇ
Σκαιὺς δὲ λέγων, κὐδέν τι σοφὺς
Τὺς πρόσθε βροτὺς, ὐκ ἂν ἁμάρτοις,
Ὑΐτινες ὕμνυς ἐπὶ μὲν θαλίαις, interpretatur Schol. θυσίαις
Ἑορταῖς Schol. δ' Ρ. Ἐπί τ' εἰλαπίναις, καὶ παρὰ δείπνοις,
Εὔρολο, βίᾳ τερπνὰς ἀκοὰς,
Στυγίυς δὲ βροτῶν ὐδεὶς λύπας
Ἤρεπο μύσῃ καὶ πολυχόρδοις
Ὠιδαῖς παύειν, ἐξ ὧν θάναλοι,
Δεῖναί τε τύχαι σφάλλυσι δόμυς.
Καί τοι τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι
Μολπαῖσι βροτύς· ἵνα δ' εὐδείπνοι
Δαῖτες, τί μάτην τείνυσι βοάν;
Τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὑτῦ
Δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.

Ἐπῳδός.

Ἐπῳδός.

Χο. Ἰαχὰν ἄϊον πολύζονον γόων·
Λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾷ
Τὸν ἐν λέχει προδόταν κακόνυμφον.
Θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθοῦσα
Τὰν Ζηνὸς ὁρκίαν θέμιν,
Ἃ νιν ἔβασεν
Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον
Δι' ἅλα νύχιον,
Ἐφ' ἁλμυρὰν πόντε
Κληῖδ' ἀπέραντον.

πόντου κληῖδ' ἀπέραντον P.

Ἰαμβοί.

Μή. Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,
Μή μοί τι μέμφησθ'· οἶδα γὰρ πολλὰς βρο-
τῶν
Σεμνὰς γεβῶτας, τὰς μὲν ὀμμάτων ἄπο,
Τὰς δ' ἐν θυραίοις, οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς
Δύσκλειαν ἐκτήσαντο, καὶ ῥαθυμίαν.
Δίκη γὰρ οὐκ ἔνεσ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν·

ἔνεστιν P. et Schol.

Ὅστις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σα-
φῶς,

Στυγεῖ,

Στυγεῖ δεδορκὼς, ἐδὲν ἠδικημένος.
Χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει,
Οὐδ' ἀστὸν ἤνεσ', ὅστις, αὐθάδης γεγὼς,
Πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο.
Ἐμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὸν τόδε
Ψυχὴν διέφθαρκ'· οἴχομαι δὲ, καὶ βίᾳ
Χάριν μεθεῖσα καθανεῖν χρῄζω, φίλαι·
γιγνώσκεις Musgravii emendationem nec habet P. καλὰ pro καλῶς emendat Brunck
Ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα, γιγνώσκειν καλῶς,
Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηκ' ἐμὸς πόσις.
Πάντων δ', ὅσ' ἔστ' ἔμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει,
Γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώταλον φυτόν.
Ἂς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ
Πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος
τοῦτ' ἐστὶ P. Λαβεῖν· κακὸν γὰρ τοῦτο γ' ἄλγιον κακόν·
Κἂν τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν,
Ἢ χρηστόν· ἐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαὶ
Γυναιξὶν, ἐδ' οἷόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν.
Εἰς καινὰ δ' ἦθη καὶ νόμους ἀφιγμένην,
Δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἴκοθεν,
Ὅτῳ μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτῃ.
Κἂν μὲν τάδ' ἡμῖν ἐκπονουμέναισιν εὖ
Πόσις ξυνοικῇ, μὴ βίᾳ φέρων ζυγὸν,
Ζηλωτὸς αἰὼν· εἰ δὲ μὴ, θανεῖν χρεών.
Ἀνὴρ

232. ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα] Ovid. Ep. Med. Jas. 161.
qui nobis omnia soluserat. γιγνώσκεις vero legisse
videtur Scholiastes Sophocleus (Mopinor) apud
Scholiast: cuius haec sunt verba οἱ δ' ὑποκριτὰὶ, οὐ
συμπεριφερόμενοι τῷ τρόπῳ, λέγουσι γινώσκειν καλῶς.

. δ' ἀν τοῦτ ἔτ' vel γ' ἀν τουτ' ἔτ'.

241 ἀνήνασθαι· παραιτεῖσθαι. ἀρνεῖσθαι. Hesych.
ubi confer. in Ep. Hom. Il. η. 93.

262. μεθεφ[- - -] vide infra c. 428.

Ἀνὴρ δ', ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθηται ξυνὼν,
Ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίαν ἄσης, καρδίας ἄσην, R
ἢ B et P, Ἢ πρὸς φίλων τιν', ἢ πρὸς ἥλικα τραπείς. ἥλικας P.
Ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν·
Λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον
Ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρνανθαι δορὶ·
Κακῶς φρονοῦντες, ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα
Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ.
Ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ κἄμ' ἥκει λόγος·
Σοὶ μὲν πόλις θ' ἥδ' ἐστὶ καὶ πατρὸς δόμοι,
Βίου τ' ὄνησις, καὶ φίλων συνουσία· κοινωνία P.
Ἐγὼ δ' ἔρημος, ἄπολις οὖσ', ὑβρίζομαι
Πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρου λελῃσμένη·
Οὔ μητέρ', οὐκ ἀδελφὸν, οὐδὲ συγγενῆ, οὐχὶ P.
Μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς.
Τοσοῦτον ἔν σε τυγχάνειν βεβήσομαι,
Ἢν μοι πόρος τὶς μηχανή τ' ἐξευρεθῇ,
Πόσιν δίκῃ τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν,
Τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἣν τ' ἐγήματο, ἥ τ' P. c.
Σιγᾶν· γυνὴ γὰρ, τἆλλα μὲν φόβου πλέα,
τ' P. Κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν, καὶ σίδηρον εἰσορᾶν·
Ὅταν δ' ἐς εὐνὴν ἠδικημένη κυρῇ,
Οὐκ ἔστιν ἄλλη φρὴν μιαιφονωτέρα.

Χο. Δράσω τάδ'· ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσῃ πόσιν, ἐκτίσει P.
Μηδεια· πενθεῖν δ' ὅ σε θαυμάζω τύχας.
Ὁρῶ δὲ καὶ Κρέοντα, τῆσδ' ἄνακτα γῆς,
Στείχοντα, καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων.
Κρέ. Σὲ, τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην 275
Μήδειαν, εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περαῦν
Φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαυτῇ τέκνα,
Καὶ μή τι μέλλειν· ὡς ἐγὼ βραβεὺς λόγου
Τοῦδ' εἰμὶ, κοὐκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν,
Πρὶν ἂν σε γαίας τερμόνων ἔξω βάλω. 280
Μή. Αἰ, αἰ· πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι,
Ἐχθροὶ γὰρ ἐξίασι πάντα δὴ κάλων,
Κοὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις.
Ἐρήσομαι δὲ, καὶ κακῶς πάσχουσ' ὅμως,
Τίνος μ' ἔκβαλλε γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον; 285
παραμπέχειν P. Κρί. Δεδοικά σ', οὐδὲν δεῖ περιαμπίσχειν λόγους,
Μή μοί τι δράσῃς παῖδ' ἀνήκεστον κακόν.
Ξυμβάλλεταί δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος·
Σοφὴ πέφυκας, καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις,
λυπεῖ P. Λυπῇ δὲ, λέκτρων ἀνδρὸς ἐξερημένη. 290
Κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι,
Τὸν δόντα, καὶ γήμαντα, καὶ γαμουμένην,

Δράσειν

278. I am therefore determined to see to the execution of this order.

282. Omnem funeris solvunt.

286. Persons canon. Fragiai non admittunt περὶ ἑνὸς ἀνδρὸς εἴτε ἐν τῷ αὐτῷ εἴτε ἐν διαφόροις τόποις.

288. εὕρηκα

302. ἀλφάνουσι] Suid. εὑρίσκουσι

309. προσάντης] δυσχέρης.

Δράσειν τι· ταῦτ' ἔν πρὶν παθεῖν, φυλάξομαι.
Κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρός σ' ἀπέχθεσθαι, γύναι,
Ἢ μαλθακισθέντ' ὕστερον μέγα σθένειν.
Μή. Φεῦ, φεῦ·
Οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,
Ἔβλαψε δόξα, μεγάλα τ' εἴργασαι κακά.
Χρὴ δ' ὅποθ', ὅσις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ,
Παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς.
Χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν, ἀργίας,
Φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ.
Σκαιοῖσι μὲν γὰρ, καινὰ προσφέρων σοφὰ,
Δόξεις ἀχρεῖος κὐ σοφὸς πεφυκέναι·
Τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναί τι ποικίλον,
Κρείσσων νομισθεὶς ἐν πόλει λυπρὸς φανῇ.
Ἐγὼ δὲ καὐτὴ τῆσδε κοινωνῶ τύχης·
Σοφὴ γὰρ ἔσα, τοῖς μὲν εἰμὶ ἐπίφθονος,
Τοῖσδ' ἔν προσάντης· εἰμὶ δ' ὐκ ἄγαν σοφή.
Σὺ δ' ἔν φοβῇ με, μή τι πλημμελὲς πάθῃς.
Οὐχ ὧδ' ἔχει μοι, μὴ τρέσῃς ἡμᾶς, Κρέον,
Ὥστ' εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.
Σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδου κόρην

Schol. δόξαν τῆς ἀργίας.

μέντοι P.

εἰ P.

τοῖς δ' αὖ P.

εἰ P.

Ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν· ἀλλ' ἐμὸν πόσιν
Μισῶ· σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε.
Καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν εὖ φθονῶ καλῶς ἔχειν·
Νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε, τὴν δὲ δὴ χθόνα δε P.
Ἐᾶτέ μ' οἰκεῖν· καὶ γὰρ ἠδικημένοι
Σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικώμενοι.
Κρέ. Λέξεις ἀκοῦσαι μάλθακ', ἀλλ' εἴσω φρενῶν
Ὀρρωδία μοι, μή τι βουλεύσῃς κακόν·
γ' P. Τοσῷδε δ' ἧσσον ἢ πάρος πέποιθά σοι.
Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὔτως ἀνὴρ,
Ῥᾴων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.
Ἀλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε·
ἄραρε P. Ὡς ταῦτ' ἄρηρε, κοὐκ ἔχεις τέχνην, ὅπως
Μενεῖς παρ' ἡμῖν, ἥσσα δυσμενὴς ἐμοί.
γούνων P. Μή. Μὴ πρὸς σὲ γουνάτων, τῆς τε νεογάμου κόρης.
Κρέ. Λόγους ἀναλοῖς· εἰ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ.
Μή. Ἀλλ' ἐξελᾷς με, κοὐδὲν αἰδέσῃ λιτάς; ει P.
Κρέ. Φιλῶ γὰρ εἰ σὲ μᾶλλον ἢ δόμους ἐμούς.
Μή. Ὦ πατρίς, ὡς σε κάρτα νῦν μνείαν ἔχω!
Κρέ. Πλὴν γὰρ τέκνων, ἔμοιγε φίλταθον πολύ. πόλις P.
Μή. Φεῦ, φεῦ· βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα!
Κρέ. Ὅπως ἂν οἶμαι, καὶ παραζῶσιν τύχαι.
Μή. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε, τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν.

Κρέ. Ἔρπ',

318. Cum mulier singularis de se apud Tragicos loquens numero plurali utatur — pronomen vel participium in masculino genere ponitur. vide Soph: Antigon: v. 926 et ibi Brunck (v. 939 Ed. Jonson) vide etiam Trachin: v. 498. et Electr: v. 399 ubi Brunckius legit τεμωρουμενοι pro vet Ald. et omnes codd. excepto Turneb: et Johnson: qui vere ideo corrigendi.

324-5 hos versus Suidas in "Αξιος λαβειν ὁ μισθος" Sophocli tribuit. ραων φυλασσειν Schol. αντι του φυλαχθηναι ἡ τηρηθηναι ενεργητικον αντι παθητικου. τουτο δε εθος ως επι το πλειστον τοις Αττικοις. vide Brunck. ad Soph. Philoct. v. 1167. item ad Electr: v. 554.

335. ut fortuna tulerit.

πόνος μὲν' ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρήμεθα; P. ea conj. Musgr.

352. Seneca Med. v. 252 et mox v. 294 et 999.

353. Innius apud Ciceronem pro Rabirio

Si te secundo lumine hic offendero

Moriere.

Κρέ. Ἔρπ', ὦ μαλαία, καὶ μ' ἀπάλλαξον πόνων.
Μή. Πονοῦμεν ἡμεῖς, κὐ πόνων κεχρήμεθα.
Κρέ. Τάχ' ἔξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠθήσῃ βίᾳ. ωσθησει P. prob. h.
Μή. Μὴ δῆτα τοῦτό γ', ἀλλά σ' αἰτοῦμαι, Κρέον
Κρέ. Ὄχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ὦ γύναι.
Μή. Φευξούμεθ'· ἀ τοῦθ' ἱκέτευσά σε τυχεῖν. (vel: σὺ φεύγειν)
Κρέ. Τί δ' ἔν βιάζῃ, κὐκ ἀπαλλάσσῃ χθονός; ει ει P.
Μή. Μίαν με μεῖναι τήνδ' ἔασον ἡμέραν,
Καὶ ξυμπεράναι φροντίδ', ᾗ φευξούμεθα,
Παισίν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς, ἐπεὶ πατὴρ
Οὐδὲν προλιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοις.
Οἴκτειρε δ' αὐτούς· καὶ σύ τοι παίδων πατὴρ
Πέφυκας· εἰκὸς δ' ἐστὶν εὔνοιάν σ' ἔχειν,
Τοὐμοῦ γὰρ οὔ μοι φροντὶς, εἰ φευξούμεθα, δε
Κείνους κλαίω συμφορᾷ κεχρημένους. κλάω P. ξυμ P.
Κρέ. Ἥκιστα τοὐμὸν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν·
Αἰδούμενος δὲ πολλὰ δὴ διέφθορα.
Καὶ νῦν ὁρῶ μὲν ἐξαμαρτάνων, γύναι,
ει P. Ὅμως δὲ τεύξῃ τοῦδε· πρὸς δέ σοι λέγω,
Εἴ σ' ἡ 'πιοῦσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ,
Καὶ παῖδας ἐντὸς τῆσδε τερμόνων χθονὸς,
ει P. Θανῇ· λέλεκται μῦθος ἀψευδὴς ὅδε.

Νῦν

Νῦν δ' εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἐφ' ἡμέραν μίαν· εθ' P.
Οὐ γάρ τι δράσεις δεινὸν, ὧν φόβος μ' ἔχει.

Ἀνάπαιστοι.

Χο. Δύσανε γύναι,
Φεῦ, φεῦ· μελέα τῶν σῶν ἀχέων.
εἰ P. Ποῖ ποτε τρέψῃ; τίνα προξενίαν,
Ἢ δόμον, ἢ χθόνα σωτῆρα κακῶν
Ἐξευρήσεις;
Ὡς εἰς ἄπορόν σε κλύδωνα θεὸς,
Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσε.

Ἰαμβοί.

Μή. Κακῶς πέπραχται παντάχῃ· τίς ἀντερεῖ;
Ἀλλ' ὕτι ταύτῃ ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πω·
Ἔτ' εἰσ' ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις,
Καὶ τοῖσι κηδεύσασιν ὐ σμικροὶ πόνοι.
Δοκεῖς γὰρ ἄν με τόνδε θωπεῦσαι ποτε, ποτ' ἄν 373
Εἰ μή τι κερδαίνουσαν ἢ τεχνωμένην;
Οὐδ' ἂν προσεῖπον, ὐδ' ἂν ἡψάμην χεροῖν. 374
Ὃ δ' εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο,
Ὥστ', ἐξὸν αὐτῷ τἄμ' ἔλειν βουλεύματα
Γῆς ἐκβαλόντι, τήνδ' ἀφῆκεν ἡμέραν

Μείναι

Unus parando dabitur exilio dies

69. Num δεικτέος quod unus sumendum?

373. notatu digni sunt vv. 373. 386. 407.

374. Male vertit Buchananus "Mi contigisset
manum". imo contigit Medea genua Creontis suis ma-
nibus — vide v. 328

387. θανοῦσα θήσω num legendum θανοῦσ' ὀφλήσω?
vide infra v. 409.

Infra 668 —

shew your courage to the shocking pistol
Macbeth —

Μεῖναί μ', ἐν ᾗ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκρὺς
Θήσω, πατέρα τε, καὶ κόρην, πόσιν τ' ἐμόν·
Πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδούς,
Οὐκ οἶδ' ὁποίᾳ πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι· 381
Πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρὶ,
Ἢ θηκτὸν ὦσω φάσγανον δι' ἥπατος,
Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος.
Ἀλλ' ἔν τι μοι πρόσαντες, εἰ ληφθήσομαι
Δόμους ὑπερβαίνουσα, καὶ τεχνωμένη, 385
Θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.
Κράτιστα τὴν εὐθεῖαν, ἧ πέφυκαμεν
Σοφαὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτοὺς ἑλεῖν.
Εἶεν. 390
Καὶ δὴ τεθνᾶσι· τίς με δέξεται πόλις;
Τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους
Ξένος παρασχὼν, ῥύσεται τὸμὸν δέμας;
Οὐκ ἔστι· μείνασ' ἔν τι σμικρὸν χρόνον,
Ἢν μέν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῇ, 395
Δόλῳ μέτειμι τόνδε καὶ σιγῇ φόνον.
Ἢν δ' ἐξελαύνῃ ξυμφορά μ' ἀμήχανος,
Αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, κεἰ μέλλω θανεῖν,
Κτενῶ σφε· τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερὸν.
Οὐ γὰρ, μὰ τὴν δέσποιναν, ἣν ἐγὼ σέβω 400

Μάλιστα

Μάλιστα πάντων, καὶ ξυνεργὸν εἰλόμην,
Ἑκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἑστίας ἐμῆς,
Χαίρων τις αὐτῶν τὸν ἐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.
σφι ῥ. Πικρὰς δ' ἐγὼ σφιν καὶ λυγρὰς θήσω γάμους,
Πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός. 405
Ἀλλ' εἶα· φείδου μηδὲν, ὧν ἐπίστασαι,
Μήδεια, βουλεύουσα, καὶ τεχνωμένη.
Ἕρπ' εἰς τὸ δεινόν· νῦν ἀγὼν εὐψυχίας.
Ὁρᾷς ἃ πάσχεις; οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὀφλεῖν
Τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις, 410
Γεγῶσαν ἐσθλῆς πατρὸς, ἡλίου τ' ἄπο.
Ἐπίστασαι δὲ· πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν
Γυναῖκες, εἰς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται,
Κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται.

Ἀντιστρόφικα.

Στροφὴ ά.

Χο. 1 Ἀνὰ πόταμῶν ἱερῶν } 415
2 Χωροῦσι παγαὶ, }
3 Καὶ δίκα καὶ πάντα πάλιν στρέφεται.
4 Ἀνδράσι μὲν δόλιαι βουλαί· θεῶν δ'
5 Οὐκέτι πίστις ἄρηρε. α ῥ.
6 Τὰν δ' ἐμὰν εὔκλειαν ἔχειν βιοτὰν 420
7 Στρέφουσι

406. Senecæ Med. v. 562 hoc age, omnes advoca
Vires et artes

410. cf. Senecæ Med. 510 et duos vss. 999.

Stroph. d.

1-2. Sortasse junctim sumendi unde fit versus asynarteticus cujus prior pars est Anap. dim brach. posterior Iamb. penth.

3-4. Sunt alter alteri antispastici. Ille constat ex Troch. monom. et dactyl. penth: hic ex Dactyl. hemith. et Iamb. monom.

5. Dactyl. trim.

6. Idem ac 3.

7. Idem ac 2

8.9. Junctum dal Porsonus efficitque Troch. trim. cat. vide infra v. 640.

10. Dactyl. penth.

11. Iamb. penth. hepth.

428. Eustath: ad Hom. Il. p. 491. l. 8. verbum υμνεισθαι explicat per κακολογεισθαι. vide etiam Soph: Ad. V. 1298 Electr: v. 381. Sept: ad Theb: Aeschyli. v. 7. – Ita apud Horat. Sat. Lib. II. 1. 46. – insignis tota cantabitur urbe.

Strophe. 6.

1. Epichor. ex Iamb. syz.. chor. et iamb. syz. ca

2.3. Junge et Logoaedicum habes; in quo dactyl quatuor sequitur Troch. syz.

7 Στρέφυσι φᾶμαι.
8 Ἔρχε]αι τιμὰ
9 Γυναικείῳ γένει·
10 Οὐκέτι δυσκέλαδος
11 Φάμα γ᾽ ἀναῖκας ἕξει. 425

Ἀντιστροφὴ α΄.

1 Μῦσαι δὲ παλαιγενέων
2 Λήξυσ]ιν ἀοιδᾶν,
3 Τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν.
4 Οὐ γὰρ ἐν ἀμετέρᾳ γνώμᾳ λύρας
5 Ὤπασε θέσπιν ἀοιδὰν 430
6 Φοῖβος ἀγήτωρ μελέων· ἐπεὶ ἀν-
7 τάχησ᾽ ἂν ὕμνον
8 Ἀρσένων γέννᾳ.
9 Μακρὸς δ᾽ αἰὼν ἔχει
10 Πολλὰ μὲν ἀμετέραν 435
11 Ἀνδρῶν τε μοῖραν εἰπεῖν.

Στροφὴ β΄.

1 Σύ δ᾽ ἐκ μὲν οἴκων πα]ρίων ἔπλευσας
2 Μαινομένᾳ κραδίᾳ, διδύ-
ους P. 3 μοις ὁρίσασα πόντε 435 P.

4 Πέτρας·

4 Πέτρας· ἐπὶ δὲ ξένῳ
5 Ναίεις χθονὶ, τᾶς ἀνάνδρυ
6 Κοίτας ὀλέσασα λέκ|τρον,
7 Τάλαινα, φυγὰς δὲ χώρας|ἄτιμος ἐλαύνῃ.|

Ἀντιστροφὴ β'.

1 Βέβακε δ' ὅρκων χάρις, οὐδέ τ' αἰδὼς
2 Ἑλλάδι τᾷ μεγάλᾳ|μίμνει,
3 Αἰθερία δ' ἀνέπ|τα.|
4 Σοὶ δ' ὅτε πατρὸς δόμοι,
5 Δύσανε, μεθορμίσασθαι
6 Μόχθων παρὰ τῶνδε, λέκ|τρων
7 Ἀλλὰ βασίλεια κρείσσων|δόμοισιν ἑπέσα.

Ἰαμβοί.

Ἰά. Οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις,
Τραχεῖαν ὀργὴν, ὡς ἀμήχανον κακόν.
Σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν,
Κύφως φερούσῃ κρεισσόνων βουλεύμα|τα,
Λόγων ματαίων ἕνεκ' ἐκπεσῇ χθονός.
Κἀμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμ', ἃ μὴ παύσῃ πο|εῖ
Λέγουσ', Ἰάσων ὡς κάκιστος ἔς' ἀνήρ.
Ἃ δ' εἰς τυράννους ἔξι σοι λελεγμένα,

Πᾶν

4 est catalecticus sequentis adeo ut 4 sit
Ion. a maj. dim. cat
5. Idem dim. acat.
6. Idem
7. Divide cum Porsono vel f. 2 Idem ἀνακλωμ.
8. Idem Dim. brach.

448. vide supra 262.

449 μόχθων παρὰ τῶνδε, λέκτεων ita distinguit Musg.
450. ἀλλὰ. Musg. ἔπει sed nihil opus - Porsonus est
Ion. a maj. anakl.
Φαεσίσιν, ἐκ ἀλλᾶ βᾶσι | Φαεσ 1.mus respondet
τῷ τἄλαινᾰ φῦ qui Φαεσ 2.dus est. Porsonus vero
conjicit vss. 447 et sqq. ita legendum.

Σοὶ δ' οὔτε πατρὸς, δόμοι,
Δύστανε, μεθορμίσασθαι
Μόχθων πάρα, σῶν τε λέκτρων
Ἄλλα βασίλεια κρείσσων
Δόμοισιν ἑπέστα.

460. Perimere cum te vellet infestus Creo
Lacrimis meis victus exilium dedit
Senecæ Med. 490

Atq; aliquis dicat, nihil promoveris. Multum. Molestus
certè ei fuero atq; animo morem gessero.
Terentii Andr. IV. 1. 6.

Est aliquo ingrato meritum exprobrare voluptas
Hâc fruar: hæc de te gaudia sola feram.
Ovid: Ep. Med. v. 21

Πᾶν κέρδος ἡγῦ ζημιωμένη φυγῇ.
Κἀγὼ μὲν αἰεὶ βασιλέων θυμουμένων 460 κἀγὼ — ἀεὶ P.
Ὀργὰς ἀφῆρυν, καὶ σ' ἐβουλόμην μένειν·
Σὺ δ' ὐκ ἀνίεις μωρίας, λέγων σ' ἀεὶ
Κακῶς τυράννους· τοιγὰρ ἐκπεσῇ χθονός. ει P.
Ὅμως δὲ κἀκ τῶνδ' ὐκ ἀπειρηκὼς φίλοις
Ἦκω, τὸ σόν γε προσκοπούμενος, γύναι, 465 τοσόνδε P.
Ὡς μήτ' ἀχρήμων σὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς,
Μήτ' ἐνδεής τω. πόλλ' ἐφέλκεται φυγὴ
Κακὰ ξὺν αὐτῇ· καὶ γὰρ εἰ σύ με στυγεῖς,
Οὐκ ἂν δυναίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτέ.
Μή. Ὦ παγκάκιστε, τοῦτο γὰρ σ' εἰπεῖν ἔχω 470
Γλώσσῃ μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν·
Ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγώς;
[Θεοῖς τε, καὶμοὶ, παντί τ' ἀνθρώπων γένει;]
Οὔ τοι θράσος τόδ' ἐστίν, ἀλλ' εὐτολμία,
Φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν, 475
Ἀλλ', ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
Πασῶν, ἀναίδει'· εὖ δ' ἐποίησας μολών.
Ἐγώ τε γὰρ λέξασα, κεφισθήσομαι
Ψυχὴν, κακῶς σε, καὶ σὺ λυπήσῃ κλύων. ει P.
Ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.
Ἔσωσα σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι 481

ξυν. Ταυτὸν συνεισέβησαν Ἀργῶον σκάφος,
Πεμφθέντα ταύρων πυρπνέων ἐπισάτην
Ζεύγλῃσι, καὶ σπερῶντα θανάσιμον γύην·
Δράκοντα θ', ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας,
Σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις ἄϋπνος ὤν, 486
Κτείνασ', ἀνέσχον σοὶ φάος σωτήριον.
Αὐτὴ δὲ, πατέρα καὶ δόμους προδοῦσ' ἐμοὺς,
Τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκὸν ἱκόμην.

Μ. ξυν. Σὺν σοὶ, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα· 490
Πελίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν,
Παίδων ὑπ' αὐτοῦ, πάντα τ' ἐξεῖλον φόβον.
Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ὦ κάκις' ἀνδρῶν, πάθῃ,
Πρόδωκας ἡμᾶς· καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη,
Παίδων γεγώτων· εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι, 495
Σύγγνως' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους.
Ὅρκων δὲ φρούδη πίστις· οὐδ' ἔχω μαθεῖν,
Εἰ θεοὺς νομίζεις, τοὺς τότ', οὐκ ἄρχειν ἔτι,
Ἢ καινὰ κεῖσθαι θέσμι' ἀνθρώποις τανῦν,

Μ. ξυν. Ἐπεὶ σύνοισθά γ' εἰς ἐμ' οὐκ εὔορκος ὤν. 500
Φεῦ δεξιὰ χείρ, ἧς σὺ πολλ' ἐλαμβάνου,
Καὶ τῶνδε γονάτων, ὡς μάτην κεχρώσμεθα
Κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.
Ἄγ', ὡς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι,

Δοκοῦσα

Seneca Med. v. 465 et 999 —— ingratum caput!
Resolvat animus igneos tauri halitus

498. vide ad Hippol: v. 465-6

Quo nunc me vertam? quod iter incipiam ingredi?
Domum ne paternam an ne ad Peliae filias
Ennius apud Ciceronem De Orat: III. 58
confer etiam Senecae Med: v. 401 et 599.

Conf. Ath. Eb. 19. Ed Bas.

521. Confer Hippol: vs. 939 et 599. et vide Herodot: Polymn: 10.
-que Valken: ed. Wesseling.

Δοκοῦσα μή τι πρὸς γε σοῦ πράξειν καλῶς,
Ὅμως δ', ἐρωτηθεὶς γὰρ αἰσχίων φανῇ 506 ει P.
Νῦν σοὶ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρὸς δόμους,
Οὓς σοὶ προδοῦσα, καὶ πάτραν, ἀφικόμην;
Ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ' ἂν ὦν
Δέξαιντό μ' οἴκοις, ὧν πατέρα κατέκτανον.
Ἔχει γὰρ ὕτω· τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις 511
Ἐχθρὰ καθέστηχ'· οὓς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς
Δρᾶν, σοὶ χάριν φέρουσα, πολεμίους ἔχω.
Τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν Ἑλληνίδων P. ἀν' Ἑλλάδα
Ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε· θαυμαστὸν δέ σε 515
Ἔχω πόσιν, καὶ πιστὸν, ἢ τάλαιν' ἐγώ.
Εἰ φεύξομαι δὲ γαῖαν ἐκβεβλημένη, γε P.
Φίλων ἔρημος, σὺν τέκνοις μόνη μόνοις,
Καλόν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,
Πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἢ τ' ἔσωσά σε. 520
Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ἦν,
Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ,
Ἀνδρῶν δ', ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι;
Χο. Δεινή τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει, 525
Ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.
Ἰά. Δεῖ

ἔοικε P. Ἰά. Δεῖ μ', ὡς ἔοικα, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,
ναὸς P. Ἀλλ' ὥσε νηὸς κεδνὸν οἰακοςρόφον,
Ἄκροισι λαίφεσ κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν
Τὴν σὴν ςόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν.
δ' P. Ἐγω γ', ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν,
Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας
κἀν- P. Σώτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην.
Σοὶ δ' ἔςι μὲν νῦς λεπτὸς, ἀλλ' ἐπίφθονος
Λόγος διελθεῖν, ὡς ἔρως σ' ἠνάγκασε
Τόξοις ἀφύκτοις τὰμὸν ἐκσῶσαι δέμας·
ἀντὰ P. Ἀλλ' ὐκ ἀκριβῶς αὐτὸ θήσομαι λίαν·
Ὅπη γὰρ ἔν ὤνησας ὐ κακῶς ἔχει·
Μείζω γε μέν τοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
Εἴληφας, ἢ δέδωκας, ὡς ἐγὼ φράσω.
Πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς
Γαῖαν κατοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίσασαι,
Νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν.
Πάντες δέ σ' ἤσθοντ' ἔσαν Ἕλληνες σοφήν,
Καὶ δόξαν ἔσχες· εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἐσχάτοις
Ὅροισιν ὤκεις, ὐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν.
Εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
Μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
Εἰ μὴ πίσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι.

Τοσαῦτα

28. Vide Aschyli Sept. ad Theb. v. 62.

38. legit Arsenius ἐπεὶ γὰρ οὖν ἔσπασεν]

† infra v. 724 —

561. καινῆς δὲ] Num legendum καινῆς τε? Nequaq
quoniam δὲ cum οὐ jungendum quod ex οὐχ' in
superiore petendum est et quod in sequente reb

Τοσαῦτα μέν τοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι
Ἔλεξ᾽· ἄμιλλαν γὰρ σὺ πρὸθηκας λόγων.
Ἃ δ᾽ εἰς γάμους μοι βασιλικοὺς ὠνείδισας,
Ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγὼς,
Ἔπειτα σώφρων, εἶτα σοὶ μέγας φίλος,
Καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν· ἀλλ᾽ ἔχ᾽ ἥσυχος. 555
Ἐπεὶ μετέσην δεῦρ᾽ Ἰωλκίας χθονὸς,
Πολλὰς ἐφέλκων συμφορὰς ἀμηχάνους, ξυμ P.
Τί τῶδ᾽ ἂν εὕρημ᾽ εὖρον εὐτυχέστερον,
Ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως, φυγὰς γεγώς;
εἰ P. Οὐχ᾽, ἢ σὺ κνίζῃ, σὸν μὲν ἐχθραίνων λέχος, ἐχθαίρων P.
Καινῆς δὲ νύμφης ἱμέρῳ πεπλημμένος, 561 vide infra v. 702
Οὐδ᾽ εἰς ἄμιλλαν πολύτεκνον σπουδὴν ἔχων·
Ἄλις γὰρ οἱ γεγῶτες, οὐδὲ μέμφομαι·
Ἀλλ᾽ ὡς, τὸ μὲν μέγιστον, οἰκοῖμεν καλῶς,
Καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα· γιγνώσκων, ὅτι 565
Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος·
δε P. Παῖδας τε θρέψαιμ᾽ ἀξίως δόμων ἡμῶν, ε
Σπείρας τ᾽ ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις,
Εἰς ταυτὸ θείην, καὶ συναρτήσας γένος, ξυν P.
Εὐδαιμονοίην· σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ; 570
Ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις
Τὰ ζῶντ᾽ ὀνῆσαι· μῶν βεβούλευμαι κακῶς;

Οὐδ᾽

Οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.
Ἀλλ' εἰς τοσοῦτον ἦκεθ', ὥστ' ὀρθωμένης
Εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε.
Ἢν δ' αὖ γένηται ξυμφορά τις εἰς λέχος,
Τὰ λῷστα καὶ κάλλιστα πολεμιώτατα
ἆρ' Ρ. Τίθεσθε· χρῆν γὰρ ἄλλοθέν πόθεν βροτοὺς
Παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' ἐκ εἶναι γένος,
χὠύτως Ρ. Οὕτω δ' ἂν ἐκ ἦν ἡδὲν ἀνθρώποις κακόν.
Χο. Ἰᾶσον, εὖ μὲν τοῦσδ' ἐκόσμησας λόγοις·
Ὅμως δ' ἔμοιγε, κεἰ παρὰ γνώμην λέγω, ἐρῶ
Δοκεῖς, προδὺς σὴν ἄλοχον, ἃ δίκαια δρᾶν.
Μή. Ἡ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν·
Ἐμοὶ γὰρ, ὅσις, ἄδικος ὢν, σοφὸς λέγειν
Πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει.
ρ. αὐχῶν εἰ.
ὁ αὐχῶν γεκ.
Γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν τἄδικ' εὖ περιστελεῖν,
Τολμᾷ πανουργεῖν· ἔστι δ' ἐκ ἄγαν σοφός. 588
Ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἐμ' εὐσχήμων γένῃ, 589
ἐκτενεῖ Ρ. Λέγειν τε δεινός· ἓν γὰρ ὃν κλύεις σ' ἔπος.
Χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακὸς, πείσαν|τά με τ' ἐμ
Γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.
Ἰά. Καλῶς χ' ἂν ἦν μοι τῷδ' ὑπηρέτεις λόγῳ, 593.
Εἰ σοι γάμον κατεῖπον, ἥτις ἡδὲ νῦν
Τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.
Μή. Οὐ

vide Hoppet. v. 623 et 9. s.

ἐρῶ

588. conf. v. 309.

589. ὡς quapropter

τ' ἐμ

593. καλῶς γ' ἂν οὖν τῷδ' ἐξυπηρέτεις λόγῳ P.

Schol. Hom. K. α. 283.

615. cum his et sequentibus cf. Senecæ Med. v. 537 [illegible]

618. vide Eustath: in Homer: Ed: Basil: p 490. l. 19. Ed: Rom: 633 [illegible]

Μή. Οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος
Πρὸς γῆρας ἐκ εὐδοξον ἐξέβαινέ σοι.
Ἰά. Εὖ νῦν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς ἕνεκα
Γῆμαί με λέκτρα βασιλέως, ἃ νῦν ἔχω·
Ἀλλ', ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλων
Σὲ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους
Φῦσαι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δώμασι.
Μή. Μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
Μήδ' ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.
Ἰά. Οἶσθ', ὡς μετεύξῃ, καὶ σοφωτέρα φανῇ; εἶ — εἶ P.
Τὰ χρηστὰ μή σοι λυπρὰ φαινέσθω ποτὲ,
Μήδ' εὐτυχοῦσα δυστυχὴς εἶναι δόκει.
Μή. Ὕβριζ' ἐπειδὴ σοὶ μέν ἐς' ἀποστροφὴ,
Ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξοῦμαι χθόνα.
Ἰά. Αὐτὴ τάδ' εἵλου· μηδέν' ἄλλον αἰτιῶ.
Μή. Τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα, καὶ προδοῦσά σε;
Ἰά. Ἀρὰς τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένη.
Μή. Καὶ σοῖς ἀραία γ' ἔσα τυγχάνω δόμοις.
Ἰά. Ὡς ὐ κρινοῦμαι τῶνδέ σοι τὰ πλείονα·
Ἀλλ' εἴ τι βέλει, παισὶν ἢ σαυτῇ, φυγῆς
Προσωφέλημα, χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,
Λέγ'· ὡς ἕτοιμος ἀφθόνῳ δοῦναι χερὶ,
Ξένοις τε πέμπειν σύμβολ', οἳ δράσουσί σ' εὖ, ξυμ P.

Καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανεῖς, γύναι,
Λήξασα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα.
Μή. Οὔτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἂν,
μηθ' P. Οὔτ' ἄν τι δεξαίμεσθα, μηδ' ἡμῖν δίδου,
Κακῆ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.
Ἰά. Ἀλλ' ἴσθ' ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,
Ὡς πάνθ' ὑπουργεῖν σοί τε καὶ τέκνοις θέλω·
Σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τἀγάθ', ἀλλ' αὐθαδίᾳ
εἰ P. Φίλους ἀπωθῇ· τοίγαρ ἀλγυνῇ πλέον. εἰ P.
Μή. Χώρει· πόθῳ γὰρ τῆς νεοδμήτου κόρης
εἰ P. Αἰρῇ, χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος.
ξυν P. Νύμφευ', ἴσως γὰρ, σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,
Γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστέ σ' ἀρνεῖσθαι, γάμον.

Ἀντιστρόφικα.

Στροφὴ ά.

Ephem. Dim. Χο. 1 Ἔρωτες, ὑπὲρ μὲν ἄγαν
Iamb. Dim. 2 Ἐλθόντες, οὐκ εὐδοξίαν,
3 Οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν } P. qui e duobus
4 Ἀνδράσιν· εἰ δ' ἄλις ἔλθοι } versus unum hexa-
metrum conficit. 635
5.6. Asyn. ex Troch. hexam. et Anap. pent. vel ex Troch. mon. et Dactyl. trim. Ephebor. dim.
5 Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς }
6 Εὔχαρις ἔστω. }
7 Μή ποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ
8 Χρυσέων

623. Sophocles Ajax. 674
Ἐχθρῶν ἀδῶσα δαῦλα, κοὐκ ὀνησιμα

647. Porsonus quod conjecturam metro conjicit

προσβάλοι δεινὰ Κύπρις ἀλλ'
ἀπολέμους ἐννὰς σεβίζουσ'

Troch. dim. 8 Χρυσέων τόξων ἐφείης,
Idem. tr. br. 9 Ἱμέρῳ χρίσασ', ἄφυκλον ὀϊστόν. 640

Ἀντιστροφὴ ά.

1 Στέργοι δέ με σωφροσύνα,
2 Δώρημα κάλλιστον θεῶν·
3 Μηδέ ποτ' ἀμφιλόγους ὀρ-
4 γὰς, ἀκόρεστά τε νείκη
5 Θυμὸν ἐκπλήξασ' ἑτέ-
6 ροις ἐπὶ λέκτροις
7 Προσβάλοιμ', ὦ δεινὰ Κύπρις, P. προσβάλοι δεινὰ Κύπρις ἀ-
8 Ἀπολέμους εὐνὰς σεβίζε- πτολέμους δ' P.
9 σ', ὀξύφρων κρῖναι λέχη γυναικῶν. κρίνοι P.

Στροφὴ β'.

1 Ὦ πατρὶς, ὦ δῶμά τ' ἐμὸν, 650 Chor. dim.
2 Μὴ δῆτ' ἄπολις γενοίμαν, Ion. a maj. dim.
3 Τὸν ἀμηχανίας ἔχουσα Idem. priori longa soluta.
4 Δυσπέραλον αἰῶ- Troch. hemihol.
5 ν' οἰκροτάτων ἀχέων· Dactyl. penthem. P.
6 Θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην, 655 vide 2.
7 Ἀμέραν τάνδ' ἐξανύσασα· μόχθων Epichor. tr. cat.
8 Ἃ γὰ ἄλλος ὕπερθεν, —— 2. brach.
9 Ἢ γᾶς πατρίας ςέρεσθαι. Idem ac 2.

Ἀντιστροφὴ β'.

1 Εἴδομεν, οὐκ ἐξ ἑτέρων
2 Μύθων ἔχομεν φράσασθαι· 660
3 Σὲ γὰρ, ὦ πόλις, ὦ φίλων τις,
ὤκτισεν P. 4 Ὤκλειρε παθοῦσαν
τα P. 5 Δεινότα]ον παθέων.
6 Ἀχάριτος ὅλοιθ', ὅτῳ παρέστι P.
7 Μὴ φίλας τιμᾶν, καθαρὰν ἀνοίξαν- 665
τα κληῖδα 8 τι κληῖδα φρενῶν· ἐ-
9 μοί μεν φίλος ἤ ποτ' ἔσαι.

Ἰαμβοί.

Αἰ. Μήδεια χαῖρε· τῆδε γὰρ προοίμιον
Κάλλιον ἠδεῖς οἵδε προσφωνεῖν φίλοις. φίλους P.
Μή. Ὦ χαῖρε, καὶ σὺ, παῖ σοφῆ Πανδίονος, 670
Αἰγεῦ· πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπισρωφᾷ πέδον;
Αἰ. Φοίβε παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηςήριον.
Μή. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιῳδὸν ἐςάλης;
Αἰ. Παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.
Μή. Πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον;
Αἰ. Ἄπαιδες ἐσμὲν, δαίμονος τινὸς τύχῃ. 676
Μή. Δάμαρτος ἔσης, ἢ λέχους ἄπειρος ὤν;
Αἰ. Οὐκ ἐσμὲν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου.

Μή. Τι

vide supra 395.

684 Metaphora prius ducta a navigio vide Oresk: 706
et Soph: Antig: v. 726. de Adipo Rege dicitur
ὡ μεγας λιμην ἀνδρος ηρκεσας
παιδι τ' πατρι θαλαμηπολῳ πεσειν
Ad: Tyr: v. 1217. vide autem Eustathium ad Hom. Odyss. K
p. 379 l. 27. Ed. Bas. Hec. 934 ad mentem Musgr. Confer
autem Horat: Epod. XII. 8. ibique Lambinum.
689. citatur a Schol: ad v. 11 Hippol:

692. Quinam sint δοεύξενοι vide vis Schol: ad v. 46 Electr
Soph: ibique Brunck.

691.

Μή. Τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι;
Αἰ. Σοφώτερ', ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν, ἔπη. 680
Μή. Θέμις δ' ἂν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεῦ; μὲν P.
Αἰ. Μάλις', ἐπείτοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.
Μή. Τί δῆτ' ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύειν.
Αἰ. Ἀσκῶ με τὸν πρέχονα μὴ λῦσαι πόδα,
Μή. Πρὶν ἂν τί δράσῃς, ἢ τίν' ἐξίκῃ χθόνα; 685
Αἰ. Πρὶν ἂν πατρῴαν αὖθις ἑσίαν μόλω.
Μή. Σύ δ', ὡς τί χρῄζων, τήνδε ναυσολεῖς χθόνα;
Αἰ. Πιθεὺς τίς ἐσι, γῆς ἄναξ Τροιζηνίας.
Μή. Παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέσατος.
Αἰ. Τούτῳ θεῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω. 690
Μή. Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίβων τὰ τοιάδε. ἄνηρ P.
Αἰ. Κἀμοί γε πάντων φίλτατος δορυξένων.
Μή. Ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ τύχοις ὅσων ἐρᾷς.
Αἰ. Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συνέτηκ' ὅδε;
Μή. Αἰγεῦ, κάκιστός ἐσι μοι πάντων πόσις. 695
Αἰ. Τί φῄς; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.
Μή. Ἀδικεῖ μ' Ἰάσων, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ παθών.
691. Αἰ. Τί χρῆμα δράσας; φρᾶζέ μοι σαφέσερον. φράζε μοι
Μή. Γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότιν δόμων ἔχει.
Αἰ. Ἦπου τετόλμηκ' ἔργον αἴσχιςον τόδε; 700
Μή. Σάφ' ἴσθ'· ἄτιμοι δ' ἐσμὲν οἱ πρὸ τοῦ φίλοι. πρότου P.

Αἰ. Πότερον

Αἰ. Πότερον ἐρασθεὶς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος;
Μή. Μέγαν γ' ἔρωτα· πιστὸς οὐκ ἔφυ φίλοις.
Αἰ. Ἴτω νῦν, εἴπερ, ὡς λέγεις, ἐσὶν κακός.
Μή. Ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν.
Αἰ. Δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; φέραινέ μοι λόγον.
Μή. Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας.
Ξ. ρ. Αἰ. Συγγνωσὰ μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι.
Μή. Ὀλωλα· καὶ πρὸς γ' ἐξελαύνομαι χθονός.
Αἰ. Πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν.
Μή. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα τῆσδ' ἔξω χθονός.
Αἰ. Ἆρ' δ' Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ' ἐπῄνεσα.
Μή. Λόγῳ μὲν οὐχὶ, καρδίαν δὲ βούλεται.
Ἀλλ' ἄφομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος,
Γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία δὴ γίγνομαι, τε ρ.
Οἴκτειρον, οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα,
Καὶ μή μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδῃς,
Δέξαι δὲ χώρᾳ καὶ δόμοις ἐφέσιον·
Οὕτως ἔρως σοὶ πρὸς θεῶν τελεσφόρος
Γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις.
Εὕρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἷον εὕρηκας τόδε.
Παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονὰς
Σπεῖραί σε θήσω· τοιάδ' οἶδα φάρμακα.
Αἰ. Πολλῶν ἕκαλι τήνδε σοι δοῦναι χάριν,
Γύναι,

Θ. Κορινθίας

Πολ. α. 497 κ.αρχ.

Ε Β.

- ΙΙΙ. σκήπτου ν. 558 -

742 λογοισι δε ξυμβαλη θεων ανωμοτος
φιλος κ.τ.λ.
ταχ' αν πιθοιο. ita Auctor Bibliothecae Coislinianae: Coisl. voluit aliquid de hoc versus constituere.

Γύναι, προθυμός εἰμι, πρῶτα μὲν θεῶν,
Ἔπειτα παίδων ὧν ἐπαγγέλλῃ γονάς· ει P.
Εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φρενῶδός εἰμι πᾶς ἐγώ.
Οὕτω δ' ἔχει μοι· σὲ μὲν ἐλθόντος χθόνα,
Πειράσομαί σε προξενεῖν δίκαιος ὤν·
Τοσόνδε μὲν τοὶ σοὶ προσημαίνω, γύναι, μέντοι P.
Ἐκ τῆσδε μέν γῆς ὥστ' ἄγειν βεβλήσομαι. ευ P.
Αὐτὴ δ', ἐάπερ εἰς ἐμὰς ἔλθῃς δόμους,
Μενεῖς ἄσυλος, κοὐδέ σε μὴ μεθῶ ποτέ. τινι. P.
Ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πίδα,
Ἀναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω.
Μή. Ἔσται τάδ'· ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι
Τούτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.
Αἰ. Μῶν ἀπέποιθας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;
Μή. Πέποιθα· Πελίᾳ δ' ἐχθρὸς ἔσι μοι δόμος,
Κρέων τε· τούτοις δ', ὁρκίοισι μὲν ζυγείς,
Ἄγουσιν ἀπὸ μεθῆς ἂν ἐκ γαίης ἐμέ· P. μεθεῖ' ἂν-γαίας
Λόγοις δὲ συμβὰς, καὶ θεῶν ἀνώμοτος,
Φίλος γένοι' ἂν, κἀπικηρυκεύμασιν
τάχ' P. Οὐκ ἂν πίθοιο· τἀμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ,
Τοῖσδ' ὄλβος ἔσι, καὶ δόμος τυραννικός. τοῖς δ' P.
Αἰ. Πολλὴν ἔλεξας ἐν λόγοις προμηθίαν· ὦ γύναι P.
Ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι δρᾶν τάδ', οὐκ ἀφίσαμαι·

Ἐμοί

Ἐμοί τε γὰρ τάδ' ἐςὶν ἀσφαλέςερα, στατα Ρ.
Σκῆψίν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,
α Ρ. Τὸ σόν τ' ἄρηρε μᾶλλον· ἐξηγοῦ θεός.
Μή. Ὄμνυ πέδον γῆς, πατέρα θ' Ἥλιον πατρὸς
Τεμοῦ, θεῶν τε συνήθεις ἅπαν γένος.
Αἰ. Τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.
Μή. Μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἐμ' ἐκβαλεῖν ποτὲ,
Μήτ' ἄλλος ἤν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν
Χρῄζῃ, μεθήσειν ζῶν ἑκουσίῳ τρόπῳ.
Αἰ. Ὄμνυμι γαῖαν, λαμπρὸν ἡλίου τε φῶς, 757
Θεούς τε πάντας, ἐμμένειν, ἃ σε κλύω.
Μή Ἀρκεῖ· τί δ' ὅρκῳ τῷδε μὴ μενῶν πάθοις;
Αἰ. Ἃ τοῖσι δυσσεβέσι γίγνεσθαι βροτῶν.
Μή. Χαίρων πορεύου· πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.
Κἀγὼ πόλιν σὴν ὡς τάχις' ἀφίξομαι,
Πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι.

Ἀνάπαιςοι.

Χο. Ἀλλά σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ
Πελάσειε δόμοις·
Ὧν τ' ἐπίνοιαν σπεύδεις κατέχων,
Πράξειας· ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ,
Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι.

Ἰαμβοί.

757. ——— ἠλίου θ' ἁγνὸν σέβας P.

775.

783. spurium judicavit Valkenaer ad Phoen. p. 433.

787. hunc versum falsitatis arguit Brunck conjectura confictum esse e versu sequenti 1069. Auctor Bibliothk. Crit. sententia necessarium esse contendit Lenitatem mutatione corrigendum. ἐκπέσοιεν αὐτὰς τοῖς ἐμοῖς κἀβουλίαις Retinuit P.

Ἰαμβοί.

Μή. Ὦ Ζεῦ, δίκη τε Ζηνὸς, ἡλίῳ τε φῶς,
Νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,
Γενησόμεσθα, κεἰς ὁδὸν βεβήκαμεν·
Νῦν δ' ἐλπὶς, ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην·
Οὗτος γὰρ ὦ νὴρ, ἢ μάλις' ἐκάμνομεν, ἀνὴρ P.
Λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων·
Ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,
Μολόντες ἄσυ, καὶ πόλισμα Παλλάδος.
Ἤδη δὲ πάντα τἀμά σοι βουλεύματα
Λέξω· δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.
Πέμψασ' ἐμῶν τιν' οἰκετῶν, Ἰάσονα
Εἰς ὄψιν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι·
Μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακοὺς λέξω λόγους, ſ. πλέξω
Ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα, καὶ καλῶς ἔχειν
[Γάμους τυράννων, οὓς προδοὺς ἡμᾶς ἔχει,] del. P.
Καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς ἐγνωσμένα·
Παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι,
Οὐχ' ὡς λιποῦσα πολεμίας ἐπὶ χθονὸς
[Ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι,] σιοὺς P.
Ἀλλ' ὡς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω·
Πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν,

Λεπτόν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον
delevit P. [Νύμφῃ φέρουσας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα,]
Κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροΐ,
Κακῶς ὀλεῖται, πᾶς δ' ὃς ἂν θιγῇ κόρης,
Τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.
junctim dat P. Ἐνταῦθα μέν τοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον.
Ὦ μῶσα δ', οἷον ἔργον ἐς ἐργασέον
Τὐνταῦθεν ἡμῖν· τέκνα γὰρ καλακτανῶ
Τἄμ'· ἔστις ἐσὶν, ὅσις ἐξαιρήσεται·
Δόμόν τε πάντα συγχέασ' Ἰάσονος,
Ἔξειμι γαίας, φιλτάτων παίδων φόνον
Φεύγουσα, καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώταλον·
Οὐ γὰρ γελᾶσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.
ἐντε prop. P. Ἴτω· τί μοι ζῆν, κέρδος; ἔστ' ἐμοὶ πατρὶς,
Οὔτ' οἶκός ἐσιν, ἔστ' ἀποστροφὴ κακῶν·
Ἡμάρτανον τόθ', ἡνίκ' ἐξελίμπανον
Δόμους πατρῴους, ἀνδρὸς Ἕλληνος λόγοις
ξὺν P. Πεισθεῖσ', ὃς ἡμῖν σὺν θεῷ τίσει δίκην·
Οὔτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεταί τοθ'
Ζῶντας τολοιπὸν, οὔτε τῆς νεοζύγου
Νύμφης τεκνώσει παῖδ', ἐπεὶ κακῶς κακὴν P.
Θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.
Μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω,
Μήδ'

819–20. σοὶ —— πάσχουσαν – haec constructio, quae solaca videtur, revera non est. ordo verborum est συγγνώμη δὲ ἔσθ' ὅστις (σε) λέγειν ταδε μὴ πάσχουσαν κακῶς, ὡς ἐγὼ. vide tamen Brunckium ad Electr: Soph: v. 479–80.

829. Ερεχθ. metrica pronunciandum quasi Ερεχθ.

Μήδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θαλέρᾳ τρόπᾳ,
Βαρεῖαν ἐχθροῖς, καὶ φίλοισιν εὐμενῆ·
Τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλεέσταλος βίος.
Χο. Ἐπείπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον, ἐκαινώσω P.
Σέ τ' ὠφελεῖν θέλουσα, καὶ νόμοις βροτῶν
Ξυλλαμβάνουσα, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε.
Μή. Οὐκ ἔστιν ἄλλως· σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
Τάδ' ἐστί, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.
Ψο. Ἀλλὰ κλανεῖν σὸν σπέρμα τολμήσεις, γύναι; σὼ παῖδε P.
Μή. Οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθείη πόσις.
Χο. Σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή.
Μή. Ἴτω· περισσοὶ πάντες οἱ 'ν μέσῳ λόγοι·
Ἀλλ' εἶα, χώρει, καὶ κόμιζ' Ἰάσονα·
Εἰς πάντα γὰρ δή σοι τὰ πιστὰ χρώμεθα·
Λέξεις δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,
Εἴπερ φρονεῖς εὖ δεσπόταις, γυνή τ' ἔφυς.

Ἀντιστρόφικα.

Στροφὴ ά.

Prosod.
Χο. 1 Ἐρεχθεῖδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι, Epichor. tr.
2 Καὶ θεῶν παῖδες μακάρων, Iol 830 daim.
3 Ἱερᾶς χώρας ἀπορθήτου ∪∪ – – – ∪ – – –
4 Τ' ἀποφέρβόμενοι Anap. Mon.

5 Κλεινοῖάταν σοφίαν, Dact. Penth.
ἀεὶ P. 6 Αἰεὶ διὰ λαμπροῖάτᾳ Anap. Dim. Ar.
7 Βαίνουσες ἀβρῶς αἰθέρος, Iamb. Dim 835
8 Ἔνθά ποθ' ἁγνὰς Adon.
9 Ἐννέα Πιερίδας Dact. Penth.
P. 10 Λέγουσι Μούσας Iamb. Penth.
11 Ξανθὰν Ἁρμονίαν φυτεῦσαι, Log. Ale.

Ἀντιστροφὴ ά.

τοῦ καλλ. P. 1 Καλλιναὸν τ' ἐπὶ Κηφισοῦ ῥοαῖς 840
κληίζουσιν P. 2 Τὰν Κύπριν κληΐζουσιν ἀφυ- ἄφυσ- P.
3 σαμέναν χώρας καλαπνεῦσαι
4 Μετρίας ἀνέμων
ἡδυπνόους P. 5 Ἡδυπνόους αὔρας·
ἀεὶ P. 6 Αἰεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν 845
7 Χαίταισιν εὐώδη ροδέ-
8 ων πλόκον ἀνθέων,
9 Τᾷ σοφίᾳ παρέδρους
10 Πέμπειν ἔρωτας,
11 Παυλοίας ἀρετᾶς ξυνεργούς· 850

Στροφὴ β.

1 Πῶς ἂν ἱερῶν πολιαμῶν
2 Ἡ πόλις, ἢ φίλων
3 Πόμπιμόν

vide infra 1173. .

840. ἀπὸ — ῥοᾶς P. —

852. πολις. Mudg. ποεος

πορπιμον Musg. μπ ποσιμος ita P.

855 τον ουκ ὁσιον κατ' αλλων Musg. minimè pium erga alios vir. Actam et Poliam. Jacobs emendat μετ' ὁσιων cum civibus. vide Animadv. p. 25.

3 Πόμπιμόν σε χώρα
4 Τὰν παιδολέτειραν ἔξει,
5 Τὰν ὐχ ὁσίαν; μέτ' ἄλλων
6 Σκέψαι τεκέων πλαγὰν,
7 Σκέψαι φόνον οἷον αἰρῇ. αἴρει P.
8 Μὴ, πρὸς γονάτων σε πάντες πάντως
9 Πάντως ἱκε[εύομεν,
10 [Μη]τέκνα φονεύσῃς. μὴ omisit P.

Ἀντιστροφὴ β'.

1 Πῶς δὲ θράσος ἢ φρενὸς ἢ
2 Χειρὶ τέκνων σέθεν,
3 Καρδίᾳ τε, λήψῃ, ει P.
4 Δεινὰν προσάγεσα τόλμαν;
5 Πῶς δ' ὄμμα]α προσβαλεῖσα
6 Τέκνοις, ἄδακρυν μοῖραν
7 Σχήσεις; φόνον ἀ δυνήσῃ, ει P. σχήσεις φόνου; P.
8 Παίδων ἱκετᾶν πι]νόντων,
9 Τέγξαι χέρα φοίνιον φοινίαν P.
10 [Ἐν]τλάμονι θυμῷ· ἐν omisit P.

Ἰαμβοί.

Ἰά. Ἥκω κελευσθείς· καὶ γὰρ ἔσα δυσμενὴς,
Οὐκ ἄν γ' ἁμάρ]οις τῆδ' ἔτ', ἀλλ' ἀκούσομαι
οὔτ' ἂν ἁμάρτοις τοῦδέ γ' P. Tile N.

Τί χρῆμα βέλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ, γύναι.
Μή. Ἰᾶσον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων
Ξ Ρ. Συγγνώμον εἶναι· τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν
Εἰκός γ', ἐπεὶ νῷν πολλ' ὑπείργασαι φίλα·
ἐγὼ δ' Ρ. Ἐγώ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην,
Καλοιδόρησα σχέλια, τί μαίνομαι,
Καὶ δυσμενοῦν τοῖσι βουλεύμασιν εὖ; ουσιν Ρ.
Ἐχθρὰ δὲ γαίας ποιράνοις καθίσαμαι, 880
Πόσει θ', ὃς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφορώτατα,
Γήμας τύραννον, καὶ κασιγνήτους τέκνοις
Ἐμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι
Θυμοῦ; τί πάσχω, θεῶν περιζόνων καλῶς;
Οὐκ εἰσὶ μέν μοι παῖδες; οἶδα δὲ χθόνα 885
Φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων.
Ταῦτ' ἐννοηθεῖσ', ἠσθόμην ἀβελίαν
Πολλὴν ἔχουσα, καὶ μάτην θυμουμένη·
Νῦν οὖν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς,
Κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών· ἐγὼ δ' ἄφρων,
Ἧι χρῆν μέτειναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων, 891
Καὶ ξυμπεραίνειν καὶ παρεσάναι λέχει,
Νύμφην τε κηδεύσασαν ἥδεσθαι σέθεν.
Ἀλλ' ἐσμὲν, οἷον ἐσμὲν, οὐκ ἐρῶ κακὸν,
Γυναῖκες, οὐκεν χρῆν σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς, 895

Οὐδ'

εἶκος σ' Brunck. et P.

v P.

385. χθόνα] scil. Thessaliam, Peliæ arcem,

Οὐδ' ἀντιβείνειν νηπί' ἀντὶ νηπίων.
Παριέμεσθα, καὶ φαμὲν κακῶς φρονεῖν
Τότ'· ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.
Ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦτε, λείπετε στέγας·
Ἔξέλθετ', ἀσπάσασθε καὶ προσείπατε
Πατέρα μεθ' ἡμῶν, καὶ διαλλάχθητ' ἄμα
Τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φίλους μητρὸς μέτα·
Σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ μεθέσηκεν χόλος.
Λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς· οἴμοι κακῶν·
Ὡς ἐννοοῦμαι δή τι τῶν κεκρυμμένων.
Ἆρ', ὦ τέκν', ἦτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον
Φίλην ὀρέξετ' ὠλένην; τάλαιν' ἐγὼ,
Ὡς ἀρτίδακρύς εἰμι, καὶ φόβου πλέα·
Χρόνῳ δὲ νεῖκος παλροὸς ἐξαιρεμένη,
Ὄψιν τερείνην τήνδ' ἔπλησα δακρύων.
Χο. Κἀμοὶ κατ' ὄσσων χλωρὸν ὡρμήθη δάκρυ,
Καὶ μὴ προβαίη μεῖζον, ἢ τὸ νῦν, κακόν.
Ἰά. Αἰνῶ, γύναι, τάδ'· οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι·
Εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος
Γάμους παρεμπολῶντί γ' ἀλλοίους πόσει·
Ἀλλ' εἰς τὸ λῷον σὸν μεθέσηκεν κέαρ,
Ἔγνως δὲ τὴν νικῶσαν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ,
Βυλήν· γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος.

Ὑμῖν

ὑμιῶν P. Ὑμῖν δὲ, παῖδες, ὐκ ἀφρονῖίσως πατὴρ
προμηθίαν P. Πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς σωῆριαν· 920
Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας
ξὺν P. Τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι σὺν κασιγνήτοις ἔτι·
Ἀλλ' αὐξάνεσθε· τἄλλα δ' ἐξεργάζεται
Πατήρ τε, καὶ θεῶν ὅσις ἐσὶν εὐμενής. ἐ/
Ἴδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος 925
Μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.
αὕτη, P. Αὐτὴ, τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας,
i.e. heus tu! Στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηῖδα,
Κὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον; ει P.
Μή. Οὐδέν· τέκνων τῶνδ' ἐννοουμένη πέρι. 930
τῶνδε θήσομαι P. Ἰά. Θάρσει νῦν· εὖ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι.
Μή. Δράσω τάδ'· ἔτι σοῖς ἀπιςήσω λόγοις·
Γυνὴ δὲ θῆλυ, κἀπὶ δακρύοις ἔφυ. 933
Ἰά. Τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ἐπιςένεις τέκνοις;
Μή. Ἔτικτον αὐτός· ζῆν δ' ὅτ' ἐξήυχα τέκνα,
Εἰσῆλθέ μ' οἶκος, εἰ γενήσεται τάδε.
Ἀλλ' ὧνπερ ἕνεκ' εἰς ἐμὲ ἥκεις λόγου,
μεμνήσομαι P. Τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μνησθήσομαι.
ἀποστεῖλαι P. Ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ' ἀποςέλλειν δοκεῖ,
Κἀμοὶ τάδ' ἐςὶ λῷςα, γιγνώσκω καλῶς, 940
Μήτ' ἐμποδὼν σοι, μήτε κοιράνοις χθονὸς,
Ναίειν·

933 Homer. Il. θ. 520. θηλύτεραι δ' γυναῖκες

945–948 de hujusce modi repetitionibus apud Euripide
vide quæ notavit Valk: ad Phœn: p. 129 et vide supra
722. 726.

Ναίειν· δοκῶ γὰρ δυσμενὴς εἶναι δόμοις·
Ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῇ,
Παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκ ραφῶσι σῇ χερὶ,
Αἰτῆ Κρέοντα τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα. 945
Ἰά. Οὐκ οἶδ' ἄν εἰ πείσαιμι· πειρᾶσθαι δὲ χρή. ἄρ' Ρ.
Μή. Σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς
Γυναῖκα, παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
Ἰά. Μάλιστα, καὶ πείσειν γε δοξάζω σφ' ἐγὼ,
Εἴπερ γυναικῶν ἐσι τῶν ἄλλων μία. 950
Ξ Ρ. Μή. Συλλήψομαι δὲ τῆδέ σοι κἀγὼ πόνῳ,
Πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ' ἃ καλλιςεύεται
Τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἶδ' ἐγὼ, πολύ,
[Λεπτόν τε πέπλον, καὶ ςέφος χρυσήλατον,] 2
Παῖδας φέρονλας· ἀλλ' ὅσον τάχος χρεὼν 955
Κόσμον κομίζειν δεῦρο προσπόλων τινά.
Εὐδαιμονήσει δ' ὐχ ἓν, ἀλλὰ μυρία, 948. Ρ.
τ' Ρ. Ἀνδρός γ' ἀρίςου σῆ τυχοῦσ' ὁμευνέτου,
Κεκλημένη τε κόσμον, ὃν ποθ' Ἥλιος
Πατὴρ πατρὸς δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς. 960
Λάζυσθε φερνὰς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,
Καὶ τῇ τυράννῳ μακαρίᾳ νύμφῃ δότε
Φέροντες· ὔτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.
Ἰά. Τί δ', ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας;

Δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων;
δίδου, P. Δοκεῖς δὲ χρυσὸν; σῶζε, μὴ δίδου τάδε·
Εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς
Γυνή, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
Μή. Μή μοι σύ' πείθειν δῶρα καὶ θεὸς λόγος·
Χρυσὸς δὲ κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῖς.
Κείνης ὁ δαίμων, κεῖνα νῦν αὔξει θεός.
Νέα τυραννεῖ· τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς
Ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', ὦ χρυσὸν μόνον.
Ἀλλ', ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλουσίους δόμους,
Πατρὸς νέαν γυναῖκα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,
Ἱκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε, μὴ φυγεῖν χθόνα,
Κόσμον διδόντες· τῇδε γὰρ μάλιστα δεῖ,
Εἰς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.
Ἴθ' ὡς τάχιστα· μηδὲ δ', ὧν ἐρᾷ τυχεῖν,
Εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς.

Ἀντιστρόφικα.

Στροφὴ ά.

οὐκέτι Χο. 1 Νῦν ἐλπίδες ἐκ ἔτι μοι παίδων ζωᾶς, ζοαις
2 Οὐκέτι· σείχουσι γὰρ εἰς φόνον ἤδη.
3 Δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδέσμων,
4 Δέξεται δύσανος ἅταν,

5 Ξανθᾷ

ἥσει ἐμὲ πρὸ χρημάτων

Duo priores vss. sunt alter alteri antispastici
– – ∪∪ – ∪∪ – – – ∪ – | – ∪ – – – ∪∪ – ∪∪ – – (2) vide
supra vss. 417. 418.

3. idem ac 2.

4. Troch. Dim

5. Dact. Penth.

6.7. Juncti efficiunt Iamb. Tetr. Cat.

5 Ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμᾳ
6 Θήσει, τὸν αἰδᾶ κόσμον
7 Αὐτὰ ταῖν χεροῖν λαβοῦσα.

Ἀνῖσροφὴ ά.

1 Πείσει χάρις, ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλων,
2 Χρυσεότευκτον στέφανον περιθέσθαι.
3 Νερτέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει.
4 Τοῖον εἰς ἔρκος πεσεῖται,
5 Καὶ μοῖραν θανάτῳ
6 Προσλήψεται δύσανος·
7 Ἄταν δ' ἐχ ὑπεκφεύξεται.

Στροφὴ β'.

1 Σύ δ', ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε,
2 Κηδεμὼν τυράννων,
3 Παισὶν, ἃ καῖσιδὼς,
4 Ὀλέθριον βιοτὰν προσάγεις,
5 Ἀλόχῳ τε σᾷ συγερὸν θάνατον·
6 Δύσανε, μοίρας ὅσον παροίχῃ!

Ἀντισροφὴ β'.

1 Μεταζένομαι δὲ σὸν ἄλγος,
2 Ὦ τάλαινα παίδων

P. 99ᵘ

3 Μᾶτερ, ἃ φονεύσεις
σὰ P. 4 Τὰ τέκνα, νυμφιδίων ἕνεκεν
5 Λεχέων, ἃ σοι προλιπὼν ἀνόμως 1005
6 Ἄλλῃ ξυνοικεῖ πόσις συνεύνῳ. ξυν P.

Ἰαμβοί.

Παι. Δέσποιν', ἀφεῖνται παῖδες οἵδέ σοι φυγῆς,
Καὶ δῶρα νύμφη βασιλὶς ἀσμένη χεροῖν
Ἐδέξατ'· εἰρήνη δὲ τἀκεῖθεν τέκνοις.
Μή. Ἔα. 1010
Παι. Τί συγχυθεῖσ' ἔσηκας, ἡνίκ' εὐτυχεῖς;
omisit P. [Τί σὴν ἔτρεψας ἔμπαλιν παρηίδα,
Κὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;] εἰ
Μή. Αἰ, αἰ.
Παι. τάδ' ἠ ξυνῳδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις. 1015
Μή. Αἰ, αἰ μάλ' αὖθις. Π. Μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην
Οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου;
Μή. Ἤγγειλας οἳ ἤγγειλας· ἔ σε μέμφομαι.
Παι. Τί δὴ καληφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυῤῥοεῖς;
Μή. Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ· ταῦτα γὰρ θεοὶ,
Κἀγὼ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην. 1021
κάτει τοι P. Παι. Θάρσει, κραλεῖς τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.
Μή. Ἄλλως;

001 redundat ut supra.

vide supra v. 928. 9.

κατα ξη Mscg.

1024. Conser Hispal: v. 847 et ibi notata

Μή Ἄλλυς κατάξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ. 1012 P.
Παι Οὗτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων·
Κἔφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς.
Μή. Δράσω τάδ'· ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω,
Καὶ παισὶ πόρσυν', οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν.
Ὦ τέκνα, τέκνα, σφῷν μέν ἐσι δὴ πόλις,
Καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ,
θ P. Οἰκήσετ' αἰεὶ μητρὸς ἐσερημένοι·
Ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς,
Πρὶν σφῷν ὄνασθαι, κἀπιδεῖν εὐδαίμονας,
Πρὶν λέκτρα, καὶ γυναῖκα, καὶ γαμηλίυς
Εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχέθειν.
1025 Ὦ δυστάλαινα, τῆς ἐμῆς αὐθαδίας·
Ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,
Ἄλλως δ' ἐμόχθυν, καὶ καλεξάνθην πόνοις,
Στερρὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.
Ἦ μὴν πόθ' ἡ δύσηνος εἶχον ἐλπίδας
Πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ,
Καὶ καθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,
Ζηλωτὸν ἀνθρώποισι· νῦν δ' ὄλωλε δὴ
Γλυκεῖα φροντὶς· σφῷν γὰρ ἐσερημένη,
Λυπρὸν διάξω βίοτον, ἀλγεινόν τ' ἐμοί·
Ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασι φίλοις 1045 σιν P.
Ὄψεσθ',

Ὄψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποσάντες βίου.
Φεῦ, φεῦ τί προσδέρκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα;
Τί προσγελᾶτε τὸν πανύσταλον λέγων; γέλων
Αἴ, αἴ τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται,
Γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων·
Οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βουλεύματα
Τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμάς·
Τί δεῖ με, πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς
Λυπεῖσαν, αὐτὴν δὶς τόσα κτᾶσθαι κακά;
Οὐ δῆτ' ἔγωγε· χαιρέτω βουλεύματα.—
Καί τοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὀφλεῖν,
Ἐχθρὰς μεθεῖσα τὰς ἐμὰς ἀζημίους;
Τολμητέον τάδ'· ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης,
Τὸ καὶ προέσθαι μαλθακὰς λόγους φρενί.
Χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους· ὅτῳ δὲ μὴ
Θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,
Αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.—
Μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τάδε.
Ἆ, ἆ,
Ἔασον αὐτούς, ὦ τάλαν, φεῖσαι τέκνων·
Ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε.
Μὰ τὰς παρ' ᾅδην νερτέρους ἀλάστορας,
Οὔτοι ποτ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ

Παῖδας

non corrumpam dextéram meam misericordiâ

1700. Vide Pierronii Verisim. p. 59.

1076. Hunc versiculum delendum esse censet Joan. Pierron. Veris. P. 60.

Παῖδας παρήσω τὰς ἐμὰς καθυβρίσαι·
Πάντως σφ' ἀνάγκη καὶθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρὴ,
Ἡμεῖς κ]ενῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.
Πάντως πέπρακ]αι ταῦτα, κὐκ ἐκφεύξε]αι.
Καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ ςέφανος, ἐν πέπλοισί τε
Νύμφη τύραννος ὄλλυ]αι· σάφ' οἶδ' ἐγώ.
Ἀλλ' εἶμι γὰρ δὴ τλημονεςάτην ὁδὸν,
Καὶ τάσδε πέμψω τλημονεςέραν ἔτι·
Παῖδας προσειπεῖν βέλομαι· δότ', ὦ τέκνα,
Δότ' ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα.
Ὦ φιλτάτη χεὶρ, φίλ]ον δέ μοι ςόμα,
Καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,
Εὐδαιμονοῖτον· ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε
Πατὴρ ἀφείλετ'· ὦ γλυκεῖα προσβολὴ,
Ὦ μαλθακὸς χρὼς, πνεῦμά θ' ἥδιςον τέκνων.
Χωρεῖτε, χωρεῖτ'· ὐκέτ' εἰμὶ προσβλέπειν
Οἵα τ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς·
Καὶ μανθάνω μὲν, οἷα τολμήσω κακὰ,
Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βελευμάτων,
Ὅσπερ μεγίςων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

Ἀνάπαιςοι.

Χο. Πολλάκις ἤδη διὰ λειπ]οτέρων

Μύθων

1079 Ρ. Μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἀμίλλας
Ἦλθον μείζως, ἢ χρὴ γενεὰν
Θῆλυν ἐρευνᾶν· ἀλλὰ γάρ ἐσιν Ρ.
Μῦσα καὶ ἡμῖν, ἢ προσομιλεῖ
Σοφίας ἕνεκεν. πάσαισι μὲν οὔ·
χὰρ/ Ρ. Παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσ δ Ρ.
Εὕροις ἂν ἴσως
οὐκ Κὐκ ἀπόμυσον τὸ γυναικῶν.
Καὶ φημὶ βροτῶν, οἵτινές εἰσιν Ρ.
Πάμπαν ἄπειροι, μήδ' ἐφύτευσαν
Παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν
Τῶν γειναμένων.
γ' Ρ. Οἱ μὲν τ' ἄτεκνοι, δι' ἀπειροσύναν
Εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν
Παῖδες τελέθυσ', ὐχὶ τυχόντες,
Πολλῶν μόχθων ἀπέχονται·
οἷσιν Ρ. Θῖσι δὲ τέκνων ἐσὶν ἐν οἴκοις
Γλυκερὸν βλάσημ', ἐσορῶ μελέτῃ
Καλλιρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον·
Πρῶτον μὲν ὅπως θρέψωσι καλῶς,
Βιότου θ' ὁπόθεν λείψυσι τέκνοις.
Ἔτι δ' ἐκ τούτων, εἴτ' ἐπὶ φλαύροις,
Εἴτ' ἐπὶ χρησοῖς

Μοχθῦσι

1079 ?

P 1011

1121. supra v. 571.

Μοχθῦσι, τόδ' ἔξιν ἄδηλον.
Ἓν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἤδη
Πᾶσιν καλερῶ θνητοῖσι κακόν.
Καὶ δὴ γὰρ ἄλις βίοτον θ' εὕρον,
Σώματά τ' εἰς ἥβην ἦλθε τέκνων; P. σώματα θ' ἥβην εἰσῆλθε τ.
Χρηστοί τ' ἐγένοντ'· εἰ δὲ κυρήσει
Δαίμων ὕτος, φρῦδος ἐς αἴδαν αἴδαν P.
Θάναλος προφέρων σώματα τέκνων.
Πῶς ὗν λύει προς τοῖς ἄλλοις
Τήνδ' ἔτι λύπην ἀνιαροτάτην
Παίδων ἕνεκεν
Θνητοῖσι θεὸς ἐπιβάλλειν;

Ἰαμβεῖ.

Μή. Φίλαι, πάλαι τοι προσμένουσα τὴν τύχην,
Καραδοκῶ τἀκεῖθεν οἵ προβήσεται.
Καί τοι δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος
Στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον,
δείκνυσιν P. Δείκνυσι δ' ὡς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.
deleta distinctione post Ag. ἠρεθισμένον
Ἄγ. Ὦ δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη
Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναΐαν
Λιπῦσ' ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοσιβῆ.
Μή. Τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;

Ἀγ. Ὤλωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,
Κρέων θ' ὁ φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ὕπο.
Μή. Κάλλιστον εἶπας μῦθον· ἐν δ' εὐεργέταις
Τοὐντεῦθεν ἤδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔσῃ.
Ἀγ. Τί φῄς; φρονεῖς μὲν ὀρθά, κἀμαίνῃ γύναι;
Ἥτις, τυράννων ἐξίαν ἠκισμένη,
Χαίρεις κλύουσα, κἀφοβῇ τὰ τοιάδε;
Μή. Ἔχω τί κἀγὼ τοῖς γε σοῖς ἐναντίον
Λόγοισιν εἰπεῖν· ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος,
Λέξον δὲ πῶς ὤλοντο· δὶς τόσον γὰρ ἂν
Τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.
Ἀγ. Ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονὴ
Ξὺν πατρὶ, καὶ παρῆλθε νυμφικὰς δόμους,
Ἥσθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς,
Δμῶες· δι' ὤτων δ' εὐθὺς ἦν πολὺς λόγος,
Σὲ, καὶ πόσιν σὸν, νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρίν.
Κύνει δ' ὁ μέν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα
Παίδων· ἐγὼ δὲ καὐτὸς, ἡδονῆς ὕπο,
Στέγας γυναικῶν σὺν τέκνοις ἅμ' ἐσπόμην.
Δέσποινα δ', ἣν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,
Πρὶν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα,
Πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα·
Ἔπειτα μέντοι πρὸκαλύψατ' ὄμματα,

Λευκὴν

P. 2511

P.

P.

P.

P.

ἐλάδ- σπεύδε

1145. δίπτυχος] Sta apud Latinos numerator
ordinalium. Neque aliter Shakespeare
rium noster Lucr. et Ceropi A. I. Sc. I
the triple pillar i.e. one of three
who make the pillars

Λευκὴν τ' ἀπέσρεψ' ἔμπαλιν παρηΐδα, 1145 P.
Παίδων μυσαχθεῖσ' εἰσόδοις· πόσις δὲ σὸς εἰσόδους P.
Ὀργάς τ' ἀφῆρει, καὶ χόλον νεάνιδος,
Λέγων τάδ'· ἤ μὴ δυσμενὴς ἔσῃ φίλοις, 1160 ει P.
ει P. Παύσῃ δὲ θυμῷ, καὶ πάλιν σρέψεις κάρα,
Φίλως νομίζως', ὥσπερ ἂν πόσις σέθεν· σύ
ει. ει P. Δέξῃ δὲ δῶρα, καὶ παραιτήσῃ πατρὸς,
Φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ', ἐμὴν χάριν.
Ἡ δ', ὡς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο, 1165
Ἀλλ' ἦνεσ' ἀνδρὶ πάντα· καὶ πρὶν ἐκ δόμων
Μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν,
Λαβοῦσα πέπλως ποικίλως ἠμπέσχετο,
Χρυσοῦν τε θεῖσα σέφανον ἀμφὶ βοσρύχοις,
Λαμπρῷ καλόπρῳ σχηματιζέται κόμην, 1170
Ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.
Κἄπειτ' ἀνασᾶσ' ἐκ θρόνων διέρχεται
Στέγας, ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδί,
Δώροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις
Τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπουμένη. 1175
μετ. Ἐνθένδε μέν τοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν·
Χροιὰν γὰρ ἀλλάξασα, λεχρία πάλιν
Χωρεῖ τρέμουσα κῶλα, καὶ μόλις φθάνει,
Θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.

Καί τις γεραιὰ προσπόλων, δόξασά πυ 1180
Ἢ Πανὸς ἀργὰς, ἤ τινος θεῶν, μολεῖν,
Ἀνωλόλυξε, πρίν γ' ὁρᾷ διὰ ςόμα
Χωρῦλα λευκὸν ἀφρὸν, ὀμμάτων τ' ἄπο
Κόρας ςρέφυσαν, αἷμά τ' ἐκ ἐνὸν χροΐ.
Εἶτ' ἀντίμολπον ἦκεν ὀλολυγῆς μέγαν 1185
Κωκυτόν· εὐθὺς δ' ἡ μὲν εἰς πατρὸς δόμυς
Ὥρμησεν, ἡ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν,
ξυμ P. Φράσυσα νύμφης συμφοράν· ἅπασα δὲ
Στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν.
ἔκπλέθρου δρόμου P. Ἤδη δ' ἀνέλκων κῶλον, ἔκπλεθρον δρόμυ 1190
ὧν ἥπτετο Ταχὺς βαδισὴς τερμόνων ἀνθήπλε[ι]ο·
Ἡ δ' ἐξ ἀναύδυ καὶ μύσαν[τ]ος ὄμμα[τ]ας
Δεινὸν ςενάξασ' ἡ τάλαιν' ἠγείρε[τ]ο·
Διπλᾶν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεςρατεύετο·
Χρυσᾶς μὲν ἀμφὶ κρα[τ]ὶ κείμενος πλόκος, 1195
Θαυμαςὸν ἵει νᾶμα πάμφαγυ πυρός·
Πέπλοι δὲ λεπ[τ]οὶ, σῶν τέκνων δωρήμα[τ]α,
Λευκὴν ἔδαπ[τ]ον σάρκα τῆς δυσδαίμονος·
Φεύγει δ' ἀναςᾶσ' ἐκ θρόνων πυρσμένη,
Σείυσα χαίτην κρᾶτά τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε, 1200
Ῥῖψαι θέλυσα ςέφανον· ἀλλ' ἀρηρότως P. ἀραρότως
Ξ P. Σύνδεσμα χρυσὸς εἶχε· πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην
Ἔσεισε,

1192 ἐξ ἀ. κ. μ. ο. post altum silentium. Wakefield
Sylv. Crit. P. IV. p. 110. quem vide

Ἔσεισε, μᾶλλον δῖς τόσονδ' ἐλάμπετο· τόσως τ' P.
Πίπνει δ' ἐπ' ἔδας συμφορᾷ νικωμένη, ἐς P.
Πλὴν τῷ τεκόνθ', κάρτα δυσμαθὴς ἰδεῖν
Οὔτ' ὀμμάτων γὰρ δῆλος ἦν καθάσασις,
Οὔτ' εὐφυὲς πρόσωπον· αἷμα δ' ἐξ ἄκρας
Ἔσταζε κρατὸς, συμπεφυρμένον πυρί. ξυμ P.
Σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥστε πεύκινον δάκρυ,
Γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέρρεον·
Δεινὸν θέαμα· πᾶσι δ' ἦν φόβος θίγειν
Νεκρῷ· τύχην γὰρ εἴχομεν διδάσκαλον·
Πατὴρ δ' ὁ τλήμων συμφορᾶς ἀγνωσία, ξυμ P.
Ἄφνω προσελθὼν δῶμα, προσπίπνει νεκρῷ·
Ὠιμωξέ δ' εὐθὺς· καὶ περιπτύξας χέρας δέμας. P.
Κύνει, προσαυδῶν τοιάδ'· ὦ δύσπαις πατῖ,
τίς σ' ὧδ' P. Τίς ὧδ' ἀτίμως δαιμόνων ἀπώλεσε;
Τίς τὰν γέρονθα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν
ξυν P. Τίθησιν; οἴμοι, συνθάνοιμί σοι, τέκνον.
Ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο,
Χρῄζων γεραιὸν ἐξαναστῆσαι δέμας,
Προσείχεθ', ὥστε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης,
Λεπτοῖσι πέπλοις· δεινὰ δ' ἦν παλαίσματα·
Ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστῆσαι γόνυ,
ζυτ' Ἡ δ' ἀντελάζετ'· εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι,

Σάρκας

Σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων.
ἀπέσβη P. Χρόνῳ δ' ἀπέσχε, καὶ μεθῆκ' ὁ δύσμορος
Ψυχὴν· κακῶς γὰρ ἐκέτ' ἦν ὑπέρτερος.
Κεῖνται δὲ νεκροὶ, παῖς τε, καὶ γέρων πατὴρ,
Πέλας· ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά.
Καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔχω λόγου·
εἰ P. Γνώσῃ γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφήν.
Τὰ θνητὰ δ' ἐν νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιὰν,
Οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι τοὺς σοφοὺς βροτῶν
Δοκοῦντας εἶναι, καὶ μεριμνητὰς λόγων,
ζημίαν P. Τούτοις μεγίστην μοῖραν ὀφλισκάνειν·
Θνητῶν γὰρ οὐδεὶς ἔστιν εὐδαίμων ἀνὴρ· φύσει P.
Ὅλβου δ' ἐπιῤῥυέντος, εὐτυχέστερος
Ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ.
Χο. Ἔοικ' ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ
Κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι.
ξυμφορας P. Ὦ τλῆμον· ὡς σε συμφορὰν οἰκτίρομεν,
Κόρη Κρέοντος, ἥτις εἰς ᾅδου δόμους πύλας P.
εἰ P. Οἴχῃ, γάμων ἕκατι τῶν Ἰάσονος.
Μή. Φίλαι, δέδοκται τοὔργον, ὡς τάχιστά μοι
Παῖδας κτανούσῃ, τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονός,
Καὶ μὴ σχολὴν ἄγουσαν, ἐκδοῦναι τέκνα
Ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρᾳ χερί·

Πάντως

1231. Schol. τὸ σὸν ἀντὶ τοῦ σου. Heath ita vertit. De salute autem (tuâ) mea (i.e. verba) interponam minime neceſſe: Tu enim ipſa mali vel poenæ effugium invenies.

1239. pro ἐνδαίμων dal Valken. ad Hippol. 750.
ἄλβιος e pseudo Nazianzeno.

1245. νίκη ἐμὲ ἀφορμή.

1254. βαλβίς καλεῖται τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ δρόμου κείμενον ε
καρσίως ξύλον, ὃ καὶ ἀφετηρίαν καλοῦσιν· ὅπερ, μετὰ τ
ἑτοιμασθῆναι τοὺς δρομεῖς εἰς τὸ βραμεῖν, ἀφαιρούμενο
ἀφίεσαν τρέχειν. Phavorin. Hanc ipsam vocem ik
orum adhibuit Euripides in Herc. Fur. et in eade
ubi loquitur Lyssa de liberorum Herculis cade
quae paterna manu pratranda est. v. 869

καὶ δὴ τινάσσει κρᾶτα βαλβίδων ἄπο,

1260. [illegible] Volt. ad Hipp. v. 506

Πάντως σφ' ἀνάγκη καθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρή,
Ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν. 1250
Ἀλλ' εἶ', ὁπλίζου, καρδία· τί μέλλομεν
Τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ πράσσειν κακά;
Ἄγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμή, λάβε ξίφος,
Λάβ', ἕρπε πρὸς βαλβίδα λυπηρὰν βίου,
Καὶ μὴ κακισθῇς, μήδ' ἀναμνησθῇς τέκνων,
Ὡς φίλταθ', ὡς ἔτικες· ἀλλὰ τήνδε γε 1256
Λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν,
Κἄπειτα θρήνει· καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ', ὅμως
Φίλοι γ' ἔφυσαν, δυσυχὴς δ' ἐγὼ γυνή.

Ἀντιστρόφικα.

Στροφὴ.

Χο. 1 Ἰὼ γᾶ τε, καὶ παμφαὴς 1260
2 Ἀκτὶς ἀελίου, κατίδετ',
3 Ἴδετε τὰν ὀλομέναν
4 Γυναῖκα, πρὶν φοινίαν
5 Τεκνοῖς προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον·
6 Σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας 1265
7 Γονᾶς ἔβλαστεν θεῶν δ' .
8 Αἷμα πίπτειν φόβος ὑπ' ἀνέρων.
9 Ἀλλά νιν, ὦ φάος διογενὲς, κάτειργε,
10 Κατά-

Κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων φοινίαν
Τάλαιναν τ' ἐριννὺν ὑπ' ἀλαστόρων.

Ἀντιστροφή.

Μάταν μόχθος ἔρρει τέκνων,
Μάταν ἄρα γένος φίλιον
Ἐτέκες, ὦ κυανέαν
Λιποῦσα Συμπληγάδων
Πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν.
Δειλαία, τί σοι φρενῶν
Βαρὺς χόλος προσπίλνει,
Καὶ δυσμενὴς φόνος ἀμείβεται;
Χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματ'
ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταισι, ξύνοι-
δα θεόθεν πίλνοντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.

Παι. Οἴμοι, τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;

Ἔτε. Οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλτατ'· ὀλλύμεσθα γὰρ.

Μονοστρόφικα.

Χο. Ἀκύεις βοάν, ἀκύεις, τέκνων;
Ἰὼ τλᾶμον, ἰὼ κακοτυχὲς γύναι·
Παρέλθω δόμους; ἀρῆξαι φόνον
Δοκεῖ μοι τέκνοις.

Παι. Ναὶ

1273. Conf. Ord. Sanct.

Monastr.

Plerique sunt Dochmiaci

1289. ἀρκύων. δικτύων

1290. haec adumbravit Eurip: ex Aeschyli Prom: 242
Σιδηροφρων τε κἀπὸ πετρας εἰργασμενος

1294 γυναῖκ' ἐν φίλοις | χέρα βαλεῖν τέκνοις P.

1296 ἄλη. πλάνη.

Παι. Ναὶ πρὸς θεῶν ἀρήξατ', ἐν δέονλι γάρ·
Ὡς ἐγγὺς ἤδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφυς.
Χο. Τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος, ἢ σι- 1290 σιδα- P.
δαρος, ἅτις τέκνων, ὧν ἔτεκες, ρος, α. τ.
Ἄρσεν αὐτόχειρι μοίρᾳ κτενεῖς.
Μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος
Γυναῖκα φίλοις χέρα προσβαλεῖν τέκνοις,
Ἰνὼ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς 1295
Δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλη.
πίτνει P. Πίπτει δ' ἁ τάλαιν' ἐς ἅλμαν, φόνῳ
Τέκνων δυσσεβεῖ,
Ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα,
τε P. Δυοῖν δὲ παίδοιν ξυνθανεῖσ', ἀπόλλυται. 1300
Τί δή ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν; τί δ. ἐὰν ε. γ.
Ὦ γυναικῶν λέχος πολύπονον, γυναικῶν
Ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά! βροτοῖσιν ἐρ. κ.

Ἰαμβοί.

Ἰά Γυναῖκες, αἳ τῆσδ' ἐγγὺς ἕσατε στέγης,
Ἆρ' ἐν δόμοισιν ἢ τὰ δεῖν' εἰργασμένη 1305
τοῖσιδ' P. Μήδεια τοῖσδέ γ', ἢ μεθέσηκεν φυγῇ;
Δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,
ᾷ P. Ἢ πτηνὸν ἆραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,

Εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.
Πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς,
Ἀθῶος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;
Ἀλλ' ἔ γὰρ αὐτῆς φρονήσιδ', ὡς τέκνων, ἔχω·
Κείνην μὲν, ἣς ἔδρασεν, ἕρξουσιν κακῶς·
Ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσῶσαι βίον,
Μή μοί τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,
Μητρῷον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.
Χο. Ὦ τλῆμον, οὐκ οἶσθ' οἵ κακῶν ἐλήλυθας,
Ἰᾶσον· οὐ γὰρ τόσσ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.
Ἰά. Τί δ' ἐστίν; ἦπου κἀμὲ ἀποκτεῖναι θέλει;
Χο. Παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῴᾳ σέθεν.
Ἰά. Οἴ μοι, τί λέξεις; ὤμ' ἀπώλεσας, γύναι.
Χο. Ὡς οὐκ ἔτ' ὄντων σῶν τέκνων, φρόντιζε δή.
Ἰά. Πῦ γάρ νιν ἔκτεινε, ἐντὸς, ἢ ἔξωθεν δόμων;
Χο. Πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων ὄψει φόνον.
Ἰά. Χαλᾶτε κλῆδας ὡς τάχιστα, πρόσπολοι·
Ἐκλύεθ' ἁρμούς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακόν,
Τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι δίκην.
Μή. Τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας,
Νεκροὺς ἐρευνῶν, κἀμὲ τὴν εἰργασμένην;
Παῦσαι πόνου τοῦδ'· εἰ δέ μοῦ χρείαν ἔχεις,
Λέγ', εἴ τι βούλει· χειρὶ δ' οὐ ψαύσεις ποτέ·
Τοιόνδ'

1311. Ἀθῶος· ἀζήμιος. Phav.

P. 8161

1351 ἓν γε πρόσθεν pro quibus tamen scribere malui
hos Hellenicos

Τοιόνδ' ὄχημα παῖδος Ἥλιος πατὴρ 1318. P.
Δίδωσιν ἡμῖν· ἔρυμα πολεμίας χερός.
Ἰά. Ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη γύναι,
Θεοῖς τε, κἀμοὶ, παντί τ' ἀνθρώπων γένει,
Ἥτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος
Ἔτλης, τεκοῦσα, κἀμὲ παῖδ' ἀπώλεσας·
Καὶ ταῦτα δράσασ', ἡλίου τε προσβλέπεις,
Καὶ γαῖαν, ἔργον τλᾶσα δυσσεβέσταλον!
Ὀλοὶ· ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότ' οὐ φρονῶν,
Ὅτ' ἐκ δόμων σε βαρβάρου τ' ἀπὸ χθονὸς
Ἕλλην' ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,
Πατρός τε, καὶ γῆς προδότιν, ἥ σ' ἐθρέψατο.
Τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἐμ' ἔσκηψαν θεοί·
Κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέσιον,
Τὸ καλλίπρωρον εἰσέβης Ἀργοῦς σκάφος.
Ἦρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε· νυμφευθεῖσα δὲ
Παρ' ἀνδρὶ τῷδε, καὶ τεκοῦσά μοι τέκνα,
Εὐνῆς ἕκατι καὶ λέχους σφ' ἀπώλεσας.
Οὐκ ἔστιν, ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνὴ, P. 1336
Ἔτλη πρόθ', ὧν γε πρόσθεν ἠξίουν ἐγὼ
Γῆμαί σε, κῆδος ἐχθρὸν, ὀλέθριόν τ' ἐμοὶ,
Λέαιναν, οὐ γυναῖκα, τῆς Τυρσηνίδος
Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν.

1341. P. Ἀλλ', ὃ γὰρ ἄν σε μυρίοις ὀνείδεσι
Δάκοιμι, τοιόνδ' ἐμπέφυκέ σοι θράσος,
Ἔρρ', αἰσχροποιὲ, καὶ τέκνων μιαιφόνε.
Ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα,
Ὅς ὅτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,
Οὐ παῖδας, οὓς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην,
Ἔξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.

μακράν γ. P. Μή. Μακρὰν ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία
Λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίσατο,
Οἷ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, οἷά τ' εἰργάσω.
Σὺ δ' οὐκ ἔμελλες, τἄμ' ἀτιμάσας λέχη,
Τερπνὸν διάξειν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοὶ,

προστείς P. Οὔθ' ἡ τύραννος, οὔθ', ὁ σοὶ προθεὶς γάμους,
Κρέων ἀνατεὶ τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.
Πρὸς ταῦτα καὶ λέαιναν, εἰ βούλει, κάλει,
Καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ᾤκησεν πέδον
Τῆς σῆς γὰρ, ὡς χρὴ, καρδίας ἀνθηψάμην.

ει P. Ἰά. Καὐτή γε λυπῇ, καὶ κακῶν κοινωνὸς εἶ.
Μή. Σάφ' ἴσθι· λύει δ' ἄλγος, ἢν σὺ μὴ 'γγελᾷς.
Ἰά. Ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε.
Μή. Ὦ παῖδες, ὡς ὤλεσθε πατρῴᾳ νόσῳ.
Ἰά. Οὐ τοίνυν ἡ μὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.
Μή. Ἀλλ' ὕβρις, οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι.

Ἰά. Λέχοις

Ἰά. Λέχους σφε κηξίωσας ἕνεκα κλανεῖν ; 1364. P. σφε γ' P.
Μή. Σμικρὸν γυναικὶ πῆμα τοῦτ' εἶναι δοκεῖς ;
Ἰά. Ἥτις γε σώφρων· σοὶ δὲ πάνθ' ἑξὴν κακά. 1380
Μή. Οἶδ' ὡς ἔτ' εἰσί· τοῦτο γάρ σε δήξεται.
Ἰά. Οἶδ' εἰσιν, οἴμοι, σῷ κάρᾳ μιάσορες.
Μή. Ἴσασιν, ὅστις ἦρξε πημονῆς, θεοί.
Ἰά. Ἴσασι δῆτα σὴν ἀπόπτυσον φρένα. σήν γ' P.
εἶ P. Μή. Στυγῇ πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν. 1385
Ἰά. Καὶ μὴν ἐγὼ σήν· ῥᾴδιοι δ' ἀπαλλαγαί.
Μή. Πῶς ἔν ; τί δράσω ; κάρτα γὰρ κἀγὼ θέλω.
Ἰά. Θάψαι νεκρούς μοι τόνδε, καὶ κλαῦσαι πάρες.
Μή. Οὐ δῆτ', ἐπεί σφας τῇδ' ἐγὼ θάψω χερὶ,
Φέρουσ' ἐς Ἥρας τέμενος Ἀκραίας θεοῦ, 1390
Ὡς μή τις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίσῃ,
Τύμβους ἀνασπῶν· γῇ δὲ τῇδε Σισύφου
Σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομαι ομεν P.
Just A: P. Τὰ λοιπὸν, ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου.
Αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ἐρεχθέως, 1395
ξυν P. Αἰγεῖ συνοικήσουσα τῷ Πανδίονος.
Σὺ δ' ὥσπερ εἰκὸς, κἀθανὴ κακὸς κακῶς, εἶ P.
Ἀργοῦς κάρα σὸν λειψάνῳ πεπληγμένος,
Πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων.

Ἀναπαίσοι.

Ἀνάπαιστοι.

1386. P. Ἰά. Ἀλλά σ' Ἐριννὺς ὀλέσειε τέκνων,
Φονία τε Δίκη.
Μή. Τίς δὲ κλύει σε θεὸς, ἢ δαίμων,
Τᾷ ψευδόρκῳ, καὶ ξεναπάτα;
Ἰά. Φεῦ, φεῦ μυσαρὰ, καὶ παιδολέτορ.
Μή. Στεῖχε πρὸς οἶκους, καὶ θάπτ' ἄλοχον.
Ἰά. Στείχω, δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων.
Μή. Οὔπω θρηνεῖς· μένε καὶ γῆρας. γηρασκ' P.
Ἰά. Ὦ τέκνα φίλτατα. Μ. Μητρί γε, σοί δ' οὔ.
Ἰά. Κἄπειτ' ἔκτας; Μ. Σέ γε πημαίνουσ'.
Ἰά. Αἰ, αἰ, φιλίᾳ χρῄζω σόμαλος
Παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι.
Μή. Νῦν σφε προσαυδᾷς, νῦν ἀσπάζῃ, ει P.
Τότ' ἀπωσάμενος. Ι. Δὸς μοι πρὸς θεῶν
Μαλακῆ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων.
Μή. Οὐκ ἔστι· μάτην ἔπος ἔρριπται.
Ἰά. Ζεῦ, τάδ' ἀκούεις, ὡς ἀπελαυνόμεθ',
Οἷά τε πάσχομεν ἐκ τῆς μυσαρᾶς
Καὶ παιδοφόνου τῆσδε λεαίνης;
Ἀλλ' ὁπόσον γᾶν πάρα, καὶ δύναμαι,
Τάδε καὶ θρηνῶ, κἀπιθοάζω,
Μαρτυρόμενος δαίμονας, ὡς μοι

Τέκνα

1408. P. Τέκνα κτείνασ', ἀποκωλύεις P. τεκν' ἀποκτείνασ'
Ψαῦσαί τε χειροῖν, θάψαι τε νεκρούς,
Οὓς μή ποτ' ἐγὼ φύσας ὤφελον
Ἐκ σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.
Χο. Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν ὀλύμπῳ,
[Πολλὰ δ' ἀέλπ]τως κραίνουσι θεοί. ex alio loco videtur interpositum —
Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
Τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός.
Τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

Syllabus Abbreviationum in notis ſequentibus.

A. Liber MS. Bibliothecæ Regiæ Pariſienſis No. 2712. Codex optimus et vetuſtiſſimus quem maximè ſecutus ſum.

C. MS. ejuſdem Bibliothecæ No. 2713. Vetuſtus et bonæ Notæ.

Cott. Cottoniani Variæ Lectiones.

D. MS. Bibliothecæ Reg. Pariſ. No. 2818.

E. MS. ejuſdem Bibliothecæ No. 2888.

P. Liber impreſſus ejuſdem Bibliothecæ, collatus cum MSo. uſque ad finem Iphigeniæ poſterioris. Primæ paginæ Chr. Puteani nomen inſcribitur.

Ed. Laſc. Editio vetus, literis majuſculis Florentiæ impreſſa, et a Jano Laſcari, ut fama fert, procurata.

Ald. Editio Vetus Literis majuſculis Florentiæ impreſſa.

Reliquæ Editiones vel expreſſere Aldinam, vel ex conjecturâ immutavere.

v. 28 ———————— ὡς δὲ πέτρος ἡ θαλασσίος
Κλυδών, ἀκούει νυδετυμένη φίλων.

Valkenarius ad Hippol. p. 196 E (quod fugit [illegible] Brunck) non ita tamen ruel. Bib. Crit II. p. 4[illegible] hoc versum ita vere et elegantter emendat.

ὡς δὲ πέτρος ἐνθαλάσσιος
Κλυδών', ἀκούει νυθετουμένη φίλων.

δεύτερά φρονοῦσι σοφώτερα: et quo minus nunc Valkenarii emendationi accedam facit in Hippol: v. 452–3

ἔστι δ' ἐν θαλασσίῳ
Κλύδωνι

ubi sieri non potest ut junctim legantur ἐν et θαλασσίῳ

NOTÆ
IN
MEDEAM.

4. ΧΕΡΑΣ. Bene Græcum eſt μήδ' ὤφελε χέρας ἁρπάσαι vid. ad Iph. in Aul. v. 1301. Sed præſtat fortaſſe χέρες ut habet in margine MS. 2816.

5. δίρας. MS. E. et Lib. P. δίρος.

12. φυγῇ πολιτῶν. Emendat Canterus φύλῃ vel ψόχῃ πολιτῶν. Barneſio placet φυγῇ πολίταις: Pierſono φυγὰς πολίταις. Vide an non melius foret:

——αἰδάνουσά μὲν
Ὀργὴ πολίταις ὧν ἀφίκετο χθόνα.

Ingenio et moribus placens civibus, ad quorum terram venit. ὄργη eodem ſenſu vide Soph. Ajac. v. 1177. Pind. Pyth. I. Antiſtroph. 5.

14. ἥπιε. Legendum, ni fallor, ἵππιε.

21. δεξίας. Jortino placet δεξιᾶς Πίστιν μεγίστην.

24. ἀλγήδοσι. MSS. A, D, et Ed. Laſc. ἀλγήδονι.

30. δίρην. Lib. P. κάρα.

41. σιγῇ. Repetitur infra v. 384. quo quidem in loco commodiorem ſenſum habet. Cur enim Medea in propriam domum σιγῇ irreperet, nulla ratio erat, in alienam et inimicam, multæ. Neque porro apparet cur in cubili potiſſimùm ſe occideret Medea: ad Jaſonem et Creuſam ſimul opprimendos nullus aptior locus erat.

45. καλλίνικον. Superſcribitur in MSS, B, D, ἄγων, τίφαιον. Sed hanc Elliplin vix alibi invenias. Placet igitur conjectura Mureti, propoſita Var. Lect. Lib. III. c. 11. legendum eſſe καλλίνικον ἄσεται. Καλλίνικος enim cum ſine ſubſtantivo ponitur ſubaudiendum eſt ᾠδὴ vel ὕμνος. Herc. F. v. 178. et v. 683. Pindar. Olymp. IX. v. 3. Confer tamen Nem. I. v. 31.

58. μολόσῃ. MS. E. et Lib. P. μολόσαν. Sed vulgatam tuetur locus ex Philemonis Milite, citatus Athenæo p. 288. D. Nec ſine exemplo eſt elidi οι in μοι. vid. Sophocl. Ajac. v. 591.

61. δισπότας. Ita Pariſienſ. omn. et Ed. Laſc. Ed. Ald. δισπόταις.

68. ψισσὰς. Rectè interpretatur Scholiaſtes de loco ubi aleatores convenire ſolebant. Vide quæ congeſſit Pierſonus ad Mærid. v. Σήσαμα.

ibid. παλαίταλοι. Bene Pierſonus παλαίτεροι ex Gregor. Nazianzen. Chriſto Patiente v. 1186. De re ipsâ audiendus Joannes Sariſberienſis de Nugis Curial. I. 5. p. 25. *Chilon Lacedæmonius jungendæ ſocietatis cauſsâ miſſus Corinthum, duces et ſeniores populi ludentes invenit in aleâ. Infecto itaque negotio reverſus eſt, dicens, ſe nolle gloriam Spartanorum, quorum virtus conſtructo Byzantio clareſcebat, hâc maculare infamiâ, ut dicerentur cum alcatoribus contraxiſſe Societatem.*

85. γινώσκεις. Ita MSS. omnes cum Edd. Ald. Laſc. et Scholiaſte. γινώσκει igitur Errori Typographico haud dubiè debetur.

87. Pro δικαίως Janus Gulielmius, Vir Doctiſſimus, legendum putabat διὰ κλέος Veriſim. I. c. 16. Mihi verſus intercidiſſe videtur. Quarè manum abſtineo.

102. φυλάσσεσθ'. Ita MSS. A, B, D. MS. E. Lib. P. et Ed. Laſc. φυλάσσετε. Ed. Ald. φυλάσσεσθε.

106. δῆλον. Legendum puto δηλοῖ *oſtendit*.

Ibid. ἐξ ἄρχης αἰρόμενον. Ita Cantero auctore lego. Ed. Ald. ἐξ ἄρχης ἐξαιρόμενον. MSS. A, B, D, E, et Ed. Laſc. ἄρχης ἐξαιρόμενον.

107. ἀνάψει. MS. E. ἀνάξει, quam varietatem reliqui ferè omnes, quin et Scholiaſtes quoque agnoſcit. Eſt autem ἀνάψει Activum pro Paſſivo. Sic συνάψει Hippol. 188.

121. Senſus eſt: *pauca aliorum voluntate, pleraque ſuâ, agentes.*

123. Diſtinctionem non minimam poſt κρεῖσσον pono. Sequitur, ut ego quidem emendo:

ἐμοὶ

ἐμοὶ γῦν, εἰ μὴ μεγάλως,
ὀχυρως εἶη καταγηράσκειν.

192. δύναται. Vertit Interpres: *valent ad diuturnitatem.* Sed Græca vox nihil tale ſonat. Lego:

ἄδεια καίρον ἀδείμαλα θνατοῖς.

Nullo tempore timoris vacua ſunt. καίρον pro κατὰ καίρον ut Soph. Ajac. v. 1338. vide etiam ad Hippolyt. v. 1131. Lexica non agnoſcunt ἀδείμαλος, ſed ita habet Edit. Turneb. Æſchyli Perſ. v. 162. Photius Lex. MS. ἀδείμαλα, ἄφοβα.

132. Chori ῥῆσις, ab hoc verſu uſque ad v. 139, non conſtat ex ſolis Anapæſtis, ſed diverſa metri genera complectitur. Malè igitur in Editis cum Syſtemate Anapæſtico confunditur, a quo jam disjunximus, et Titulum [Προῳδὸς] præſcripſimus. Videbimus infra idem Strophæ, Antiſtrophæ, et Epodo accidiſſe.

135. ἀμφιπύλων. Non conſtruitur cum μιλάθρων, ſed eſt ſubſtantivum ab ἀμφίπυλος vel ἀμφίπυλον. Videtur ſignificari *porta*, quâ alia pars ædium ab aliâ diviſa erat. θύρας μισαύλους vocat Alceſt. v. 560. Confer Theocrit. Idyll. XIV. v. 42.

139. Variant hìc Codices inſigniter. Ed. Ad. ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραται. Lib. P. ἐπεὶ μοὶ φίλια κέκραῖται. Ed. Laſc. ἐπεὶ μοὶ φίλα κέκραῖται. MSS. A, B, D, ἐπεὶ μοὶ φίλον κέκραῖται. Ex omnibus non incommodam credo Lectionem concinnavi;

ἐπεὶ μὴ φίλι', ἃ κέκραῖται.

Quia minimè amica ſunt, quæ facta ſunt.

141. ὦ μὶν. Non conſtat menſura verſûs. Lego igitur τὸν μὶν. *Habet hunc Lectus* (vel *domus*) *Principum.* Sic Virgil. Eclog. 1.

Poſtquam nos Amaryllis habet.

142. Hæc Chori ῥῆσις malè cum Anapæſtico Syſtemate in omnibus hucuſque Editis confuſa eſt. Eſt autem Strophe, cujus Antiſtrophe infrà habetur a v. 175 ad v. 187.

150. Non rectè procedit conſtructio. Legendum forte

τίς σ' ὅς ποτι ——

Deinde in ſecundo abhinc verſu σπεύδει. *Quis hic amor eſt concubitûs, qui te ad mortem oppetendam incitat?*

153. ἔρος. Ita Ed. Ald. Malè Barneſius ἰ, ὦ ϛ.

154. σπεύσει. Malim σπεύδει.

155. μηδὲν. Pro ſimplici μὴ. vid. Suidam in μηδὲν μακρὰν.

158. μὴ χαράσσῃ *ne iraſcere* μὴ ὀργίζῃ. Heſychius, κεχαραγμένος, ὠργισμένος. Herodotus VII. 1. μεγάλως κεχαραγμένον τοῖσι Ἀθηναίοισι. Verùm vix æquum erat a Medeâ, ut ne omnino iraſceretur, exigere. Legendum igitur:

Δεινῶς τοδὶ μὴ χαράσσῃ

Ne nimis vehementer ob hoc iraſcaris. τοδὶ pro τόδε metri causâ. Sic ταυτὶ Supplic. 156. τῳδὶ Her. F. 667.

159. συνδικάσει. Legendum συνδικήσει a συνδίκεω *patrocinor*. Alterum a συνδικάζω *ſimul judico*, deducitur. Extat hoc ſenſu ξυνδικήσων Æſchyl. Eumen. 582.

160. Lege ob metrum: μὴ λίαν τάκῃ δυρομένα σὸν εὐνέταν. δυρομένα pro ὀδυρομένα ut Hecub. 740.

171. Θέμιν εὐκταίαν i. e. *quæ vota et imprecationes effectu carere non ſinit.* Sic Furia, quæ Oedipi execrationes efficaces reddere ſtudebat εὔκταια Ἐρινὺς Æſchylo dicitur Sept. c. Theb. v. 729. Juramentis autem apud Antiquos ferè ſemper adjunctæ erant imprecationes. Exemplum vide infra v. 759, 60. Firmatque hanc interpretationem ὀρκίαν Θέμιν, quod mox legitur v. 212. Novi tamen qui legere malit Θέμιν Ἰχναίην ex Lycophron. v. 129. Conſer Diodori Epigram. in Anthologiâ H. Steph. p. 41.

180. Hunc et ſequentem verſum rectè Tyrwhittus Choro tribuendos eſſe judicat. Animadvertas enim per totam hanc Scenam Medeam et Nutricem Anapæſtis loqui, Chorum Odas ex diverſis metris conflatas intercinere.

182. Hic verſus in duos ſecandus eſt;

ἀλλὰ βᾶσά νιν
διὰ πόρευσον οἶκων.

185, 6. Hi verſus ſic dividendi videntur;

σπεῦσον, πρίν τι ϛ ἢ κακῶσαι

τὼς

τὰς ἴσω, φίνθος γὰρ
μεγάλως τόδ' ὁρμάθει.

208. Huic ῥῆσει titulum [Ἐπῳδὸς] præposui.

211. θεοκλυτεῖ. Formatur verbum a θεοὶ κλύετε, ut οἰμώζω ab οἴμοι.

215. ἄλα νύχιον dicit, quia contra Veterum morem tam noctu quam interdiu navigabant. Valer. Flacc. VII. v. 175. *Iude diem noctemque volant.*

217. πόντε κληῖδ'. Sic Theodorides Antholog. H. Steph. p. 253.

κληῖδες πόντε σὶ, καὶ ἰσχατίαι Σαλαμῖνος.

κληὶς utroque loco *portam* vel *claustrum* significat, planè, ut apud Dionys. Perieg. v. 1036.

——ἀχρὶ πυλάων
Κασπιάων, αἵ τ' εἶσι βαθυνομένας ὕπο πέτρας
Κληῖδες γαίης Ἀσιήτιδος.

Intelligendum autem hoc loco de Bosphoro Thracio, quod claustrum erat Euxini. Hâc enim Medea, si Nostro fides v. 438, et v. 1274. a Colchis Thessaliam venit. ἀπείρυλον interpretari licet, *qui claudi non potest.* πειρᾶσιν enim *claudere, obserare* sonat Orest. v. 1584.

219. μέμφησθ'. Ita MSS. A, B, D, Lib. P. Ed. Lasc. et Scholiastes. Ed. Ald. μέμψησθ'. Cæterùm duplex hìc oppositio est: prima, inter eos, qui palam se monstrantes gratiam et honorem, et eos, qui se occultantes, infamiam consecuti sunt. Ad priores pertinet πόλλης βροτῶν σίμνης γεγῶτας: ad posteriores οἳ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς δύσκλειαν ἐκτήσαντο. Jam hujus oppositionis prius membrum in duas classes distribuitur, alteram, quæ vultu et oculis, alteram, quæ externis, (vestimentis puta et phaleris) populi benevolentiam acquirit. Atque hinc oritur secunda illa, quam suprà indicavi, oppositio. Sed jam tempus est singulas locutiones interpretari.

220. σίμνης. Intelligo: *claros, honoratos.* Sic σίμνη Νίκα Orest. v. 1724. σίμνη δαίμων Hippol. v. 103. σίμνη Ἀθάνα Iph. in Taur. v. 1504. Vertit Muretus *arrogantes:* nec diffiteor

diffiteor eâ notione aliquoties apud Euripidem adhiberi. Sed alteram hujus loci ſententia poſtulat.

221. ἐν θυραίοις. Τὰ θύραια hìc interpretor *res externas*. Virtus ſola, ſecundùm Veterem Poetam apud Clem. Alex. p. 496.

ἐκ ἐκ θυραίων τἀπίχειρα λαμβάνει.

222. ἐκτήσαντο—ῥαθυμίαν. Verto: *ignaviæ opinionem conſecuti ſunt*. Confer Hippol. v. 708. Iph. in Taur. v. 628. Helen. v. 1107.

223. ἔνεσ' ἐν. Scholiaſtes ἔνεστιν.

224. ὅστις. Nempe ὄφθαλμος.

230. ψύχην. i. e. *fortitudinem*, εὐψυχίαν.

232. Legendum puto γιγνώσκεις καλῶς. Res enim ejuſmodi eſt, de quâ ad teſtimonium Chori rectè provocari potuit. Cantero placet γιγνώσκω καλῶς, Reiſkio γίγνεσθαι καλῶς.

238. τῆτο γ'. Ita MSS. B, D. MS. A, τῆτ' ἄλγιον. Cæteri, ut vulgò, τῆδ' ἔτ' ἄλγιον.

244. ὅτῳ. Legendum, ni fallor, ὅῳ.

249. καρδίαν ἄσης. Ita MS. Cott. et Ed. Laſc. Pariſienſes quoque omnes præter E, qui ἄτης pro ἄσης habet. Olympiodorus citatus a Ruhnkenio meo ad Timæum p. 177. καρδίας ἄσην. Ed. Ald. καρδίας χόλον.

258. συνουσία. Adſcribitur in MSo A. γρ. κοινωνία.

267. φόβῳ. Ita Editi recentiores, confirmatque Lib. P. Ed. Ald. φόνῳ.

268. κακὴ δ'. Optimè Tyrwhittus κακή τ'.

282. ἐξίασι πάντα κάλων. Fiebat hoc vento duntaxat ſecundo. Philo Jud. Leg. ad Caium: πάντα δὴ κάλων ἀνασείων, ὡς οἱ πνεῦμα δίξιον κατ' οἰάκων ἔχοντες, ἐφέρετο πλησίστιος ὁρμοδρομῶν. p. 700. Ed. Turneb. Significat igitur Medea hoſtes ſuos in ſummâ diligentiâ fortunam quoque adſpirantem habere.

283. κ' οὐκ ἔστιν---ἔκβασις. *Non eſt litus in quod effugiam*. Comparat ſe alicui in pelago verſanti, inque hoſtis vel piratæ manus jamjam incidere metuenti.

286. περιαμπίσ-

286. περιαμπίσχειν. MSS, B, D, E, παραμπίσχειν. Ed. Lasc. παραμπίσχειν. MSS. A. et Fl. παραμπίχειν. Lib. P. περαμπίχειν.

291. ἀπειλεῖν σ'. Ita ex Tyrwhitti conjecturâ lego. Ed. Ald. ἀπειλεῖν. MSS. B, D. et Cott. cum Ed. Lasc. ἀπειλεῖς. MS. Fl. ἀπειλαῖς.

303. προσφέρων σοφὰ. MS. B, et Ed. Lasc. προσφέρων ἔπη.

308. Post hunc versum sequitur in Aldinâ et plerisque MSS.

τοῖσδ' ἠσύχαια, τοῖς δὲ θατέρᾳ τρόπῳ.

Quæ vicinis cùm malè congruerent, acutè vidit Piersonus interpolata esse, et ex v. 813. paucis mutatis, derivata. Confirmat MS. A, in quo margini tantùm adscripta sunt.

309. τοῖς δ' αὖ. Ita MSS. B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. ut optimè Piersonus ex conjecturâ. Ed. Ald. τοῖς δ' ἂν, quod malè servat contextus.

ibid. εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφὴ. Scholiastes legisse videtur, εἰμι', κ' οὐκ ἄγαν σοφὴ, quod vulgatâ aliquanto melius est. Displicet tamen vel sic εἰμὶ germinatum. Legi potest non incommodè:

τοῖς δ' αὖ προσάντης λῆμα, κ' οὐκ' ἄγαν σοφὴ.

322. τοσῷ δὲ. Ita MSS. A, D, Fl. Lib. P. Ed. Lasc. et Schol. Sensus est: *tantò minùs tibi confido, quò leniùs nunc loqueris.* Ed. Ald. τοσῷδε γ'.

324. φυλάσσειν i. e. *observare* ut rectè interpretatur D'Orvillius ad Charitonem p. 442. ubi vulgatam abunde contra Dawesium defendit.

333. πολύ. MSS. A, D, et Ed. Lasc. πόλις.

338. Hunc versum nullâ operâ explices. Lego:

πόνος μὲν· ἡμεῖς δ' ἐ πόνῳ κεχρήμεθα;

Molestia quidem est; at nos nonne in molestiis versamus? πόνος subaudito ἐστι, ut κίνδυνος Androm. v. 86.

358. ἀψευδὴς. Ita MSS. omnes et Ed. Lasc. Ed. Ald. ἐ ψευδὴς, quod non deterius.

372. πότε. Ita MSS. A, D, Cott. et Fl. Cæteri ut vulgò πότ' ἂν.

384. Idem

384. Idem verſus ſuprà legitur v. 41. Quamobrem hoc loco delendum cenſet Pierſonus. Verùm, ſi ea ſatis bona delendi cauſa ſit, cur præcedentem retinet Vir Doctiſſimus, qui ex eodem loco repetitus eſt? Sin id ſententiâ judicatur, hinc potiùs ejiciendus erit. vid. ſuprà.

389. Obſecutus ſum MSSis, quorum plerique ἰλεῖν pro vulgato κτάνειν.

398. κ' εἰ μέλλω. MS. Flor. κἀν μέλλω.

409. ἐ γίλωτα. MS. E. et Lib. P. καὶ γίλωτα.

410. Heſychius: Σισυφείοις. Κορινθίοις, κακοῖς· ἀπὸ Σισύφου βασιλέως.

415. ποταμῶν ἱερῶν. Non certos quoſdam fluvios præ aliis deſignat hoc Epitheton. Omnes enim ſacri à Veteribus habiti. vide quæ citavimus ad Hippol. v. 78. De proverbio vide Heſychium in Ἀνὼ ποταμῶν.

417. δίκα. MSS. B, D, δίκαι.

426. παλαιγενίων. Alludit per prolepſin ad Poemata Archilochi, qui Euripidi παλαιγένης erat, licet non Medeæ.

430. ὤπασε. MSS. B, D, et Ed. Laſc. ἔπνευσε.

431. ἀντάχησ' ἂν. i. e. ἀντάχησα ἂν. Ita lego Tyrwhitto jubente. Ed. Ald. ἀνταχήσαν.

439. ὁρίσασα. Ex hoc verſu collato cum Æſchyl. Supplic. v. 555. crediderim ὁρίζειν idem aliquando ſignificare quod πείρᾶν. vid. etiam Helen. v. 402. et 837. Ion. v. 46. Heraclid. v. 16. denique Ammiani Epigram. in Anthолog. H. Steph. p. 169.

440. ἐπὶ. Barneſiana ἐπεὶ errore, ni fallor, Typographi.

444. βίβακε δ'. Ita MS. Fl. et Lib. P. Ed. Ald. βίβακεν. Pro ἐδ' ἵτ' vulgò ὐδὲ τ'.

445. μίμνει. Primam corripit ut ὑμνήσω Bacch. 72. MS. D μένει.

449. Grave in hoc verſu mendum eſſe ex metro intelligimus. Lego.

μόχθων παρὰ τῶνδ' λέκτρων
ἐπεὶ βασίλεια κρείσσων δόμοισιν ἐπίσα.

Ex

Ex miseriis hisce; quoniam regnum lecto conjugali potentius domui supervenit. Pro ἐπίσα Barnesius errore Typographi ἀπίσα.

456. ὄδιν πρᾶγμ', ἃ μὴ παύσῃ. *Mihi non curæ est, quæ non desines dicere.* Aristoph. Ran. p. 176. Ed. Bas. ἄλλ' ὄδιν ἐστὶ πρᾶγμα. Plutarch. Op. Mor. p. 226. κἂν ἀκαιρία τις ἢ χρεία κωλύσῃ τὸν πεπίνατον, ὄδιν ἔστι πρᾶγμα. Vulgò minùs commodè ὄδιν πρᾶγμα, μὴ παύσῃ.

465. τὸ σόν γε. MSS. A, B, D et Lib. P. τοσόν δε.

485. ἀμφίπων. MSS. A, B, D. Fl. et Lib. P. ἀμπίχων.

492. φόβον Lib. P. δόμον ut et MS. B. in margine. Sed præstat vulgata, propter versum sequentem.

496. σύγγνως' ἂν ἧν σοι. Ita Ed. Ald. et MS. E. MSS. A, B, D, Cott. Fl. et Ed. Lasc. σύγγνωστον ἧν σοι.

498. εἰ θιὲς. Ita Lib. P. Cæteri ut vulgò ἢ θιὲς.

505. μή τι. Recepi ex MSo D, qui ita olim scriptum fuisse memorat, præfixo γρ. Vulgò μήν τι.

509. καλῶς γ' ἂν ὧν. MS. Fl. καλῶς τὰ νῦν.

514. Ἑλληνίδων. MSS. B, D, Cott. Fl. et Ed. Lasc. ἐς Ἑλλάδα. MS. A. κάθ' Ἑλλάδα.

517. δὲ MSS. A, B, D, Fl. et Ed. Lasc. τε.

520. ἴσωσα. MS. Fl. ἴσωσι.

531. ἐγώ γ'. MSS. A, E, Lib. P. et Ed. Lasc. ἐγώ δ'.

534. Σοὶ. Malim σὺ ut regatur ab ἠνάγκασε.

535. λόγοις. Æquè commodum foret λόγοις; hoc ferè sensu: *Et quidem subtile ratiocinium, sed verbis explicari invidiosum.*

536. τόξοις ἀφύκτοις. Varietatem hanc scripturæ commemorat Scholiastes et omnes ferè MSS. Nec obstat verbum ἐκσώσαι quod genitivum postulare videtur. vid. Herc. Fur. 718. Ed. Ald. πόνων ἀφύκτων.

537. αὐτὸ. Ita MSS. A, B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald. αὐτὰ.

548. κάλλιον. MSS. B, D, et Ed. Lasc. βέλτιστον. MS. Fl. et Lib. P. βέλτιον.

560. ἰχθραίνων. MS. Fl. ἰχθαίρων.

571. λύει. Heſychius λύει, λυσιτίλει. Phavorinus λύει, ἀντὶ τῦ, λυσιτίλει. Confer Sophocl. Oed. Ty. v. 324. ejuſdem Electr. v. 1008. Alceſt. v. 628. et infra hujus Fab. v. 1373. Ex Barneſio.

582. λίγω. MSS. D. Fl. Lib. P. et Ed. Laſc. ἴρω. Porro Ed. Laſc. πίρα pro παρὰ.

590. ἢν γὰρ ἓν κτανεῖ σ', MSS. A, E. Lib. P. et Ed Laſc. ἢν γὰρ ἐκτανεῖ σ'. MSS. B, D, ἢν γὰρ σ' ἐκτανεῖ. MS. Fl. ἢν γὰρ ἂν κτανεῖ σ'. Vel nihil mutandum, vel legendum:

ἢν γὰρ, ἢν κτανεῖ σ' ἔπος.

593. MSS. B, D, et Ed. Laſc. omittunt μοι, et pro ὑπηρέτεις legunt ἐξυπηρέτεις. MS. A, tantùm σὺ pro μοι habet. MS. Fl. καλῶς γὰρ ἓν σὺ, deinde reliqua, ut vulgò.

597. Cur πρὸς γῆρας? Credo, quia ætate provecti non amore, ſed ambitione, duci ſolent. Formula πρὸς γῆρας eſt in fragmento Danaes apud Stob. Tit. LXXI.

μὴ πρὸς τὸ γῆρας τὰς γάμους ποιῦμέθα.

vid. et Suidam v. ἀνδρὸς. Reiſkio placet πρὸς γήρυν. Sed γήρυς *famam* non ſignificat.

602. φῦσαι. Ita Pariſienſ. omn. Fl. et Ed. Laſc. Ed. Ald. φύναι.

606. Placet conjectura Reiſkii, legentis φαίνεσθαι et in verſu ſequenti δόκει. Senſus eſt; *noſtin', te olim optaturam, ſapientiorem quippe factam, bona nunquam Tibi moleſta viſa fuiſſe, nec, quam fortunata eras, infelicem te putáſſe.*

615. σαυτῇ φυγῆς. Ita MS. E, Lib. P. et Ed. Laſc. Ed. Ald. σαυτῇ φυγῇ. MSS. B, D, et Fl. σαυτῆς φυγῇ.

620. ἀμείνονα. MS. E, ἐ μείονα, quod non deterius.

638. μήποτ'. Scholiaſtes μηδέποτ'.

639. ἰφίης. Ita MSS. A, B, D, et Lib. P. Edd. Ald. et Laſc. ἰφιῆς.

641. σίργοι. Ita MSS. A, B, et Ed. Laſc. Ed. Ald. σίργει.

647. MSS. B, D, et Lib. P. προσβάλοι δεινὰ Κύπρις. ut et Ed. Laſc. ſed λ geminato.

649. κρῖναι.

649. κρῖναι. Ita Edd. recent. ex Scholiaſte. Ed. Ald. κρίνει, unde Reiſkius non malè κρίνειν. Pariſienſ. omn. Fl. et Ed. Laſc. κρίνοι. κρῖναι forte eſt pro καὶακρῖναι *damnare*.

652. τὸν ἀμηχανίας. Reiſkio placet ἐν ἀμηχανίαις.

654. Diſtinguendum poſt αἰῶν', et legendum οἰκτρόταλον ἀχίων *habens egeſtatis ægrè tranſigendam vitam, malorum ſummum*. In Antiſtrophâ MSS. B, D διυόταλα παθίων. quod, ſi hoc maturiùs adimadverſum eſſet, in contextum recepiſſem.

662. An legendum metri gratiâ: ὤκτισιν παθοῦσαν.

666, 7. ——φρενῶν' ἐ-
μοί μεν φίλος ὅ ποτ' ἦσαι.

Ita MSS. A, B, D, Fl. et Ed. Laſc. Ed. Ald. κἀμοὶ φίλος ὅ ποτ' ἦσαι.

665. φίλως. Ita MS. Fl. Ed. Ald. φίλοις.

671. ἐπισροφᾶ. Ita MSS. A, E. Ed. Ald. ἐπισροφᾶ.

673. ἰσάλης. Ita MSS. A, B, D, Fl. et Ed. Laſc. ut jam Barneſius ex Scholiaſte. Ed. Ald. ἰκάνεις.

684. ἀσκοῦ—πόδα. ut intelligas hoc non allegoricum modò, ſed et proprium ſenſum habuiſſe; ἀσκοῦ ποδιῶνα habet Pollux II. ſect. 196. ἀσκῶν ποδιῶνας Herodotus II. 121.

689. Perſonarum nomina in hoc et ſequenti verſu omittunt MSS. A, B, D, et Ed. Laſc.

692. γὶ. Ita MSS. A, B, D, Lib. P. et Ed. Laſc. Ed. Ald. δὶ.

711. τῆσδ' ἔξω χθονὸς. MSS. A, B, Fl. Lib. P. et Ed. Laſc. γῆς Κορινθίας.

713. καρτερεῖν. MS. D. γρ. καρδίᾳ quod fortaſſe melius.

715. ἱκεσία δὴ. MS. Fl. ἱκεσία τι.

728. ἔχει μοι. Ita MSS. B, D, E, et Ed. Laſc. Vulgò ἔχοιμι.

730. τοσόν δι. Ita Lib. P. Ed. Ald. τοσόν γι.

733. μεθῶ ποτέ. MSS. A, B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Laſc. μεθῶ τινι.

741. μεθεῖς ἀν. Accipiendum quaſi eſſet μεθείης ἀν. Ed.

Ald. μιθεῖσαν. nec variant MSS. D, E. MS. A. μιθῆς ἂν: Lib. P. et Ed. Lasc. μιθεί' αν. MS. B. μιθεῖς superscripto ἐκδοίης. μιθεῖμεν pro μιθείημεν extat Oreſt. 1139. Sic alibi σωθεῖμεν pro σωθείημεν.

742. ἀνώμοτος. Ita in MSS. B, D, vulgatæ ἐνώμολος superscriptum est, quomodo et Muretus olim feliciſſimâ conjecturâ emendaverat. Var. Lect. VIII, 3. Idem sic interpretatur; *Fido equidem tibi: cæterùm inimica mihi est Peliæ domus: itemque Creon.* τοῦτοις δὲ *nempe Peliæ et Creonti* ἄγουσιν ἔμε ἐκ γαίης *si venerint, cupientes me a finibus tuis abducere* ὐ μιθῆς ἂν *tu id non permittes, neque me iis trades, siquidem jurejurando fidem mihi tuam obligaveris. At si nudis tantùm ſermonibus mecum convenerit* (hoc enim est, λόγοις δὲ συμβὰς) *neque deos teſtes adhibueris: tum te fortaſſis amicè cum illis geres.* Hactenus rectè Vir Doctiſſimus: in sequentibus aberravit, ut mox videbimus.

743. καπικηρυκεύμασιν ὐκ ἂν πίθοιο. Interpretatur Muretus l. c. *neque ſtabis iis, quæ inter nos conventa erunt.* Sed ἐπικηρυκεύματα non sunt *conventa*, sed *petitiones per Præconem*, cujusmodi duas exhibet Euripides: unam Thebanorum Supplic. v. 399. alteram Argivorum Heraclid. v. 135. Dixit igitur Medea *et præconum poſtulationibus facilè obtemperabis.* Ejicienda enim negativa ὐκ, quæ mentem ejus obscuravit, et legendum:

———καπικηρυκεύμασιν
ὠκ' ἂν πίθοιο.

ὠκ' i. e. ὠκὰ quod pro ὠκέως non uno loco apud Homerum invenias.

746. ἐν λέγοις. Parisienſ. omnes, Flor. et Ed. Lasc. ὦ γύναι. Utcunque hìc legatur (parùm enim refert) reponendum certè ἐδιξας, sententiâ poſtulante, pro ἔλιξας.

748. ἀσφαλίστερα. MSS. A, B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. ἀσφαλίσταλα.

750. τὸ σόν τ'. Ita MSS. A, B, Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald. τὸ σόν δ'.

751. πατέρα θ' ἥλιον πατρὸς. MSS. B, D, et Lib. aliam lectionem memorant ἥλίῳ θ' ἁγνὸν σεβὰς (puto pro σελὰς.) Ea si ab auctore est, pertinet ad v. 757. Hic enim locum habere non potest, propter vocem τέμυ.

756. ζῶν.

756. ζῶν. MS. A. γῆς, ut et Lib. P. ſuperſcripto tamen ζῶν. Utrumque habet MS. E.

763. ἃ βέλομαι. Ita MS. B, D, E. Fl. Lib. P. et Ed. Laſc. Nec aliter legit, Barneſio indicante, Heſychius in A. Similem conſtructionem vide Phœniſſ. v. 1709. Ed. Ald. ὧν βέλομαι.

771. καλλίνικοι. Ita MS. A. Lib. P. et Ed. Laſc. et Ald. καλλινίκαι, quod mutavi propter ſimilem terminationem vocis φίλαι.

782. ἴχνιν. Pariſienſ. omn. et Fl. cum Edd. Laſc. et Ald. ἴχνι. Editoribus igitur debetur ἴχνιν. Retinui tamen, proximo verſu ita poſtulante, niſi eum quoque delere aliquis malit cum Fl.

784. ἰγνωσμίνα. Ita MSS. A, B, Cott. Fl. et Ed. Laſc. Vulgò εἰργασμίνα.

786. Ed. Ald. πολεμίης, quod poſtea, neſcio quâ auctoritate, in πολεμίων mutatum eſt. πολεμίας, quod dedi, eſt in Lib. P. et Ed. Laſc.

790. Hunc et ſequentem verſum eo quem dedi ordine in MSo A inveni. In vulgatis præcedit verſus νύμφη φίρουλας.

ibid. πλόκον. MS. A. γίφος. MS. Fl. πλόκαμον.

795. ἐνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον. Excidit hic verſus ex Pauli Stephani editione, unde et in Barneſianâ quoque omiſſus eſt.

804. In MSS. B, D, ἀποστροφὴ γε. ἀπαλλαγὴ.

807. τίσει. Lib. P. δώσει.

816. ἐκοίνωσας. MS. Fl. ἐκοινώσω.

821. σὸν σπέρμα. MSS. A, B, D, et Ed. Laſc. σῶ παιδὶ quod fortaſſe verum. MS. et Fl. Lib. P. σὺς παῖδας.

834. λαμπροτάτῳ—αἰθέρος. Idem obſervat Ariſtides in Panathenaico.

839. ξανθὰν. Ex hac voce colligitur Ἁρμονίαν nomen proprium eſſe.

ibid. φυτεῦσαι ab Interprete per *plantáſſe* redditur. Sed nemo Veterum φυτεῦσαί τινα alio quàm *gignendi* ſenſu dixit. Legendum fortaſſe χορεῦσαι, *choris initiare* quod hìc valet *educare*.

educare. Sic Herc. Fur. v. 688. Μέσας αἱ μ' ἐχρεῖσαν. Eadem Analogia eſt verbi θιασεύω Ion. v. 564.

840. Καλλινάου. Lege ob metrum Τῦ καλλινάου, ut habet Scholiaſtes. Penultimam enim corripit καλλίναος ut ζῶης Hecub. 1108. δηώσας Heraclid. 998.

853 πόλις. Legendum πόρος *liquor*, ſive *latex*. Sic πόροι ἀλλίῤῥοθοι. Soph. Ajac. v. 415. πόρος Δίρκαιος. Phœniſſ. v. 758. Pollui autem tranſitu impiorum credebantur fluvii. vid. Herc. Fur. v. 1300. MSS. A, B, D, ἢ φίλων, ἢ πόλιν. nec aliter Fl.

853. πόμπιμον. MSS. A, B, Fl. et Scholiaſtes πόμπιμος. Legendum putem ποίνιμος, *ultrix*, *vindex amicorum*. Non diffiteor me ποίνιμος hoc ſenſu nuſpiam adhuc inveniſſe. Sed ut dicitur aliquis τίμωρος eſſe cùm ejus cujus cauſam, tùm ejus cujus punitionem ſuſcipit, idemque apud Latinos in vocibus *ultor* et *vindex* obtinet, non video cur ποίνιμος cognatarum vocum naturam non ſequatur.

855. μίτ' ἄλλων. Interpretatur Barneſius μίθ' ἡμῶν, quod nec patiuntur verba, nec, ſi pati poſſent, probabilem ſententiam efficerent. Brodæus et poſt eum Heathius μεταλλῶν unà voce legunt a μεταλλάω *perpendo*. Nec obſtat μεταλλῶν maſculino genere dici, non μεταλλῶσα fœminino. Maſculinum enim adjectivum cum ſubſtantivo fœminino a Poetis conjungi pluribus exemplis oſtendit Heathius, quibus addi poſſent duo inſignia ex Nicandri Theriacis. Quanquam verò hâc in parte non laboret emendatio, tamen ut Euripidi imputem vocem otioſam et ſuperfluam μεταλλῶν non facilè adducor. Lego:

τὰν ἐχ ὁσίαν κατ' ἄλλων:

i. e. *minimè puram erga alios:* ſignificans, puto, Æeten et Peliam. ὅσια κατ' ἄλλων, ut ὅσιος εἰς ἐμέ. Heraclid. v. 721.

858. MSS. A, B, D, ordine inverſo πάντως πάντες.

860. MSS. A, E, Fl. et Ed. Laſc. τέκνα μὴ.

861. MSS. A, B, Fl. et Scholiaſtes πόθεν pro πῶς δέ.

Ibid. ἢ φρενὸς ἢ. Hæ voces, quæ cum reliquâ Periodo nullo modo conſtrui poſſunt, ſupplementum videntur eſſe correctoris

correctoris aut librarii, verâ lectione priùs caſu aliquo deletâ. Legendum, ipsâ monſtrante ſententiâ;

πῶς δὲ θράσος ἐνθυμίνα———

Conſtructio eſt: πῶς δὲ ἐνθυμίνα θράσος χειρὶ καρδία τε, τίκνων σίθεν λῆψη, δίναν τολμὰν προσάγουσα; τόλμαν in poſtremâ hâc clauſulâ interpretor *facinus* τὸ τόλμημα, non, quod plerumque ſignificat, *audaciam*. ἐνθυμίνα confirmare videtur Scholion adjectum: τίς σε ὁ τῶν πάντων πείσας [λόγισμος] τοσοῦτον θράσος ἐνθεῖναι τῇ σαυτῆς ψύχῃ. κ. τ. λ. Nec dubitarem ita legiſſe Scholiographum, niſi paullò confuſior eſſe annotatio. ἐνθυμίνη φρεσὶ θάρσος habet Q. Calaber Lib. I.

865. ὄμματα. MS. B. ὄμμα.

867. σχήσεις. MS. Fl. σχήσαις. Ed. Laſc. σχήσειν.

ibid. φόνον. MS. A. φόνῳ. Scholiaſtes interpretatur per αἵματι: unde conjecerim eum legiſſe φόνῳ. Forte verum fuerit;

φόνῳ ἢ δυνάσῃ
παίδων ἱκετῶν πίλνόντων
τίγξαι χέρα——

Ibid. δυνάσῃ. Ita MSS. B, D, et Fl. Ed. Ald. δυνήσῃ.

869. φοίνιον præcedente φόνῳ valdè invenuſtum eſt. Ed. Laſc. τίυξαι χέρα φοινίαν. Verſu ſequenti abeſt ἐν a MSS. A, B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Laſc. Duplici modo emendari poteſt locus: legendo utique,

τίγξαι χέρα ποίνιμον.
κἀν τλάμονι θυμῷ.

Vel ſi malis;

τίγξαι χέρα φοινίῳ
παντλάμονι θυμῷ.

τλάμων hìc valet *crudelis* ut Soph. Philoct. v. 375.

827. τῶδ' ἔτ'. Ita MSS. A, Fl. cum Ed. Laſc. Vulgò τῆδέ γ'.

887. ἐννοηθεῖσ'. MS. Fl. et Lib. P. ἐννοήσασ'.

892. ξυμπεραίνειν. Lib. P. ξυγγάμειν σοι et in verſu ſequenti εὐφραίνειν pro ἥδεσθαι.

896. ἀλιτεῖνειν.

896. ἀλιτεῖνειν. Eadem locutio in fragmentis Hippolyti prioris. Barnesius ἀντιλῖνειν, quod penultimam corripit vid. Oreſt. v. 109.

906. ὅτω καὶ. Forte ὅτῳ δαὶ.

914. ἀγγὰς ποιεῖσθαι. Eadem locutio Oreſt. v. 1663.

915. παρεμπολῶντι γ'. Pariſienſ. omn. Fl. et Ed. Laſc. παρεμπολῶντος, quod ſi verum, legendum in fine verſûs πόσεως.

920. σωτηρίαν. MSS. A, B, D, Fl. et Lib. P. προμηθίαν. Ed. Laſc. προμυθίαν.

931. τῶνδ' ἐγὼ θήσω. Ed. Laſc. τῶνδε θήσομαι. MSS. B, D, et Fl. τῶνδε νῦν θήσομαι.

934. τί δῆτα λίαν. MSS. B, D, Cott. Fl. Lib. P. Ed. Laſc. τί δὴ τάλαινα. Deinde Fl. et Lib. P. σοῖς pro τοῖσδ'. λίαν cur mutetur nulla ratio eſt: primam enim non rarò apud Homerum producit.

935. ἐξηύχω. Ita optimè Barneſius, Ed. Ald. ἐξηύχων.

938. MS. A. μνησθήσομαι γρ. μεμνήσομαι.

954. σίφος. MSS. B, D, et Fl. πλόκον.

969. Reſpicit, Barneſio judice, verſum citatum à Platone p. 612. Ed. Ficin.

δῶρα θεὸς πείθει, δῶρ' αἰδοίους βασιλῆας.

974. πλεσίους. Ita MS. Fl. et Lib. P. hìc tamen ſuperſcripto πλησίους ut eſt in Aldinâ et vulgatis.

978. ἱκείνη. Ita MSS. B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Laſc. ut rectè Æm. Portus emendaverat. Ed. Ald. ἱκείνης.

986, 7. ——τὸν ἀΐδα κόσμον
τ', αὖτα ταῖν χειροῖν λαβοῦσα.

Ita, ne literâ quidem mutatâ, emendo. Vulgò τὸν ἀΐδα κόσμον, ταῦτα (*hæc*) ταῖν χειροῖν λαβοῦσα.

988. πίπλω. MS. Fl. et Scholiaſtes πίπλων.

991. ἴρκος, *rete*. Hom. Odyſſ. χ. 469. Æſchyl. Agam. v. 1620. Ariſtoph. Av. v. 528. Soph. Ajac. v. 60. Heſychius ἴρκεσι, δικτύοις. Σοφόκλης Ἀθάμαντι διυτίρῳ.

998. Dix-

998. Dixerat Jaſon v. 562. ſe ideo Creontis filiam ambire, ut liberis ex Medeâ genitis lautioris vitæ ſubſidia compararet. Id igitur conſilium quia ipſis in exitium verſurum erat meritò hìc exclamat Chorus: *at tu neſcius Pueris exitiales facultates paras* βιότου *opes, facultates*, ut βιότου v. 1110. et v. 1116.

1011. Verſum hunc cum ſequenti, ut ab hiſtrionibus interpolatos, delendos cenſet Valckenaerius apud Pierſonum. Veriſim. p. 59. Occurrunt certè ſuprà v. 923. nullâ ferè diſcrepantiâ. Quamobrem de hoc quidem planiſſimè aſſentior, de ſequenti, qui tamen retineri poteſt, non valdè repugno.

1022. κρατεῖς τοι. Poſſet hoc utcunque explicari. Sed priùs videndum quomodo ſe habeat Medeæ reſponſio:

ἄλλης κατάξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ.

κατάξω hic eſt *ad inferos deducam*, quo etiam ſenſu de Mercurio apud Pindarum uſurpatur:

βρότεια σώματα κατάγει
κοίλαν πρὸς ἀγυίαν
θνασκόντων——

Alius porrò vocis κατάγειν ſenſus eſt, Thucydidi Hiſtoricisque ferè omnibus frequentatus, juxta quem exules in patriam reducti, κατάγεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, vel etiam ſimpliciter κατάγεσθαι dicuntur. Jam ex præcedenti verſu derivatum eſſe κατάξω, indicat vox ἄλλης. Conſideretur modò locus Iphigeniæ, in quo ὀλεῖ̃ veriuſtè repetitur: v. 661, 2.

Ἰφ. ὀλοῖντον λόγχαι, καὶ τὰ Μενελέω κακὰ.
Ἀγ. ἄλλης ὀλεῖ̃ πρόσθεν, ἃ με διολέσαντ' ἔχει.

Hinc eluceſcit vera hujus loci emendatio:

Παι. θάρσει· κατάξη καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.
Μη. ἄλλης κατάξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ.

1034. ἀγῆλαι. Explicatur in MSo B per θιάσασθαι. In MSo autem A, vacuum relinquitur poſt hunc verſum ſpatium, quantum unius verſiculi capax eſſet.

1049. Interpungendum minimâ diſtinctione poſt hunc verſum et plenâ poſt ſequentem.

1051. χαιρίτω. MSS. Cott. et Fl. ἰρρίτω.

1055. MS. D. γρ. παύομαι βελευμάτων. Scholiaſtes γρ. παύσομαι βελευμάτων.

1061. θύμασι. Pariſienſ. omn. Fl. et Ed. Laſc. δώμασι. Malo nihilominus vulgatam.

1062. διαφθερῶ. *Non corrumpam dextram meam miſericordiâ.* de hoc uſu vocis διαφθείρειν confer v. 349. Platon. Phædon. ſect. 66. Plut. Op. Mor. 886. Nec aliter cepere Veteres Critici, quorum unus in MSo A, διαφθερῶ per μαλακισῶ, alius verò in MSS. B, D. per ἀμβλυνῶ, exponit. χεῖρα præſtat ſimpliciter *manum* interpretari (vid. ſuprà v. 862.) quam pro ὀμὴν accipere, ut facit is, quem ultimo loco memoravi, Gloſſographus. Legi etiam poſſet διαφθειρεῖ. Seneca Herc. Oet. 435. *Dum ſervet manus.*

1070. Hunc et ſequentem verſum, qui infrà commodiùs leguntur, v. 1249, 50. deleri jubet Pierſonus Veriſim. p. 59. cui facilè aſſentio.

1072. πίπρακλαι. MS. E, Lib. P. et Ed. Laſc. πίπρωλαι.

1078. ἀσπάσασθαι. Ita MSS. A, B, D, E. Vulgò malè ἀσπάσασθε.

1086. τολμήσω. MS. E, et Ed. Laſc. δρᾶν μέλλω ut multis in locis a Veteribus citatur. Vide Gataker. Adverſar. Miſcellan. p. 114.

1091. ἢ χρὴ. Ita optimè MS. A. Cæteri, ut vulgò, εἰ χρὴ.

1095. παῦρον δὴ, MSS. A, B, D. et Ed. Laſc. παῦρον δὲ δὴ, unde legendum ſuſpicor παῦρον τόδε δὴ, et in fine verſûs πολλαῖς. Alioqui non conſtat nexus qui debet eſſe Anapæſtorum.

1110. βίοτον θ'. Ita rectè MS. E, et Ed. Laſc. Vulgò deeſt θ'.

1116. ταί τοι. MS. Fl. καὶ δὴ, quod fortaſſe melius.

1128. πνεῦμα τ'. Malim, quia copula hoc in loco invenuſta eſt, πνεῦμα γ'.

1129. δείκνυσι δ' ὡς. MSS. A, B, D, et Ed. Laſc. δείκνυσιν ὡς.

1132. Quid

1132. Quid ſibi velit λιπῆσα non video. Forſan αἰτῆσα *petens*. Nemo enim tibi vel navim, vel currum commodabit. JORTIN.

1139 ἠκισμένη. MSS. A, B, Fl. et Ed. Laſc. ἠκισμένην. Sed præſtat alterum ut ſit paſſivum pro activo. Sic ἧρμένος Soph. Electr. 54. πεποιήμαι Platon. Phædon. ſect. 64. Pro ἑτέραν MSS. A, et Fl. οἰκίαν.

1169, τε θεῖσα. Ita Pariſienſ. omn. Fl. et Ed. Laſc. ut jam Barneſius. Ed. Ald. τιθεῖσα.

ibid. βοτρύχοις. Lib. P. βοτρύχῃς.

1175. προσγελῶσα. Commemoratur a Scholiaſte alia lectio, nempe προσβλέπουσα.

1175. τένοντ' ἐς ὀρθόν. Interpres: *Cervicem ad erectam.* Heſychius: τένων, τὸ ἐν τῷ τραχήλῳ νεῦρον. Gloſſæ: τένων *cervix*. vid. et Polluc. Lib. 11. ſect. 134. Antipater Author. p. 2. ταύρου βαθὺν τένοντα. Philippus ibid. p. 306. ἄπαιρε μὴ τένοντος, ὦ γεώπονε, λίπαδια. Adde Alcæum Anthol. p. 49. Apollonium Smyrnæum p. 337.

1181. Πανὸς ὀργὰς. Confer Hippolyt. v. 142.

1182. διὰ στόμα. Ita MS. Fl. Vulgò κατὰ στόμα.

1190. Locus difficilis, cujus ſenſum non niſi conjecturâ aſſequi licet. Et mihi quidem, conferenti Electr. v. 824. veriſimile fit, tempus, quod curſores in Stadio emetiendo conſumere ſolent, tanquam menſuram temporis hìc adhibitum eſſe. Videndum jam, an verba Auctoris huic Interpretationi conveniant. Primò, ἕκπλεθρον malè lenem appictum habet: eſt enim ab ἔκπλεθρος i. e. ἑξάπλεθρος *ſex plethrorum*, ut luculenter oſtendit Tyrwhittus ad Electr. v. 883. κῶλον ambigui ſenſûs eſt: ſignificare enim poteſt vel crus hominis, vel crus Diauli ut apud Æſchylum Agam. v. 532.

κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν.

Jam ſi verſus ex poſtremâ hâc notione emendari poſſet non improbarem. Sed mihi hanc rationem tentanti hactenus non ſucceſſit. Quare nihil melius video, quàm ut κῶλον alterâ notione accipiatur, locus autem ſic conſtituatur:

ἤδη δ' ἀνείκως κῶλον, ἑκπλέθρου δρόμου
ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ὧν ἥπλετο.

Jam verò curſor, qui admiſſo paſſu cucurrerit (ἀνείκως κῶλοι) *ſtadii* (ἱκπλέθρε δρόμε) *terminos attigiſſet.* ἀνεὶς eodem ſenſu extat Soph. Electr. v. 723. vid. et Suid. v. ἄνεσις ubi interpretari videtur Herc. Fur. v. 122. Xenophon. Ἑλληνικῶν β'. τὲς μὲν ἱππέας ἐλαύνειν ἐς αὐτὲς ἄνεσιν.

1197. λιπλοὶ MS. Fl. λιυκοὶ.

1198. λιυκὴν MSS. A, Fl. et Lib. P. λιπτὴν.

1203. τόσον δ' MS. A. τόσως τ'. MS. B. et Ed. Laſc. τόσον τ'. MSS. E, Fl. et Lib. P. τόσως.

1204. ἐπ'. MSS. A, B, E, ἐς.

1210. γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων. Ita MSS. A, B, D, Fl. et Lib. P. MS. E, et Ed. Laſc. γναθμοῖς ἀδήλων φαρμάκων. Ed. Ald. γναθμῶν ἀδήλοις φαρμάκοις.

1225. ἀντιλάζιτ'. Scholiaſtes ἀντιλάξυτ'.

1226. ἰσπάρασσ'. Ita MSS. A, B, D, Lib. P. et Ed. Laſc. Ed. Ald. ἐπσάρυσ', quod deinde in ἰσπάραξ' mutatum eſt.

1227. ἀπίση. *deſit:* quo ſenſu citatur ex Syneſio ἀπίση τῦ διαναυμαχήσαι. Valckenaerius emendat ἀπίσθη. Diatrib. c. 6.

1230. πωθεινὴ δακρύοισι quid ſit, non intelligo, ideoque ſuſpicor legendum πωθεινὴ δυσιόεσι *optabilis inimicis.*

1231. λόγε. Fortè κλόνε *tumultûs.*

1232. γνώση. Tradit Scholiaſtes olim ſcriptum fuiſſe γλώσση, unde non abſurdè conjicias:

λώση γὰρ αὕτη ζημίας ἀποστροφὴ.

hoc enim optimum pœnæ effugium eſt.

1242. συμφορὰν. MSS. A, E, Fl. Lib. P. et Ed. Laſc. συμφορὰς.

1256. ὦ φίλταθ'. Ita Pariſienſ. omn. Fl. et Ed. Laſc. Ed. Ald. ὦ φίλτάθ'.

1260. Parum ſibi invicem conveniunt Strophes et Antiſtrophes initium, quæ ſic conſtituenda puto.

Στροφὴ.

Στροφὴ.

Ἰὼ γᾶ τι, καὶ παμφαὴς
ἀκτὶς ἀελίου, κατίδετ'
ἴδετε τὰν ὀλομέναν
γυναῖκα, πρὶν φοινίαν
τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον·
σᾶς γὰρ χρυσέας ἀπὸ——

Ἀντιστροφὴ.

μάταν μόχθος ἔῤῥει τέκνων,
μάταν ἄρα γένος φίλιον
ἐτέκνες, ὦ Κυανέαν
λιποῦσα Συμπληγάδων
πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν·
δείλαιον τί σοι φρενῶν——

Hæc partim confirmant MSS. partim ſecùs, ut mox videbimus.

1261. κατίδετ'. Vulgò κατείδετε pro quo MSS. A, E, κατίδετε. Scholiaſtes etiam per vocem modi imperativi explicat.

1262. ἴδετε ex conjecturâ dedi pro vulgato εἴδετε: quod quidem omittunt MSS. A, B, D et Ed. Laſc.

1267. αἷμα. MS. A, B, D, Fl. et Ed. Laſc. αἵματι. Cæterùm, ut verſus ἀντιστοίχῳ conveniat, legendum puto:

αἷμα φθίνειν φόβος ὑπ' ἀνέρων.

1270. Medeam ἐρινὺν vocari feras fortaſſe, quando Io οἶστρος audit Iphigen. Taur. 395. Sed, cum Epitheton τάλαιναν addat, minùs acerbo nomine eam appellaſſe crediderim. Lego:

τάλαιναν τ' ἔριννύσ' ὑπ' ἀλάστορον.

ἀλάστορον a recto ἀλάστορος. Soph. Antig. 985. ἀλαστόροις. Sic διάκτωρ et διάκτορος, φύλαξ et φύλακος, μάρτυρ et μάρτυρος, caſu recto omnia.

1271. Vulgò τῶν τέκνων. Sed τῶν omittunt MSS. A, B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Laſc.

1272. Vulgò hìc καὶ μάταν γένος. Ed. Laſc. et Lib. P. καὶ omittunt, nihil præterea mutantes. MSS. A, B, D, Fl. habent

habent ἄρα μάτων γένος: unde ordine propter metrum inverſo feci μάταν ἄρα γένος.

Ibid. ἐτίκτις. Ita MSS. A, E, Fl. et Ed. Laſc. Vulgò τίκτις.

1276. δειλαία, τι. Lego, ſublatâ interrogationis notâ, δείλαιόν τι. *Miſerum quiddam tibi accidit gravis hæc ira.* Juvaſit autem metrum non minùs quàm ſenſum hæc emendatio.

1279. Emendandum putem:

χαλικτὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματ'
ἐπιτεῖναι αὐτοφύταισι ξύνοι-
κα θεοθεν πίλνειν' ἐπὶ δόμοις ἄχη.

Piacula enim domeſtica potenter intendunt hominibus (χαλικτὰ ἐπιτεῖναι εἶσι) *luctus, qui divinitùs in homicidarum domos incidere ſolent, et cum iis habitare.* Pro ξύνοικα Pariſienſ. omn. et Ed. Laſc. ξύνωδα quod a Scholiaſte etiam commemoratur.

1286. ἀρῆξαι. Scholiaſtes ἀρήξειν, fortè pro ἀρήγειν.

1293. Poſterius μίαν omittit MS. A.

1294. γυναῖκα φίλοις. MS. E, Lib. P. et Ed. Laſc. γυναῖκ' ἐν φίλοις. MSS. A, B, D, γυναῖκων φίλοις. MS Fl. γυναῖκων ἐν φίλοις.

ibid. χέρα προσβαλεῖν. MS. A, χέρα βαλεῖν. MS. Fl. χεῖρα βαλεῖν. Si verſus Iambicus eſt, legendum:

γυναῖκα φιλίοις χεῖρα προσβαλεῖν τέκνοις.

1295. Variè narratur Inûs Hiſtoria. Sed hoc loco Poeta eam ſequi videtur quæ eſt apud Apollodorum Libro 3. cap. 4.

1269. ἄλη. Interpretor: παραφροσύνη *errore mentis.* Exemplum, quanquam ex Græco recentiore, vide apud Suidam in voce, confer etiam Nicand. Alexipharm. v. 84.

1289. δυσσιζεῖ. Legendum videtur δισσιζεῖν, quod cum πόδα conſtruendum eſt. Sic Æſchyl. Agam. v. 916.

τὸν σὸν πόδ', ἄναξ, Ἰλιὰς πορθήτορα.

1306. τοῖσδέ γ'. Ita MSS. A, B, D, Fl. et Lib. P. Vulgò τοῖσιν unde Canterus τοισιδ'.

1307. νὺν.

1307. νὺν. Ita rectè Barnesius. Ed. Ald. et MSS. νὶν.

1313. κακῶς. MS. Fl. χθονὸς γρ. κακῶς.

1314. ἐκσῶσαι. Ed. Lasc. et plerique MSS. ἐκσώσαν.

1320. Nescio an præstet Scholiastæ lectio :

παῖδες σίθεν τεθνᾶσι ματρῴᾳ χερὶ.

1327. τίσωμαι δίκην. MSS. A, B, D, Fl. τίσομαι φόνῳ.

1362. μακρὰν ἂν ἐξίτειν. Ita MSS. B, D, Fl. Confer Æschyl. Agam. v. 925. MS. A, μακρὰν δ' ἂν ἐξίτειν. Vulgò ἢ μακρ' ἂν ἐξίτειν.

1366. διάξειν. Ita Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. ut jam Barnesius dedit. Ed. Ald. διάγειν.

1370. πίδον. In MSo A superscribitur, ut interpretamentum, σπήλαιον. Legerat Grammaticus σπέος, non πίδον. Vid. Hesychium in voce. Nihilominus legendum puto πόρον. Sic fretum Siculum Lycophroni p. 105. πόρος τυρσηνικος vocatur, iterumque p. 167. πόρος τύρσηνος. Simile mendum vide Herc. Fur. v. 80.

1371. μὴ 'γγελᾶς. MS. A. μὴ γελᾶς quod melius.

1378. σφε κ' ἐξίωσας. MSS. A, D, et Ed. Lasc. σφε γ' ἐξίωσας.

1386. ῥᾴδιοι δ'. Ita MSS. A, B, D, E, Fl. et Ed. Lasc. Vulgò ῥᾴδιοι γ'.

1393. προσάψομεν. Ita MSS. A, B, D. Vulgò προσάψομαι.

1409. σί γε σημαίνεσ'. Ita Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. Vulgò σημαίνεσα σε.

1415. ἔπος. Ita MSS. B, D. MS. A. δ' ἔπος. Vulgò λόγος quæ minùs Poetica vox est.

1420. τάδε καὶ θρηνῶ. Ita Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. Ed. Ald. καὶ omittit.

1422. τίκνα κτείνασ'. MSS. A, B, D, τίκν' ἀποκτείνασ'.

1425 πρὸς σῦ φθιμένους. Legendum metri gratiâ ἐκ σῦ φθιμένους.

MSS.

MSS. B, D, in fine addunt πρὸς διαφόρα ἀντίγραφα Διονυσίου ὁλοσχερέστερα, καὶ τινα τῶν Διδύμου.

SUPPLEMENTUM.

45. Parum firmum eſt exemplum ex Pindari Nem. III. allatum. Ibi enim τὸ καλλινικον pro nominativo potiùs quàm accuſativo habendum eſt.

87. Periclitabor tamen in loco penè deſperato conjecturam. An legendum;

Οὐ μὴν δικαίας οἵδε Κύπριδος χάριν.

Non tamen gratus eſt (Pater) *ob pudicum conjugium*, i. e. ob pudicitiam Medeæ conjugis.

171. Schol. in Pind. Olymp. VI. Antiſtr. 3. εὔχονλο ἀντὶ τ-, μετὰ τῆς πρὸς θεὺς εὐχῆς διαβεβαιοῦντο. iterumque; εὔχοντο, ἤγουν ἠρώνλο μετὰ καλαρῶν.

176. αὐδαθέντων. Superfluum mihi et ſubfrigidum videtur. An legendum αὐδαιντων. Heſychius: Αὐδηέλων, τῶν λόγων, quem tamen locum pro corrupto habent Viri Eruditi.

213. Tzetzes: παρὰ τὸν Εὔξεινον πόντον, ἤτοι τὴν τὸ ϛεινὸ ΚΑΕΙΔΑ, λέγων αὐτάς. In Lycophr. 1285.

219. Parum nunc firma mihi videtur interpretatio quam in Notis dedi. Medea, ut Choro morem geſſeret, foras prodiens, conſilium hoc ſuum tuetur infamiâ, quâm alii ex deſidiâ ſibi conſciverint, commemorandâ. *Novi*, inquit, *multos mortalium alios ob facinora egregia* (ἐργμάτων ἀπὸ) *alios verò ob rerum externarum copiam honore dignos, qui ab ignavo pede et ſocordiâ* (ῥαθυμια;) *infamiam conſecuti ſunt.* Depingit utique Medea, quid Euripidis tempore acciderit iis, qui Athenis in liberâ civitate agentes a populi conſuetudine ſe ſemoverint: ἐργμάτων nomine *facinorum illuſtria* deſignare potuit Euripides, præeunte Homero in voce ἔργων. Ilιad. ι. 443. Θύραια Syneſio quoque ſunt externa. Sic ἀγαθῶν—— τῶν τε εἴσω καὶ τῶν θυραίων p. 71. Ed. R. Steph. iterumque τῶν περὶ σῶμα τε καὶ θυραίων ἀγαθῶν εἶναι δοκούντων p. 110. οἵτ' i. e. οἵ τε pro οἱ qui, ut paſſim apud Homerum. Sic enim locum reformaverim:

——οἵδε

——οἶδα γὰρ πολλὰς βροτῶν
Σεμνὰς γεγῶτας, τὰς μὲν ἐργμάτων ἀπὸ,
Τὰς δ' ἐν θυραίοις, οἵ τ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς
Δύσκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥαθυμίας.

283. Scholiaſtes in Aves Ariſtoph. ſub initium: αἱ νῆες ἐριοδρομεῖσαι ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν πλέουσιν. Catullus IV. 20.

——*ſive utrumque Jupiter*
Simul ſecundus incidiſſe in Pedem.

288. τῆδε δίματος i. e. ἐς τόδε τὸ δεῖμα. Sic Heſiod. Op. et D. 179.

——προφέρει μὲν ὁδῷ, προφέρει δὲ καὶ ἔργῳ.

i. e. προφέρει εἰς ὁδὸν, καὶ εἰς ἔργον. Thucydides quoque: τῷ πολέμῳ καλῶς——εἰδόκει——καθιστάσθαι III. 92. iterumque in eodem capite τῆς τε ἐπὶ Θρᾴκης παρόδου χρησίμως ἔξειν.

204. Cicero in Verrem: *Erat apud Heium ſacrarium in ædibus.* IV. c. 2. Vide et D. Lambinum ad Horat. Lib. I. Od. 30.

529. ἄκροισι λαίφεσι κραστίδοις. Ad hunc locum illuſtrandum aliquid fortaſſe conferet Pindari Scholiaſtes in Nem. V. Epod. 3. ubi ſic Poeta:

——ἀνὰ δ' ἱστία τιῖνον
Πρὸς ζυγὸν καρχασίῳ.

Scholiaſtes: καρχήσιον, τὸ ἀνώταλον τῆς κεραίας. τοῦτο τὸ ἱστίον περισαλεύουσιν, ὅταν θέλωσι δασυλεῖ τῷ ἀνέμῳ χρῆσθαι, ἐριυδρομοῦντες.

649. κρῖναι *damnandi* ſenſu, præterquam in Sacris Scriptoribus, vix puto extare. Euripides certè contrario ſenſu adhibet Rheſ. 657. Quamobrem viderit Lector annon hîc pro κρῖναι reponendum ſit ῥῖψαι *ubjicere, repudiare.*

837. Commemorantur a Pauſaniâ Muſæ Iliſſiades, quibus Harmoniæ educandæ curam fortè detulit Mythologia. Sic Sibyllam ὑπὸ τῶν Μουσῶν τραφεῖσαν habet Clem. Alex. p. 304. Ed. Par.

1230. Non diſpliceret, σοφεινὴ βασκάνοισι συμφορὰ.

1269. Syneſius: p. 74. τῆς ψυχῆς τὴν ἄλην παραμυθεῖσθαι.

1367. Pro προθεὶς MS. Flor. προσθεὶς, quod vulgatæ anteponit Valckenaerius V. Cl. ad Phœniſſ. 595.

1394. Tradit auctor Scholii in v. 9. conſentiente ferè Æliano Var. Hiſt. c. 21. veterem famam fuiſſe, Euripidem pretio a Corinthiis inductum in Medeam tranſtuliſſe liberorum ejus cædem, quam reverà non ipſa, ſed Corinthii patraſſent. Cum hâc famâ meliùs ſanè quàm cum fabulæ œconomiâ conveniunt hi verſus:

——γῇ δὲ τῇδε Σισύφου
Σιμνὴν ἑορτὴν, καὶ τίλη προσάψομεν
Τὸ λοιπὸν, ἀντὶ τῆδε δυσσεβοῦς φόνου.

Cur enim Corinthiis hanc legem poneret, ἀντὶ τῆδε φόνου, cujus ipſi inſontes erant? Quid quod προσάψομεν multò aptiùs Θεῷ ἀπὸ μηχανῆς, quàm quidem Medeæ conveniret? Oritur enim ſuſpicio, Tragœdiam hanc diversâ Oeconomiâ ad Euripide primùm ſcriptam fuiſſe; hoſce autem verſus ex priori ἐκθέσει per Auctoris incuriam remanſiſſe. Tale aliquid in mentem venerat Seni Immortali, Tib. Hemſterhuſio, cujus notam vide ad Heſychium v. Ἀπαιώνιστον, ubi teſtatur complura loca, ex Medeâ citata, ibi non legi. Ejus generis unum tantùm notavi ſc. ὦ θερμόβυλον σπλάγχνον conſervatum a Scholiaſtâ Ariſtophanis p. 268. Confer tamen ipſum Ariſtoph. Pace 1013.

NOTÆ

NOTÆ et ANIMADVERSIONES Cl. RICH. PHIL. BRUNCK ARGENTORATENSIS In EURIPIDIS MEDEAM.

V. 4. MAllem μήτ' ἐριτμῶσαι.

11. Legitur vulgò ἀνδάνουσα μὲν φυγῇ πολιτῶν, ὧν ἀφίκετο χθόνα; absque ullo sensu. Omnino scribendum πολίτας. Constructio est: ἀνδάνουσα μὲν πολίτας, ὧν χθόνα ἀφίκετο φυγῇ. Id est, ἐν τῇ φυγῇ, seu φυγὰς ἔσα, ἀνδάνω cum quarto casu constructum adnotatum ad Or. 1633. Diversimodè ab eruditis tentatus hic locus, irrito conamine: plerisque fraudi fuit vox φυγῇ perperam ad ἀνδάνουσα relata, quum verbo ἀφίκετο jungi debeat. ἀφίκετο φυγῇ, ut infra 943. ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῇ.

14. γίγνεται. Ubicunque in hoc dramate occurrunt verba γίγνομαι et γιγνώσκω, semper cum duplici γ scripta sunt, quæ procul dubio genuina et antiquior scriptura est. Quum fabulam hanc, Phœnissas et Hippolytum ad membranas Regias conferrem, memini observare in iis verba ista unico γ ferè perpetuò scripta esse, ita ut atramento parcisse videatur librarius, ut ait Eustathius ad Homerum p. 1722. ubi ex Heraclide horum verborum orthographiam adstruit. Revocanda hæc ubique in accuratâ Tragicorum editione, quod et me plus semel neglexisse pœnitet.

18. Ἰάσων. Sic Membr. et Editiones Florentina et Aldina. Recentiorum Ἰήσων mendosum est.

21. ἀναχαλεῖ δὲ δεξιᾶς πίσιν μεγίστην. Scripturam hanc meritò præferebat amicus Musgravii, quam in membranis nostris reperisset Vir clarissimus, si eas inspexisset. δεξιᾶς perspicuè exhibent περισπωμένως, absque commate: distinctiones in illo codice satis accuratè observatæ. Eædem mox

v. 24. ἀλγηδόσι habent, licet ἀλγηδόνι ex iis enotaverit qui codicem contulit. Hominis illius operas intercedente pretio si conduxit doctissimus Britannus, bonâ nummorum parte fraudatus fuit.

37. μή τι βελεύσῃ νέον. Janus Lascaris edidit κακὸν, ut procul dubio scriptum reperit in suo codice, sed e glossemate. Vide Markland ad Suppl. 1032.

39. ἰγῷδα, una voce sic scriptum in membr. et excusum in Florent. editione, ut apud nostrum vulgò Phœniss. 728. et scribendum etiam in Soph. Oed. Col. 453. Vide H. Stephani *Tractatum de Orthographia*, nobis ad Or. 617. laudatum. διμαίνω τί νιν. Sic membr. et Florent. Editio, non δί.

40. Vulgò post hunc versum perquam absurdè huc retractus legitur versus 384. quem semel tantùm suo loco posuit Poëta. Spurios et manifestò addititios versus, ne uncis quidem inclusos, textus noster exhibebit, quem ita emendatum esse cupimus, ut sani judicii lectorem perpauca in eo morentur aut offendant. Tales ineptias, satis erit in notis monuisse, ceteras editiones hucusque retinuisse.

56. οι eliditur in μοὶ, σοὶ, τοι. Soph. Trachin. 136.

ὦ μῆτερ, ὡς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἓν εἰλόμην,

id est σοὶ——ibid. 1203.

εἰ δὲ μὴ, μενῶ σ' ἐγὼ,
καὶ νέρθεν ὤν, ἀραῖος εἰσαεὶ βαρύς.

Noster, Androm. 427. Iphig. A. 819.

Μυρμιδόνας ἴσχων, οἵ, μ' ἀεὶ προσκείμενοι,
λίγυσ'. Αχιλλεῦ, τί μένομεν;

Plura exempla proferre in re certissimâ inutile est, quam in dubium vocavisse miror Marklandum ad Suppl. 327. et 786. et ad Iphig. A. 491, ubi eadem, quæ hic, constructio. Exemplum e Sophocle citavi ad Leonidæ Tar. Epigr. LVIII. At etsi in hoc versu μοι ὑπῆλθε sit; in sequenti tamen scribere potuit Poëta μολοῦσαν δεῦρο, quod, Musgravio e duobus codicibus enotatum, genuinum esse reor.

60. ζηλῶ σε. Formulam *negandi bene ominatam* illustrat Valcke-

Valckenaerius ad Phœniſſ. 406. ubi tamen εὖ φράσει non eo ſenſu, quo doctiſſimus enarrator, ceperim. Quin cum eo ſentiam, facit ſequens particula δὲ, pro γὰρ ibi poſita. Eam ille abeſſe mallet, quam ſuæ interpretationi non favere animadvertit.

67. ἐ δοκῶν κλύειν. *Simulans me non audire.* De hâc poteſtate verbi δοκεῖν vide Valckenaerium ad Hippol. 462. Æſchyl. Prom. 385.

πέρδιστον εὖ φρονοῦντα μὴ δοκεῖν φρονεῖν.

Utiliſſimum eſt rectè ſapientem ſe ſapere diſſimulare.

81. καὶ σίγα λόγον. Sic membr. et Florentina editio. In Aldina λόγες.

87. Hic verſus nec emendatione, nec explicatione indigere mihi videtur, ſed liturâ: ſpurius eſt et adtititius. Sive Euripidis ſit ex alio dramate, ſive alius auctoris, in textum illatus eſt ex ora libri, cui adlitus fuerat a diligenti quodam Poëtarum lectore, qui mos erat illius ævi, quo ſcripti ſunt vetuſtiſſimi qui nunc extant codices. Profectò abſque eo verſu optimè procedit ſententia:

ἄρτι γιγνώσκεις τόδε,
ὡς πᾶς τις αὑτὸν τῆ πέλας μᾶλλον φιλεῖ,
εἰ τέσδε γ' εὐνῆς ὕστερ' ὁ γέρχει πατήρ;

εἰ hîc eſt pro ἐχεὶ. ἄρτι, ἐπεὶ τὴν τῆ νέᾳ γάμῳ ἡδονὴν πατὴρ μᾶλλον τῶν παίδων γέργει, γιγνώσκεις τόδε, ὡς πᾶς τις——quaſi diceret: *An, ut hoc demum intelligeres, unumquemque ſeipſum magis quàm propinquum diligere, neceſſe erat, ut Jaſonem videres liberis ſuis voluptatem novi conjugii præferentem?* Huc forte reſpexit Terentius in Andria II. 5.

"Verum illud verbum eſt, vulgò quod dici ſolet,
"Omnes ſibi malle melius eſſe, quàm alteri."

88. δωμάτων ἴσω. Sic membr. et Laſcaris. In Aldina minus bene εἴσω.

90. σὺ δ'----Sic Florent. editio, rectè. Aldus, σύ θ'----

93. τοῖσδ' cum ταυρωμένην jungendum, non cum δρασείουσαν. Infra 192. ἀπόλαυρεῖται δμωσίν.

106. δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρόμενον. Codicum et Florent. editionis

tionis lectionem, Aldinâ non paulò concinniorem, revocavi. Quoad ſenſum perinde eſt, ſcribas ἐξ ἀρχῆς αἰρόμενον, an ἀρχῆς ἐξαιρόμενον. Sed quoad anapæſtici verſûs ſtructuram tum intereſt.

111. Baſis eſt anapæſtica. Vulgò αἰ his tantum, pro quo ᾳ in membranis quater poſitum. Has interjectiones pro lubitu commutarunt librarii. In Hippol. 209. ubi editiones ἰὴ ἰὴ præferunt, membr. αἰ αἰ exhibent. Eadem diverſitas obſervata in Androm. 1185. ubi meliùs ſcriptum fuiſſet αἰ αἰ, ὦ ϖαῖ, reciſis duabus voculis ἰὴ ἰὴ, ut monometer eſſet anapæſticus.

123. τὸ δ' ἄρ' εἰθίσθαι. Sic omnino legendum, non, ut vulgo, τὸ γὰρ. Particulam adverſativam δὲ ſenſus requirit. In membr. voculæ γὰρ ſuperſcripta gloſſa, ἀντὶ τοῦ δέ. Sed nunquam γὰρ ſignificationem particulæ δὲ induit. Rurſus exploratum eſt, multis in locis γὰρ pro γ' ἄρ', vel δ' ἄρ', librariorum culpâ legi. In Soph. Philoct. 161. legendum ϖῦ δ' ἄρ' ὁ τλήμων αὐτὸς ἅπεσθαι; in Oed. Col. 985. ἀλλ' εἴη γ' ἄρ' ἓν ἴδοιδα. Utrobique vulgo γὰρ legitur. In El. 830. vereor ut γὰρ rectum ſit. Mallem ſanè τῷ δ' ἄρ' ἀνθρώπων ϖοτ' ἦν; Mox v. 125. non minus certâ emendatione ſcripſi ὀχυρῶς γ' εἶη, *ſi non magnificè, tutò ſaltem:* vim ſuam γε ibi exſerente, et minimè otioſo. Vulgò legitur ὀχυρῶς τ' εἶη. γε, τε, δὲ millies commutata, in quibus quid ſenſus et ratio linguæ poſcant, abſque codicum reſpectu, diſpiciendum.

128. τὰ δ' ὑπερβάλλοντ' ἐδέντα καιρὸν δύναται θνητοῖς. Perperam hæc vulgo accipiuntur. Subauditur verbum ϖαρέχειν, aut ſimile quid. καιρὸν non *tempus*, ſed *opportunitatem* ſignificat. Exaggerata quidem ſententia; ſed is eſt, quem dico, Græcorum ſenſus. Doricas formas in impreſſis receptas non agnoſcunt membranæ in his anapæſtis.

152. τί σοι ϖοτὶ τὰς ἀϖλάσθω. Sic membr. rectè. Laſcaris, τίς σοι ϖοτὶ----τι et τις ſæpe commutari obſervatum ad S. Th. 299.

158. κείνῳ λίαν μὴ χαράσσω. Vulgò, reclamante metro et pravo ſenſu, κείνῳ τόδε μὴ χαράσσω. In membr. negatio omiſſa, et verbo adſcripta interpretatio, λογίζω. Neutiquam flagitare poteſt Chorus, ut Medea marito non iraſcatur, ſed ne

ne nimis ſuccenſeat, ſuadet, μὴ λίαν χαράσσου, ut infra, μὴ λίαν τάκου. μήθ' οἷς ἐχθαίρεις ὑπεράχθου, ut ait Chorus ad Electram apud Soph. 177. Mox optima eſt ſcriptura, Ζεύς σοι τόδε συνδικάσει, quæ ne mutetur metrum obſtat. συνδικήσει, quod ſuadet Muſgravius, et membr. exhibent, non admittit verſus, qui dimeter eſt anapæſticus brachycatal. δικάζω, ἐκδικάζω, συνδικάζ ulciſcendi etiam notione uſurpantur. Soph. Oed. T. 1214. δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι τικνοῦλα καὶ τικνούμενον. Ubi rectè exponas *ulciſcitur*. Noſter El. 1101.

εἰ δ' ἀμείψαι
φόνον δικάζων φόνος, ἀποκλενῶ σ' ἐγώ.

Suppl. 156. et 1221. ubi Minerva ſic ait:

παισὶ δ' Ἀρχείων λέγω.
πορθήσιθ' ἡδέσαντες Ἰσμηνὸν πόλιν,
πατέρων θανόντων ἐκδικάζοντες φόνον.

ulciſcentes cædem. Hîc ſenſus eſt: *in ulciſcendâ hâc injuriâ Jupiter ipſe tibi feret opem*. τόδε præſtant membr. et Florent. editio, in qua συνδικάσει. V. 160. εὐνήταν ob metrum, non εὐνέταν ſcribendum.

173. ἔν τινι μικρῷ. Sic membr. et Laſcaris. Vulgatum quidem σμικρῷ in metrum non peccat, ſed verſum minus concinnum facit.

180. Sagaciter conjecit Vir excellentis ingenii, cui plurimas in Euripidem emendationes præſtantiſſimas, et elegantem de Babrii fabularum reliquiis diſſertationem debemus, Th. Tyrwhitt, nutricis perſonam, quæ vulgò huic verſui præfigitur, delendam eſſe. Abeſt a membr. in quibus μή μοι minus bene ſcriptum.

185. σπεῦσαι *feſtina*. Sic bene membranæ.

217. κλῇδ' ἀπείρανλον. Retinenda omnino hæc codicum et editionum lectio. Gloſſa in membr. τὴν δυσχείρη πρὸν τὸ πεῖρᾶσθαι, verè, de Boſporo Thracio. Lepidus eſt Heathius textum ex interpretum verſionibus conſtituens. Supra νύχιον valet δυτικὴν, *occidentale mare*, reſpectu Colchidis. Sic exponitur etiam illa vox in Perſis 948.

219. οἶδα γὰρ πολλὰς βροτῶν——Aliquid in his ὕπτιον. Muſgravii non amplector emendationem, quæ prioribus doctiſſimi

doctiſſimi Viri cogitationibus præſtantior non eſt. Heathio nemo meliùs locum hunc tractavit, cujus tamen explicatio non uſquequaque mihi ſatisfacit. Statuitur oppoſitio inter eos, qui factis gloriam conſequuntur, et eos qui ob deſidiam contemnuntur. In priori membro diſtingui iterum et ſibi invicem opponi debere nemo non ſentit, τὲς μὲν ὀμμάτων ἄπο, et τὲς δ' ἐν θυραίοις. Sed quænam ſit et in quo conſiſtat illa oppoſitio, id non adeo perſpicuum eſt. Si τὲς ὀμμάτων ἄπο cum Heathio vertas, *procul ab oculis hominum remotos et abditos*, id eſt, ut opinor, *domi latentes*, nulla jam inter iſtos, et alterius membri *deſides*, oppoſitio. Quovis autem modo vertas, vix aliqua oppoſitio erit inter iſtos *a conſpectu remotos*, et τὲς ἐν θυραίοις. Si quis enim a conſpectu meo ſe prorſus ſubmovit, quid mea intereſt domine ille lateat, an centum a me millibus abſit? et qui ἐν θυραίοις eſt, is etiam eſt ἄπο ὀμμάτων. Mendam in præpoſitione latere manifeſtum eſt, nec dubito quin ſcribi debeat ὀμμάτων ἔπι, quâ ratione omnia plana et perſpicua fiunt. Qui, florente Athenienſium ſtatu, ad publica ſe conferebant negotia, eorum hominum duplex erat genus. Alii, ut erant demagogi plerique, forum, ubi plurimum eloquio et audaciâ valebant, non deſerebant, et ſemper *in civium conſpectu*, ὀμμάτων ἔπι, degebant: alii, manu quàm linquâ promptiores, claſſibus exercitibuſque præerant, *procul ab urbe*, ἐν θυραίοις, rem gerentes. Utriſque meritò opponuntur, qui, forenſibus et caſtrenſibus artibus poſthabitis, ſibi ipſis vivebant, nihil præter ſuum negotium agentes, et in publicum quàm minimè prodibant. Ejuſmodi homines, licet omnium ſæpe ſapientiſſimi, in republica vulgò contemni ſolebant, et ut inertes traducebantur. Cur? quia δίκη ἐκ ἐνισθ. ὀφθαλμοῖς βροτῶν----Hic eſt loci ſenſus, et orationis nexus. ἐπὶ cum genitivo *coram* ſignificat: ἐπὶ πολλῶν, *coram multis*: ἐπ' ὀμμάτων, *in conſpectu*. ἐπὶ et ἀπὸ, præſertim in fine verſûs, facilè commutari potuerunt. In membran. ſcriptum ὀμμάτων τ' ἄπο.

232. Vulgò legitur πάντα γιγνώσκειν καλῶς. Alii aliter emendant: ſcribo καλά. *In quo ſitum erat, ut bona omnia experirer.* ἐν ᾧ πᾶσ' ἔγωγ' ἰσωζόμην, ut ait Tecmeſſa apud Sophoclem, Aj. 519.

238. In membr. κακὸν γὰρ τῦτ' ἄλγιον κακὸν, omiſsâ voculâ ἔτ', quam ſubminiſtrat Florent. editio, in quâ malè τὸδ'. Placet mihi hæc lectio præ vulgata τὸτό γ' ἄλγιον.

249. πρὸς

250. πρὸς φίλον τιν'. Sic membr. et Laſcaris. Vulgò φίλων.

256. αὐτός. In membr. αὐτὸς. et ſuperſcripta gloſſa ὁ. Olim in textu erat ὡὐτὸς, et gloſſa ὁ αὐτός. Formam hanc Atticam ſæpe obliteratam fuiſſe jam alii monuerunt.

261. ἐχὶ συγγενῆ. Sic membr. et Laſcaris. Vulgò minus bene ἐδί.

271. δράσω τάδ'. Id eſt, σιγήσομαι, ut 923. θαρσήσω: 1026. οἴσω. Membr. et Laſcaris perperam δρᾶσον.

284. Membr. et Laſcaris, εἰρήσομαι. In illis præterea, καὶ κακῶς λέγεσ' ὅμως. In alio forte codice θράσσεσ' reperietur. Sed quovis præoptato, nihil in iſtis video præter verba, quibus completur verſus. In Or. 679. Chorus ait:

κἀγώ σ' ἰκνοῦμαι, καὶ γυνὴ περ ὢσ' ὅμως.

Hic vellem:

ἱρήσομαι δὲ, καὶ ξένη περ ὢσ' ὅμως.

Peregrinæ non idem jus erat quod civi, non eadem loquendi libertas.

286. ἐδὸν δεῖ παραμπίσχειν λόγους. Optima hæc membr. et Florent. codicis lectio non adnotari ſolùm, ſed in textum recipi debebat, amoto mendoſo περιαμπίσχειν. Æſchyl. Prom. 520.

ἦπου τι σιμὸν ἰσθμὸν, ὃ ξυναμπίσχεις;

ubi exponitur ἐπικρύπτεις. Hic autem in membr. adſcripta gloſſa, ἀποκρύπτειν.

289. σοφή. Quinquies ad minimum in hoc dramate vox illa occurrit; nullibi σοφὸς de fœmina; quod tamen magis Atticum eſſe ajunt. In Supplic. 41.

πάντα γὰρ δ' ἀρσένων
γυναιξὶ πράσσειν εἰκὸς, αἵτινες σοφαί.

Sic in duobus codicibus legitur, præterea in Stobæi codice MS. ut hîc v. 389. σοφοὶ tamen retinuerunt editores, ob iſtum, quem dicebam, Atticiſmum, qui forte in quibuſdam olim obtinuit vocibus, in aliis uſu non admiſſus, ancipiti admodum hodie diſcrimine. σοφὴ occurrit etiam Androm. 244. Or. 215. Hippol. 521. 644. 647. et alibi apud Euripidem ſæpiſſimè.

291. χόλῳ δ' ἀπειλεῖς. Musgravius edidit κλύω δ' ἀπειλεῖν σ'---Membranæ, κλύω δ' ἀπειλεῖν. Vero proprius Lascaris, cui tres adstipulantur codices, κλύω δ' ἀπειλεῖς. Postremum hoc recepi. Sed κλύω corruptum pronuncio, in quo ineptissima ταυτολογία est. κλύω, ὡς ἀπαγγέλλεσί μοι. infra 594.

----------ἥτις ἐδδὶ νῦν.
τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μίγαν χόλον.

301. Vulgo legitur: χωρὶς γὰρ ἄλλης ἧς ἔχουσιν ἀργίας, quod, ut planum et perspicuum, sicco pede transgrediuntur interpretes. At ego nec intelligo, nec aliis intellectum fuisse credo. Ratio, cur homo quilibet sapiens cavere debeat, nè liberos suos philosophiæ magistris erudiendos tradat, ea est, quia malum inde consecuturi sint. Est autem illud malum, φθόνος πρὸς ἀστῶν δυσμενής. Sed *otium*, ἀργία, nemini, nedum sapienti, malum est. Præterea quid significat χωρὶς ἄλλης ἀργίας? Prout hæc vulgò accipiuntur, aliud, quàm ἄλλης, posceret sententia: πολλῆς, aut potiùs contemtûs aliquod epitheton. Sed corrupta est hæc lectio. Veram et optimam ex membranis reposui, Musgravio ne quidem observatam, χωρὶς γὰρ ἀλκῆς. Ordo est: δυσμενῆ γὰρ πρὸς ἀστῶν ἀλφάνεσι φθόνον τῆς ἀργίας, ἣν ἔχουσιν, χωρὶς ὅπλες ἀλκῆς. Sunt isti studiis dediti iidem, qui supra ἀφ' ἡσύχου ποδὸς δύσκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥαθυμίαν. χωρὶς εἶναι ἀλκῆς dicuntur, quia a bello et forensibus contentionibus abstinent. ἀλκὴ, ut αἰχμὴ, *pugnam*, *bellum* significat. Æsch S. Th. 500. βακχᾷ πρὸς ἀλκήν: i. e. πρὸς μάχην, πρὸς πόλεμον, ut rectè exponit glossa. Suprà 267. γυνὴ φύσει πλέα, κακή τ' ἐς ἀλκήν. Soph. Philoct. 1307. κακὲς ὅπλας πρὸς αἰχμήν.

306. λυπρὸς ἐν πόλει φανῇ. Sic membr. et Lascaris.

309. τοῖς δ' αὖ. Sic membr. et Lascaris. Cetera ut vulgò habent.

317. τόνδε δὲ χθόνα. Sic membr. et Lascaris. Malè vulgò τὴν δὲ δὴ---

318. ἠδικημένοι et νικώμενοι, ad Medeam relata participia, in masculino genere posita sunt, more Poëtis nostris familiari, nescio an dicam perpetuo. Ubi mulierem de se loquentem inducunt plurali numero, adjectivum aut participium masculino genere semper ponunt.

325. μὴ

325. μὴ λόγως πλέκει. Vulgò λέγει. Certiſſimam Valckenaerii emendationem, prolatam ad Phœniſſ. 947. quam ſua ſatis commendat elegantia, recepi. Confer Æſch. Prom. 615. V. ſeq. ut et v. 746. ἄραρε præſtant membranæ et Florent. editio. Vide notata ad Androm. 254. et Or. 1331. Doricam formam non dubito quin præferant codd. etiam in Heracl. 399.

καὶ ταῦτὰ μέντοι πάντ' ἄραρ' ἤδη καλῶς.

In Hippol. 1101. e membranis noſtris meritò eam recepit Valckenaerius:

ἄραρεν, ὡς ἔοικεν· ὦ τάλας ἐγὼ.

In aliis etiam præteritis mediis Doriſmum frequentant Tragici, ut λέλακα pro λέληκα. Hippol. 55.

κῶμος λέλακεν Ἄρτεμιν τιμῶν θεάν.

326. Membr. et Laſcaris, ὅπως μένῃς. Perperam. Aldus rectè μενεῖς. Attici ὅπως cum futuro indicativi conſtruunt. Vide notata ad Prom. 155. Inde v. 1100. vulgatam ſcripturam ὅπως θρέψωσι emendavi, futurum indicativi reponens, quo modo verbum alterum in ſeq. verſu adhibetur:

----ὅπως θρέψωσι καλῶς,
βίοτόν θ' ὁπόθεν λείψωσι τέκνοις.

328. μὴ, πρὸς σὲ γονάτων---Elliptica eſt loquendi forma, Poëtis noſtris valde uſitata. Subauditur ἱκετεύω, λίσσομαι, ἕντομαι, ἱκνοῦμαι, aut aliud ſimile verbum. Vide infrà 715. 858. Hippol. 313. Androm. 886.

----------πρὸς σὶ τῶνδε γουνάτων
εἴκλειρον ἡμᾶς----Phœniſſ. 934.
ὦ πρὸς σὶ γονάτων, καὶ τριχὸς γερασμίου.

Exempla paſſim obvia. In Soph. Trach. 436. e codice ſcribendum:

μὴ, πρὸς σὲ τοῦ κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπος
Διὸς καλασιράπλοκίος ἐκκλίψῃς λόγον.

id eſt: λίσσομαί σε πρὸς Διὸς, μὴ κλίψῃς λόγον. Perperam ibi vulgò legitur μὴ πρὸς σὺ---

333. φίλταλον πόλις. Sic membr. et Laſcaris.

337. ἔρπ', ὦ ματαία. Sic libri omnes; nec ideo ἔρρ' reponendum, quia hoc infra extat v. 1357. Diverſi enim ſunt loquentium affectus. Verbo ἔρπ' gloſſa in membr. adpoſita exponit ἄπιθι. Providus eſt Creon, non iratus. Illi ſatis eſt Medeam abire juſſiſſe. Altero in loco irâ æſtuat Jaſon, cui convenit dicere;

ἔρρ', αἰσχροποιὲ καὶ τέκνων μιαιφόνε.

338. πόνος μέν· ἡμεῖς δ' ὑ πόνῳ κεχρήμεθα; Sic ſagaciter et ingeniosè emendat Muſgravius. Fœdè corrupta eſt vulgata lectio, e qua nihil boni ſenſûs elici poteſt. Meliùs hunc verſum reſtituere tentantem fruſtrabitur conatus. Cur autem iſto, nec alio, modo Poëtam ſcripſiſſe credam, facit recordatio ſimilis in Oreſte eodem ſchemate expreſſæ ſententiæ v. 1639. ubi Menelaum dicentem, ὦ τλῆμον Ἑλένη, interpellat Oreſtes, τἀμὰ δ' ἐχὶ τλήμονα;

339. ὠσθήσῃ. Sic membranæ, rectè.

372. τόνδε θωπεῦσαί ποτ' ἄν. Muſgravius edidit ποτέ. Si cubi particula ἄν geminari aut potuit aut debuit, id in hoc verſu factum oportuit, ad vitandum hiatum. Optimam editionum Florentinæ et Aldinæ lectionem retinemus. Mirum non eſt ſe in membranis ποτέ legitur: nam ne priùs quidem ἄν in iis comparet; utrumque, claudicante verſu, librarii culpâ omiſſum. Vide notata ad Or. 381.

404. σφι. Sic membranæ. Vulgò σφιν. Prius occurrit apud Soph. Oed. Col. 421.

419. ἄραρε. Sic membranæ.

437. οἴκων πατρῴων. Sic membr. et Laſcaris. Præpoſtera circa metrum ſollicitudo lectionem hanc immutaſſe videtur. πατρῴων mediam corripit, ut ex his Euripidis anapæſtis liquet:

El. 1324. ἢ γῆς πατρῴας ὅρον ἐκλείπειν.
1332. διὰ γὰρ ζυγηῦσ' ἡμᾶς πατρῴων,
Troad. 164. ναυσθλώσεσιν πατρῴας ἀπὸ γᾶς.

Ceterùm πάτριος et πατρῷος promiſcuè uſurpari docet Hemſterhuſius ad Lucian. T. I. p. 384. quod et confirmant e Poëtis noſtris exempla. Soph. Oed. T. 1394.

ὦ Πόλυβε,

ὦ Πόλυβε, καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ ΠΑΤΡΙΑ
λόγῳ παλαιὰ δώματ'-- pro πατρῷα, *domus paterna*.

Trach. 466.

καὶ γῆν ΠΑΤΡΩΙΑΝ ὐχ ἑκοῦσα δύσμορος
ἵκτισι καθύλωσιν----pro πατρίαν. Sic etiam in propinquo verſu:

καθηρίθη ΠΑΤΡΩΙΟΣ Οἰχαλία δορί.

Philoct. 398. in Neoptolemum Ἀτρειδᾶν ὕβρις πᾶσ' ἐχώρει, ὅτε τὰ ΠΑΤΡΙΑ τεύχεα παρεδίδοσαν pro πατρῷα, vel πατρικά.

439. ὁρίσασα. Gloſſa in membr. διελθοῦσα. Significandi rationem non malè exponit Scholiaſtes. Confer v. 1247. ubi λιποῦσα eodem prorſus ſenſu poſitum, quo hîc ὁρίσασα. Rectè Muſgravius etiam interpretatur περάσασα: verbo ἐκπερᾶν utitur Noſter in hâc ipsâ re, Androm. 788. Sed parum huc faciunt exempla a Viro doctiſſimo adlata, præter hoc Noſtri in Heraclid.

ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν.

Alienum omnino eſt, quod petit ex Ammiani Epigr. XIV. εἰς παφορισθήν.

440. Quod in Oxonienſi editione legitur, ἐπὶ δὲ ξένῳ ναίεις χθονὶ, turpis menda eſt, quam, poſtquam primùm neſcio in quâ officinâ invecta fuit, nullus ſubſequentium editorum exemit; bene Laſcaris et Aldus ediderant ξένᾳ.

447. Vulgò σοὶ δ' ὅτι.

452. ἀμήχανον κακόν. Stobæus tit. *de Ira*, ἀμήχανον φέρειν.

465. τοσόνδε. Sic membranæ, non τοσὸν δὲ, quod ex iis in Muſgraviana collatione enotatum.

471. Parum mihi placet hic verſus, quem profectò abeſſe mallem. Suſpicor oræ codicis adſcriptam fuiſſe gnomen:

γλῶσσα μίγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν.

In Sophoclis Ajace Ulyſſi Teucer ait:

ἄριστ' Ὀδυσσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι
λόγοισι----Non abſimilis loquendi forma videri poſſit τοῦτο γάρ σ' εἰπεῖν ἔχω γλῶσσα. Sed elegans eſt ἐπαινέσαι λόγοις; inficetum, λέγειν γλῶσσα.

472. Poſt

472. Poſt hunc verſum vulgò legitur repetitus et e ſede ſua huc retractus verſus 1335.

478. Hoc etiam imitatus eſſe videtur Terentius *Andr.* ubi Charinus ait: *Atque aliquis dicat, nihil promòveris. Multum. Moleſtus certè ei fuero, atque animo morem geſſero.*

484. ζεύγλῃσι. Sic edidit Aldus. Laſcaris cui conſentiunt membr. ζεύγλαισι. Vide notata ad Or. 55. Æſch. Prom. 355, 365, 463. Perſis 187. Soph. El. 1141. et alibi paſſim ubi recepta hæc forma. Confer Marklandum in Muſgravii notis ad Hippol. 1450.

509. καλῶς τ' ἂν ἦν. Id eſt τοι, *profectò*. Sic membranæ. Hinc depravata Florent. editionis lectio καλῶς ταιῦν.

521. ὃς κἶδηλος ᾖ. Subauditur ἄν. Malè in Stobæo legitur, ὃς κἶδηλος ἦν. Sententiam carmine ſic expreſſit Grotius, Floril. p. 10.

> Deus, quid hoc eſt! ſi fides auri fuit
> ſuſpecta, ſunt, te dante, quæ cernant notæ:
> juſtos iniquis ſigna quæ diſcriminent,
> nulla invenire eſt corpore in mortalium.

527. ὡς ἔοικε præter membranas præſtant editiones Florent. et Aldina. ἔοικα in Oxonienſi mendum typographicum eſſe videtur.

528. Mutuatus hic verſus ex Æſchylo S. Th. 62.

534. Si in hoc verſu cum Muſgravio ſcribatur σὲ δ', in ſequenti ſcribendum erit ὡς Ἔρως ἠνάγκασε. Sed nihil mutandum. Unicè amplectenda eſt poſtrema Scholiaſtarum expoſitio: καὶ σὺ μὲν συνορᾷς, ἅτε δὴ λιπῆ τὸν καὶ ὀξὺν ἴχνεσα τὸν νῦν, ὅτι ἡ Ἀφροδίτη με ἔσωσεν. Scribendum autem Ἔρως majuſcula litera. Deus enim Cupido hîc notatur, et τόξοις ἀφύκτοις cum ἠνάγκασε jungendum. Videri poſſit unus e Scholiaſtis ſic verſum legiſſe,

> πόνων ἀφύκτων τὸν δ' ἐκσῶσαι δίμας,

quod et Aldus expreſſit. Sed multò deterior eſt illa lectio. Florentinæ editioni concinunt membranæ.

555. Minus bene membranæ ἴχ' ἠσύχως. Vulgatum exhibent in Hippol. 1323.

560. ἰχθαίρων,

560. ἰχθαίρων, ut infrà 702. ſic præter Florent. codicem membranæ etiam.

567. παῖδας δὲ----ſic rectè membr. et Laſcaris. Iſtud δὲ refertur ad τὸ μὲν μίγισθον v. 562.

569. ξυναρτήσας præſtant membranæ: in Florentin. editione ξυναντήσας.

570. Diſtinctionem mutavi, aliumque indicavi ſenſum, τι indefinitè accipiendo, quod juxta vulgatam ſcripturam interrogativum eſt: σοί τι γὰρ παίδων τί δεῖ; ἐμοί τι λύει----in quibus aut nullus aut pravus ſenſus eſt, nec aptè cohærentia membr. Sic enim in priori ſcripto, in altero deberet eſſe ἐμοὶ δὲ λύει. Senſus eſt: *et tua intereſt liberos mihi ex novâ nupta naſci, et mihi conducit*----Vulgò vertunt: *tibi enim ecquid opus eſt liberis?* quod abſurdum eſt. An uſquam more receptum fuit, ut maritus novas nuptias quærere poſſet, quia legitimæ uxori utile non eſſet liberorum augeri numerum? Scribere etiam poterat, σοί τι γὰρ, παῖσίν τι σοῖς, ἐμοί τι λύει. Sed alterum præſtat.

574. ὥσθ'. Scribe ὥσ'----Typothetæ mendum eſt.

580. χ' ὅτως ἂν----Sic membr. et Laſcaris. Vulgò ὅτῳ δ' ἄν.

590. Vulgò legitur ἢν γὰρ ὂν κλινεῖ σ' ἔπος. Membr. et Laſcaris, ἢν γὰρ ἐκλινεῖ, malè pro ἐκκλινεῖ, quod repoſuimus.

593. καλῶς γ' ἂν ὂν σὺ τῷδ'---Sic optimè membranæ.

603. λυπρὸς εὐδαίμων βίος. Sic etiam legitur in Stobæi cod. MS. πικρὸς prætulit Grotius Floril. p. 577. Noſtrum genuinum eſſe liquet ex Jaſonis reſponſo, ubi eadem vox repetita.

622. μήθ' ἡμῖν. Sic membr. et Laſcaris.

627. ἀλγυνεῖ. Sic, teſte Valckenaerio ad Phœniſſ. 576. Florentinus cod. Vulgò ἀλγυνῇ.

663. δεινόταλα, quod metrum requirit, præſtant membr. Eædem v. ſeq. πάρεσθι, et mox ἀνοίξαντα. Vide notata ad Prom. 217.

681. θέμις μὲν ἡμᾶς. Sic membr. et Laſcaris.

683. λέξον, εἰ θέμις κλύειν. Vertunt: *dicito, SI fas eſt audire.* Perperam. εἰ hîc dubitantis eſſe nequit, ut liquet e verſu præcedenti: valet itaque ἐπεὶ *quandoquidem.*

701. πρότερ',

701. προτῦ, unâ voce. Sic membr. Laſcaris et Aldus.

704. ἴτω. Gloſſa, ἰρρίτω. Sine accentu νυ excudi debuit. Metri in hâc voce et ſimilibus rationem non habuerunt Oxonienſes operæ.

701. καινὸν ἀγγέλλεις κακόν. Sic membr. Vulgò καινὸν αὖ λέγεις.

711. φυγάδα γῆς Κορινθίας. Sic membranæ et Laſcaris.

715. ἱκεσία τι. Sic præter Florent. codicem membranæ etiam Regiæ. Vulgò δή. Neutrum habent Florent. claudicante verſu. editio.

726. ὧν μ' ἐπαγγέλλῃ γονάς. Id eſt, μοί. Vide notata ad v. 56. Sic autem membr. et Laſcaris, quod Muſgravio prætermiſſum, optimum tamen eſt, et omnino recipi debebat.

741. ὃ μιθεῖ' ἄν. Sic optimè Laſcaris edidit. Cæteræ omnes, quæ ex aliis libris adnotantur, corruptæ ſunt lectiones. μιθεῖς pro μισθίης Græcum non eſt. Syncopen iſtius formæ optativi non patiuntur, niſi in perſonis pluralibus, quod pueris notum, *qui nondum ære lavantur*. Qui autem in magiſtri verba jurarunt, contendent forte, noſtram lectionem ad Atticam loquendi normam directam non eſſe, quia R. Dawes, a multis hanc in rem laudatus, Miſcell. Crit. p. 238. ſtatuit activum μισθῶμι cum quarto, paſſivum μισθόομαι ſemper cum ſecundo caſu conſtrui. Sed partim vera, partim falſa hæc regula. Activum μισθῶμι nullum alium caſum quàm accuſativum adſciſcit; ſed μισθόομαι accuſativo et genitivo gaudet, prout aut paſſivè ſignificat, aut activè, a μισθῶμι formâ tantùm differens. Hîc μισθόω formæ mediæ eſt et activè ſignificat. In Phœniſſ. 529. ἐκεῖνο δ' οὐχ ἑκὼν μισθήσομαι præſtant etiam optimæ membranæ, nec, quia ἐκείνου metrum admittit, illud reponendum. In Soph. El. 1277. codices, quotquot vidi, omnes habent: μή μ' ἀποσλερήσῃς τῶν σῶν προσώπων ἡδονὰν μισθόσθαι.

743. καὶ κηρυκεύμασι σύ γ' ἂν πίθοιο. Hanc omnino ſcripturam, affirmativam ſaltem, flagitat ſententia, rectè a Muſgravio expoſita, cui repugnat vulgata lectio οὐκ ἂν πίθοιο. Doctus Britannus reponit ὦκ', cujus Homerici adverbii in ſenario Tragico adhibiti exempla proferri debuerant.

746. πολλὴν

746. πολλὴν ἔδειξας. Vulgò ἔλιξας. Optima eſt Valckenaerii emendatio, quem vide ad Phœniſſ. 531.

763. πράξασ' ἃ μέλλω, *poſtquam conficero ea quæ meditor.* Vide Muſgravium ad Or. 1188. Mox membr. τυχὲσ' ὧν βούλομαι. Vulgatum præſtat. Vide quæ notavimus ad Or. 686. Antig. 778. Oed. Col. 1106.

αἰτεῖς ἃ τεύξῃ, ξὺν πόθῳ γὰρ ἡ χάρις.

Philoct. 509.

ἄθλ', ὅσσα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων.

Noſter Phœniſſ. 522. τυχεῖν ἃ χρήζει.

773. ἔτος γὰρ ἀνὴρ. Sic membr. et Laſcaris, rectè. Vulgatum ὠὴν fortè eſt Aldi emendatio, qui tamen vix ignorare potuit primam in ἀὴρ ancipitem eſſe. Vide Valckenaerium ad Phœniſſ. 1650.

782. Poſt hunc verſum iſte vulgò legitur:

γάμους τυράννων, ὃς, προδὺς ἡμᾶς, ἔχει.

qui manifeſtò ſpurius et inſititius eſt. Deeſt in Florent. codice, teſte Valckenaerio ad Phœniſſ. 1286. Sequenti etiam iis obmoveri poſſet, ob librorum conſenſum in præcedentis verſûs finali voce ἔχει, quam in ἔχειν mutari oportuit, ut cohæreret phraſis. Sed poſtremum illum verſum quam maximè retinendum cenſeo.

785. Mallem abeſſet hic verſus, quem vix genuinum eſſe reor. Videtur confictus e v. 1069.

789. Vulgò legitur:

πέμψω γὰρ αὐτὲς δῶρ' ἔχουσας ἐν χεροῖν
λεπτόν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον
νύμφῃ φέρουσας, τήνδε φεύγειν χθόνα.

Horum verſuum ultimum cum Valckenaerio, loco ad v. 778. laudato, pro ſpurio habeo, et in primo αὐτῇ pro αὐτὲς ſcribendum cenſeo. In medio στέφος præferunt membranæ.

797. κατάκλειῶ. Sic membranæ.

810. ἐπὶ κακὴν κακῶς. Hic eſt verborum ordo in membr. et Florent. editione, vulgato concinnior. Vide infra 1397.

821. σὼ παῖδε. Sic membr. et Laſcaris.

823. σὺ δ' αὖ γένοι' ἄν. Vulgò legitur, σὺ δ' ἂν γένοιό γ'---- Abſque ulla auctoritate mutavi, nec me tamen facti pœnitet. ἂν et αὖ ſcio a librariis ſæpiſſime fuiſſe commutata, et inertem particulam γε impendio odi.

824. οἱ 'ν μέσῳ λόγοι. Membranæ ὀὺν μέσῳ, quod ſi fortè primis Editoribus ſe obtuliſſet, non dubito quin adripuiſſent, ut in Soph. Oed. T. 939. 1046. ὀὺπιχώριοι, ubi rectè edidimus οἱ 'πιχώριοι.

834. Hîc et in antithetico verſu membr. et Laſcaris ἀὶ exhibent. Mox. v. 837. membr. Μῶσαι λίγεσι, quâ vocum diſpoſitione accuratiùs æquantur metra.

140. Membr. τῦ καλλινάε τ' ἀπὸ Κ. ῥοαῖς. Suprà emendavit eadem manus ῥοάς.

843. Vulgò μητρίας ἀνέμων ἠδυπνόους αὔρας. Penultima vox in membr. omiſſa. Mox. v. 850. illæ et Laſcaris ἀριστᾶς præſtant.

852. πόρος ex emendatione Muſgravii eſt. V. ſeq. πόμπιμος præbent membranæ.

861. Membranarum ſcripturam exhibuimus.

867. Vulgò ἐν τλήμονι θυμῷ. Membr. et Laſcaris ἐν omittunt, quod profecto non magis neceſſarium eſt, quàm repetitum μὴ in antithetico verſu. Utrumque expunxi. τλάμονι habent membranæ.

876. φέρειν εἰκός σ'----ſic optimè membranæ. Vulgò εἰκός γ'---

879. βυλεύσειν. Sic membr. et Laſcaris.

887. ἐννόησασ'----ſic membr. In νοέω et compoſitis activum et paſſivum promiſcuè uſurpantur. Soph. Trach. 580. τῦτ' ἐννόησασ', ὦ φίλαι.

915. Libri omnes veteres, παρεμπολῶνλος, quod, niſi ex gloſſemate ortum fuerit, unde venerit divinare nequeo. Adſcriptum hoc olim fuiſſe arbitror ad interpretandam aliam lectionem, quæ non ampliùs comparet, παρεμπολῶνλά γ' ἀλλοίως πόσιν. Latinorum ablativus abſolutus Græcis ſæpe per quartum caſum exprimitur. Sed Aldinam lectionem præfero.

917. ἀλλὰ

917. ἀλλὰ νῦν χρόνῳ. Sic membranæ.

919. ὑμᾶν δὲ---vulgò ὑμῖν. Emendavit Valckenaerius ad Phœniſſ. 1475.

933. γυνὴ δὲ θῆλυς. Sic membr. θῆλυς hîc ſine reſpectu ad ſexum ſignificat ἀσθενὲς, ut rurſus ἄρσην ſæpe *fortem* notat. Opponuntur in Or. 1208. 1209. Nec ille, nec Soph. verſus in Trach. 1064.

γυνὴ δὲ, θῆλυς οὖσα, κἀκ ἀνδρὸς φύσιν.

nec quivis alius ſimilis locus obmoveri poteſt contra rationes, quibus inductus in Androm. edidi v. 23.

κἀγὼ δόμοις τοῖσδ' ἄρσεν' ἐντίκλω γόνον.

ἄρσην γόνος, ἄρσεν τέκνον, θῆλυ τέκνον, genuinæ ſunt locutiones: ſed de *naſcente puero*, ubi ἄρσην nihil aliud quàm ſexum notat, et ad corporis vel animi robur transferri nequit, ἄρσενα κόρον ſi quis dixerit, ineptè eum locutum fuiſſe quovis pignore contendam. Membranarum lectionem vulgatæ, ut ſuaviorem, prætuli. Huic, præter infinita alia ſimilis ſtructuræ ubivis obvia exempla, patrocinari poſſit iſtud Sophoclis in Ajace 580. κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή. In illa ſtructura ſubauditur ſubſtantivum χρῆμα, cujus et expreſſi alia extant exempla, ut Or. 70. ἄπορον χρῆμα, δυσλυχῶν δόμος. Eleganter dictum, γυνὴ φιλοίκτιστόν ἐστι χρῆμα. Non ita placet, γυνὴ θῆλύ ἐστι χρῆμα. Præterea non ad unicam formulam adſtringendi ſunt Poëtæ noſtri, quibus, ut nobis, venuſtum quid eſſe videbatur ſermonis varietas.

934. Membranæ etiam τί δῆτα τάλαινα. Vulgata præſtat, quam qui mutarunt, non id eos feciſſe credo, ne periclitaretur metrum, cui non adeo ſtudiosè cavebant librarii. Præterea λίαν primâ productâ ſatis frequens et notum. Exempla protuli ad Androm. 860. quibus hæc addantur: Troad. 68. Phœniſſ. 593. Prom. 123.

938. μνησθήσομαι. Melior lectio in membr. minio ſuperſcripta: γρ. μεμνήσομαι, quod omnino recipi debuit. Vide notata ad Prom. 846. et 865. Hoc paulo poſt futurum in Hippol. 1472. legitur:

ὡς πολλὰ, Κύπρι, σῶν κακῶν μεμνήσομαι.

939. ἀποστεῖλαι. Sic membranæ, Laſcaris, et Valckenaerio teſte ad Phœniſſ. 790. Florentinus codex.

944. Mallem, παῖδας δ', ὅπως----

948. Vulgò legitur, παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα. Nauſeam movet toties repetita hæc clauſula τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα, hîc præſertim, quum poſt duos interjectos verſus iterum recurrat. Sed in hoc loco nullus dubito, quin oſcitantiæ librarii debeatur. Alteram formulam Euripideam, et longiori ab hoc verſu diſſitam intervallo, repoſui. Vim autem non mediocrem ſententiæ tribuit pronomen σὲ. Iiſdem ferè verbis uſus Jaſon ad novam nuptam infra v. 1163.

δίξῃ δὲ δῶρα, καὶ παραιτήσῃ πατρὸς
φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ', ἐμὴν χάριν.

et Pædagogus v. 1007.

δέσποιν', ἀφεῖνται παῖδες οἵδε σοὶ φυγῆς.

Si cui hæc emendatio parum neceſſaria, minus certa, aut non ita, ut mihi videtur, elegans cenſebitur, per me licet vulgatam retineat lectionem.

958. ἀνδρός τ' ἀρίστου. Sic rectè membranæ, ubi hic verſus in textu omiſſus ad marginem repoſitus legitur.

976. μὴ φεύγειν. Sic membr. et Laſcaris.

983. ἐς φόνον. Sic membr. et Florent. editio. Hæc mox δίξιτ' ἀ δύσλανος, typothetæ errore, quem correximus. Vulgò minus bene δίξεται δύσλανος. Sic in Hippol. ubi vulgò legebatur v. 1077. ποῖ δῆτα τλήμων, e membr. noſtris Valckenaerius bene recepit ποῖ δῆθ' ὁ τλήμων. Vim addit et affectum auget articulus.

987. Vulgò legebatur ταῦτα ταῖν χεροῖν λαβοῦσα, quod manifeſtò depravatum eſt, ſed recentiorum editorum culpa. Tantum ſibi confidit Muſgravius, ut hæc maluerit ex ingenio emendare, quàm ex veterum librorum fide. Sed ſucceſſu caruit minus cautum conſilium. Nos, ne literâ quidem mutatâ, lectionem Aldinæ editionis revocavimus:

ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμᾳ
θήσει τὸν Ἅιδα κόσμον,
αὐτὰ ταῖν χεροῖν λαβοῦσα.

Membr. αὐτὴ χεροῖν: Laſcaris αὐτὰ χεροῖν.

988. πέπλων.

988. πίπλων. Sic membr. et Laſcaris.

993. προσλήψιθ' ἁ. Deſunt hæ voces in membr. et in Florent. editione. Vulgò προσλήψεται.

996. κηδεμών. Gloſſa, γαμβρέ.

999. Mira in membr. lectio: ἀλόχῳ τι σᾷ συγερᾷ συγερόν.

1010. Poſt hunc verſum vulgò leguntur iſti:

τί σὴν ἔτριψας ἵμπαλιν παρηίδα,
κἀκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;

extant ſuprà 928. unde, priori pauliſper immutato, ineptè repititi ſunt. Manifeſta fraus interpolatoris: recitato v. 1011. nihil addere debet Pædagogus.

1019. τί δή. Membr. et Laſcaris τί δαί. Has particulas librarii, utramque eodem efferentes ſono, facilè commutare potuerunt. Neſcio an δαὶ in ſenario Tragico locum habuerit. Legitur quidem, ſed in locis unde eximi aut debet aut poteſt. Sophoclis in Antigone verſus 318. a nobis fuit emendatus: vide notata ad Prom. 1031. In Iph. A. 1453. 1457. τί δῆ non minus quàm τί δαὶ ſcribere potuit Poëta. δῆ hîc valet *obſecro te*. Meo judicio non præſtat τί δ' αὖ.

1020. πολλή μ' ἀνάγκη. Scilicet δακρυρροεῖν, quod verbum e præcedenti verſu repetendum. In Phœniſſ. 1689. Antigonæ cum indignatione nuptias Creontis filii abnuenti hoc verſu,

ἦ γὰρ γαμεῖται ζῶσα παιδὶ σῷ ποτε;

reſpondit Creon:

πολλή σ' ἀνάγκη. ποῦ γὰρ ἐκφεύξῃ λέχος;

E pravo codice veterem lectionem mutavit Barneſius, cujus judicium flocci non facio, nec memoratu id dignum cenſerem, niſi, quod valde miror, doctiſſimi Valckenaerii adſenſum tuliſſet. πολλή σ' ἀνάγκη præſtant membr. Regiæ et Auguſtanus codex, in quo adpoſita gloſſa, ἦγεν γαμηθῆναι. Quia formula πολλή γ' ἀνάγκη ſæpenumero recurrit, non inde ſequitur, illam ubicunque obtrudendam eſſe, nec aliter ab Atticis Poëtis ſcribi potuiſſe. Quod autem in Florent. cod. legitur πολλή τ' ἀνάγκη, non illud e πολλή γ' depravatum eſt, ſed e πολλή 'ς', quod e Suida, V. ταρβεῖν, reſtituendum Sophocli in Oed. Col. 293.

ταρβεῖν

ταρβεῖν μὲν, ὦ γεραιὲ, ταὐθυμήματα
πολλή 'ς' ἀνάγκη ταὐτὸ σὲ.

Ubi itidem primariæ editiones mendosè exhibent, ut in Phœniss. Florent. codex, πολλή τ' ἀνάγκη. Eædem primariæ editiones, Aldina scilicet et Juntina, recte πολλή 'ς' ἀναγκη præferunt in Trach. v. 295. ubi lectionem corrupit Turnebus, edendo πολλὴ δ' ἀνάγκη, quod per ceteras deinceps editiones propagatum fuit. Venus in Hippol. prologo ait:

τύτοισι μὲν νῦν ὐ φθονῶ. τὶ γάρ με δεῖ;

subauditur φθονεῖν. Eadem est ellipsis. Sanè pro unica triplicem loquendi formulam habemus, πολλή γ' ἀνάγκη, πολλή 'ς' ἀνάγκη, et tertiam inserto pronomine.

1203. κατάξη. Egregia et quantivis pretii sagaciſſimi Musgravii emendatio est, quâ, ut nihil verius, ita magis ingeniosum nil potuit excogitari. Felices hujusmodi in Euripidem prolatæ conjecturæ non paucæ Poëtam magis exornant, ejusque studiosos non minus juvant, quàm multa commentariorum ampla volumina, Oxonienſibusque operis duodecim circiter millium mendorum veniam impetrant. Quo sensu κατάξη hîc positum, non apud historicos tantùm obvium. Extat in Æsch. S. Th. 649. κατάξω τἄνδρα τόνδε, καὶ πόλιν ἕξει, πατρῴων δωμάτων τ' ἐπισκοφάς. et 662.

1036. Andromache apud Nostrum Troad. 759.

διακινῆς ἄρα
ἐν σπαργάνοις σε μασλὸς ἐξιθρεψ' ὅδε,
μάτην δ' ἐμόχθην, καὶ κατεξάνθην πόνοις.

1066. ἐκεῖ. Glossa, ἐν Ἀθήναις.

1070. Hic et sequens versus iterum leguntur infrà post versum 1248. repetiti. Semel tantùm ab Euripide positos fuisse inter omnes convenit, sed utro in loco, in diversa abeunt eruditorum sententiæ. Ego cum Valckenaerio censeo, ex hoc loco in alterum malè fuisse translatos.

1071. κλινῦμέν γ' Sic bene Lascaris, qui et v. seq. πίρωλαι. Cum pulcherrimâ hâc ῥήσει conferri meretur fragmentum e Neophronis Medea, Stobæo servatum, titulo *de Ira*, Floril. Grotii p. 107. quod e MS. cod. emendatum hîc exhibemus:

Εἶεν

Εἶιν. τι δράσεις, θυμέ; βέλευσαι καλῶς,
πρὶν ἢ ἐξαμαρτεῖν, καὶ τὰ προσφιλίσταθ'
ἵχθισθα θίσθαι. πῆ ποτ' ἐξῆξας, τάλας;
κάτισχε λῆμα καὶ σθένος θεοστυγές.----
καὶ πρὸς τί ταῦτ' ὀδύρομαι, ψυχὴν ἐμὴν
ὁρῶσ' ἔρημον, καὶ παρημελημένην
πρὸς ὧν ἐχρῆν ἥκιστα; μαλθακοὶ δὲ δὴ
τοιαῦτα γιγνόμεσθα, πάσχοντες κακά;
ὐ μὴ προδώσεις, θυμέ, σαυτὸν ἐν κακοῖς.
οἵ μοι, δίδοκλαι. παῖδες, ἐκλὸς ὀμμάτων
ἀπέλθετ'. ἤδη γάρ με φοινία μίγαν
δέδυκε λύσσα θυμόν. ὦ χέρες, χέρες,
πρὸς οἷον ἔργον ἐξοπγιζόμεσθα; φεῦ
τάλαινα τόλμης, ἢ πολὺν πόνον βραχεῖ
διαφθερεῖσα τὸν ἐμὸν ἔρχομαι χρόνῳ.

Aliud ex eodem Neophronis dramate fragmentum, Grotio omiſſum, profert Scholiaſtes ad Noſtri Medeam 671. quod valde corruptum ſic emendat præſtantiſſimus Valckenaerius ad Phœniſſas 709. Sunt autem verba Ægei ad Medeam:

καὶ γάρ τιν' αὐτὸς ἦλυθον λύσιν μαθεῖν
σῦ· Πυθίαν γὰρ ὅσσαν, ἣν ἔχρησέ μοι
Φοίβου πρόμαντις, συμβαλεῖν ἀμηχανῶ.
σοὶ δ' εἰς λόγους μολὼν ἄρ' ἦλπιζον μαθεῖν.

1095. Membr. et Laſcaris παῦρον δὲ δὴ----Vulgo malè legitur, ſoluto anapæſtorum nexu, παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσιν.

1107. Membr. γλυκερὸν βλάσημ', ὁρᾷ μελέτη. Vide notata ad Æſch. S. Th. 784.

1111. Membr. εἶτ' ἐπὶ φαύλοις. An et quomodo differant φαῦλος et φλαῦρος non conſentiunt Grammatici. Vide Interpretes ad Æl. V. H. I. 28. φλαῦρος, ſi per ἀναγραμματισμὸν ex φλύαρος ortum eſſet, et hujus retineret ſignificationem, non malè in Androm. 864. ſcriberetur:

φλαύροις γυναικὸς βαρβάρου πεισθεὶς λόγοις.

ut apud Soph. legitur Aj. 1162.

ἀνδρὸς ματαίου φλαύρ' ἔπη μυθούμενα.

Sed

Sed hæc Grammaticorum φλυαρίαι ſunt. Mœris: φαῦλον καὶ φλαῦρον, Ἀριſτοφάνης ἀμφότερα κατὰ τὸ αὐτὸ σημαινομένῳ.

1117. σῶμά τ' ἐς ἥβην ἦλθε τέκνων. Sic membr. et Laſcaris. Pro concinno verſu durum et aſperum dedit Aldus, quem ceteræ retinuerunt editiones:

σώματά τ' εἰς ἥβην ἦλθε τέκνων.

1127. καὶ δὴ. Sic membr. et Laſcaris. Vulgò καί τοι. Valckenaerius ad Hippol. 1151. præfert καὶ μήν.

1129. δίκνυσιν ὡς τι. Sic membr. et Laſcaris. Vulgò δίκνυσι δ'----.

1132. λιπεῖσ'. Suadet Medeæ nuncius, ut vel maritimo vel terreſtri itinere fugam quàm citiſſimè capeſſat, vetatque ne aliquorſum divertat, forte quia credit perſecuturos eam ſive a Corinthiis, ſive a Jaſone, mittendos ſatellites. Igitur *fuge*, ait, *ita celeriter, ut navem oræ non appellas, non plauſtri curſum ſiſtat, donec in tuto ſis.* Non abſtruſus verborum ſenſus, et quid ſibi velit λιπεῖσα abunde liquet.

1143. λίξον δ' ὅπως. Sic membr. et Laſcaris. Enotatam hanc e Florent. codice lectionem probaverat, ſed fruſtra, Valckenaerius ad Hippol. 725.

1150. κυνεῖ hic et v. 1216. præſens, non imperfectum. Sic in narrationibus variari tempora ſciunt, qui paullo attentiùs Tragicos legerunt.

1159. Membranarum lectionem, vulgatâ non deteriorem, repræſentavi.

1186. ἐς πατρός. Sic membr. et Laſcaris. Vulgò, εἰς.

1190. Admiſsâ ſagaciſſimi Tyrwhitti emendatione et Muſgravii interpretatione, ſic locus hic, cujus vulgò corrupta ſcriptura, conſtitui debet. Egregiæ reſtitutionis laus integra ingenioſo Britanno tribuenda. ἑξ in compoſitione editores et interpretes ſæpe fefellit. In Sophoclis Trach. 966. optimè Heathius legit:

ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἥδε τις βάσις.
πᾶ δ' αὖ φορεῖ νιν;

Quod ibi vulgò legitur ἐξόμιλος ſenſu caret. In Apollonidæ Smyrnæi Epigr. XXIII. ubi veteres editiones omnes juxta Vatic. membranas exhibent:

Ἰχθυοθηρη-

Ἰχθυοθηρητῆρα Μενίσκαλον ὤλεσιν ἄγρη,
δένακος ἐξαμίης ἐξ τριχὸς ἱλκομένη.

sagaciter conjecit Vir politiſſimus, qui in Bibliotheca Univerſali Germanica Analecta mea recenſuit, deque illis judicium tulit, non ut Francofurtanus ille, quicum mox verba aliquot commutavi, ſed quale liberale decebat ingenium, ſcriptum olim fuiſſe ἐξαμίτης vel ἐξαμίτῃ, quod profectò multo veriſimilius eſt, receptâ in editionibus Brodæi et Stephani emendatione, ἱππείης.

1201. ἀραρότως. Sic membr. et Laſcaris. In illis adpoſita gloſſa, ἀσφαλῶς. Vide notata ad v. 325.

1203. μᾶλλον, δὶς τόσως τ' ἐλάμπου. Sic optimè membranæ. Florent. editio, δὶς τόσον τ' Malè vulgò τόσον δ'----

1204. ἐς ὅδας. Sic membr. et Laſcaris. Vulgò ἐπ'.

1214. In hac ſenarii ſede nihil intereſt, ſcribatur προσπιτνεῖ, an προσπίπτει. Hoc præferunt membranæ. Eædem v. ſeq. cum Florent. editione exhibent περιπλύξας δίμας, quod præferri non debuit: Creon περιέπλυξε τῇ θυγατρὶ τὰς ἑαυτοῦ χεῖρας, ut apud Sophoclem Oed. Col. 1611. πλύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας, εἶπεν----Andr. 417.

καὶ πατρὶ τῷ διὰ φιλημάτων ἰὼν,
δάκρυά τε λείβων, καὶ περιπλύσσων χέρας, λέγ'---

1217. Membranis et Florent. editione auctoribus pronomen in ſuam ſedem tranſtuli.

1227. χρόνῳ δ' ἀπίσθη. Corruptè vulgò ἀπίστη. Certiſſima emendatio eſt Valckenaerii Diatr. Eurip. p. 57. Timæus in Platon. Lex. ἀπίσθη, τέθνηκεν.

1230. πεθεινὴ δακρύοισι συμφορά. Conjicit Muſgravius πο-θεινὴ βασκάνοισι, quod, etſi vulgato melius, non tamen omnino ſatisfacit. Vertit: *calamitas inimicis grata.* Strictius: *optabilis invidis calamitas.* Parum appoſita mihi videtur invidorum hîc mentio. Miſerationem magis commoveret, ſi diceret Nuncius, *inimicis etiam flebilem illam calamitatem eſſe:* ὡς καὶ παρ' ἐχθροῖς ἀξία θρήνων τυχεῖν, ut ait Teemeſſa apud Soph. Aj. 924. Nondum ſuccurrit quid bene reponi poſſit.

1237. Genuinam horum verſuum lectionem e tragico centone, cujus auctor Gregorius Nazianz. fertur, reſtituit Valckenaerius ad Hippol. 750.

1242. Membr. συμφοράς. Laſcaris. Non malè ſcriberetur, ὡς σὶ συμφορᾶς οἰκλειρομεν. Imò hoc elegantius eſſet. V. ſeq. εἰς Ἅϊδου πύλας e membr. et Florent. editione recepi: vulgò δόμους.

1256. ὥς σφ' ἴτικλες. Quod inſerui, pronomen facilè excidere potuit.

1279. χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματ'. Conſer Æſch. S. Th. 683. Diſtinguendum erat poſt hæc verba, quibus abſolvitur ſententia. Mox συνωδὰ præferunt membr. et Florent. editio: hæc præterea πιτνοῦντ' habet, quod in πιτνοῦσ' mutavi. Hæc ita vulgò ſcripta leguntur, ut nullus ex iis ſenſus elici poſſit.

1293. Hunc et ſeq. verſum edidi, prout ſcripti ſunt in membranis, quæ et v. 1300. δυοῖν τε habent.

1327. τὴν δὶ τίσυμαι φόνυ. Sic membr. Vulgò τίσωμαι δίκην. Non deterius eſſet τίσομαι φόνυ.

1362. μακράν γ' ἄν. Sic euphoniæ, non metri, gratiâ ſcribendum. Membranæ μακρὰν δ' ἀν, frequenti librariorum errore δὶ pro γι poſito. μακρὰν, ut cetera adverbia in αν deſinentia, ultimam producit. Vide ſupra 1167. Or. 847. Phœniſſ. 917. Æſchyl. Prom. 312. Soph. El. 323. Oed. T. 998.

1367. προσθεὶς γάμους. Sic benè Laſcaris et Florent. codex, teſte Valckenaerio ad Phœniſſ. 583. perperam membr. προθεὶς γάμον.

1373. σάφ' ἴσθι. Scilicet αὐτήν με λυπεῖσθαι, καὶ κακῶν κοινωνὸν εἶναι. ἀλλὰ λύει ἄλγος, ἢν σὺ μὴ γελᾷς. Adverſativum enim eſt δὶ et valet ἀλλά. Nihil itaque in ſcriptura hujus verſûs contra veterum librorum fidem mutandum.

1377. σοὶ abeſt a membr. Scribi etiam potuit:

ἀλλ' ὕβρις ἡ σὴ, χ' οἱ νεοδμῆτες γάμοι.

1406. Vulgò legitur: τείχω δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων. Sic poſitum γι prorſus otioſum eſt, nec illud agnoſcunt membr. in quibus perperam ſcriptum ἄμοιρος. Particulam retinuiſſem, ſi poſitam hoc modo reperiſſem:

τείχω δισσῶν ἄμορός γι τέκνων.

ἄμοιρος

ἄμοιρος occurrit apud Noſtrum Hec. 421. ubi vulgata meliorem membranæ noſtræ exhibent lectionem:

ἡμεῖς δὲ πειθήκοιλά γ' ἄμμοιροι τέκνων.

Heſychius, incertum illucne, an aliorſum reſpexerit: ἄμμοιρον, ἀμέτοχον.

1407. ὅπῳ θρήνει. γῆρας σε μένει. Vulgatum θρηνεῖς minus commodum ſenſum præbet, et clauſula μένει καὶ γῆρας metro adverſatur.

1410. ὦ μοι. Sic membr. Reliquorum corrupta eſt ſcriptura, quod editoribus animadverſum non fuiſſe miror. Negat ſummus Hemſterhuſius ad Luc. T. I. p. 414. Ex ingenio linguæ *medium* προσπλύσσισθαι *rectè cum dativo conſtrui*. Quibus contrarium perſuaſum fuit, Budæus et H. Stephanus, Sophoclis verſum proferre poterant ex Antig. 1237. ubi vulgò legitur παρθένῳ προσπλύσσεται, quod a nobis rectè emendatum fuiſſe confidimus. *Paſſivum* προσπλύσσισθαι cum dativo occurrit apud Soph. Trach. 769. Sed hîc nova, inſolita, ab uſu loquendi et norma prorſus abhorrens occurrit phraſis, χρῄζω προσπλύξασθαι φιλίᾳ γόματος παίδων, quam ne Græcam quidem eſſe certus pronuntio. Nimis verecundum fuiſſe me pœnitet: corruptelam iſtam in textu relinquere non debebam. Scripſit Poëta:

ὦ μοι· φίλια χρῄζω σώματα
παίδων ὁ τάλας προσπλύξασθαι.

In Phœniſſ. v. 1686. legitur:

ὦ φίλατ', ἀλλὰ γόμα γε σὸν προσπλύξομαι.

Hîc γόματα non recipit metrum, niſi verborum invertatur ordo:

ὦ μοι. φίλια γόματα χρῄζω.

Quod et genuinum etiam eſſe poſſit: prius tamen præfero.

1422. τέκν' ἀποκλείνασ'. Sic membranæ.

1429. ἰὼ Διὸς. Sic bene membr. et Laſcaris, ad metri legem. Confer notas in Andromachen. Nec aliter legitur in Stobæi cod. MS. et in Floril. Grotii p. 465.

Stobæus tit. περὶ νηπίων hos verſus habet, qui juxta impreſſos libros e Noſtri Medea excepti ſunt:

...τὸ θρέψαι δ' ἐν βροτοῖσι πολλάκις
πλείω πορίζει φίλτρα τῆ φύσαι τέκνα.

At nec in Medea leguntur, nec qui in ea locum habere potuerit iſta ſententia, video. In Regio Stobæi cod. præfixum his verſibus lemma βίστε ἐκ Μηδείας. Quod adponi debuit Poëtæ nomen, depravatum eſt. Medeam docuere apud Græcos plures.

BRITISH MUSEUM